

Imre Margit

Az Út az Igazság és az Élet

Imre Margit

AZ ÚT
„ÁLMAIM A MINDENNAPI ÉLETEMBEN”

1.

AZ IGAZSÁG
„PÉLDABESZÉDEK A
MINDENNAPJAINKBAN”

2.

AZ ÉLET
„IGE A MINDENNAPJAINKBAN”

3.

2007.FEBRUÁR

www.jezusafeny.hu

AZ ÚT...

„ÁLMAIM A MINDENNAPI ÉLETEMBEN”

www.jezusifeny.hu

1.

www.jezusafeny.hu

BEVEZETÉS

Már évek óta álmodom olyan eseményeket, amelyek a mindennapi életben nagyon hasznos tanításként szolgálnak magam és mások számára is. Többször elmeséltem testvéreimnek a kapott éjszakai álmaimat, amelyek egyre erősebben arra engedtek következtetni, hogy az Isten engem álmaimban és annak alapján tanít.

Ez nagyon örvendetes eseménnyé vált az életemben, mert mindig az éppen aktuális eseményekkel kapcsolatban álmodtam gyógyírt a megoldásokra. Nagyon tetszett ez a dolog és így egyre jobban odafigyeltem és próbáltam rögzíteni ezeket a képeket.

Mindig nagyon izgatott voltam amiatt, hogy hogyan lehetséges az, hogy én csak úgy megálmodom az aktuális megoldásokat.

Ezeket a képeket kezdtem összerakni magamban és arra az álláspontra jutottam, hogy az Isten Szent Lelke segít nekem még az álmaimban is úgy, hogy valósággal tálcán kínálja fel a kész megoldásokat a számomra.

Nagyon örültem mindig ezeknek az igazságfoszlányoknak, amelyek csak tovább feszítették bennem azt a megérző lehetőséget, hogy valami összefüggés található az álmok és a mindennapi életben megoldandó feladatok között.

Ezért ezeket most próbálom utólag összegyűjteni egy csokorba (a jegyzeteimből) és ezeket ha szükség lesz rájuk akkor közre tudom adni azoknak a testvéreimnek, akik erre igényt tartanak.

Ebből adódóan már csak az a kérdés, hogy mikor kerül ez az álom – gyűjtemény azok kezébe, akik ebben érdekeltek, vagyis nekik íródik.

Nem lenne egyszerű ezeket a tanulásra szánt álmokat összegyűjteni, mert ezek egy része igen régen történt, de néhányat melyek nagyon emlékezetesek a számomra (lejegyeztem) azokat a következő oldalakon elétek tárom, azzal a céllal, hogy ezek csak álmok, de a valóságról történő tanításra utalnak, mert nekem a Jó Isten ezeket így adta meg segítségül a megoldást. Ezek után már csak rajtam múlott, hogy hogyan fogom átültetni a mindennapi életben megoldandó feladataimba.

Nagyon jó lenne ha ezek a kincsek most mind az eszembe jutnának és letudnám őket írni nektek kedves testvéreim.

Legyetek nagyon boldogok ha ezt elolvassátok, mert ezek az álmok nemcsak nekem és most érvényesek, hanem minden földi embernek hasznos tanításként szolgálhat arra az időre, amikor nehézségei támadnak az életében a feladatai megoldása közben.

Vagy egyszerűen csak kíváncsi arra, hogy egy ember, aki csak éli a megszokott földi életét, hogyan lehet képes arra, hogy ilyen álmokat gyűjtsön össze azoknak, akik erre érdemesnek tartják, hogy ezekből is tanuljanak.

Nem lenne jó ha ezekről most bővebben elkezdenék beszélni. Mi mindig csak egyszerű, a fizikai világban élő emberek voltunk és vagyunk jelenleg is, csak az életünkkel próbáljuk megmutatni az embereknek, hogy van Isten és mi az Ő akarata szerint akarunk élni, és ezekbe a mindennapi élet nehézségeibe sugározza Jézus Krisztus azt a szeretet erőt, amely képessé tesz arra, hogy ezeket elvégezzem, leírom nektek kedves testvéreim.

Mi nagyon örülünk annak, hogy ezeket tovább adhassuk azoknak, akik ezeket megértik, és ezek szerint is élik az életüket.

Próbáljátok ti is azzal az érzéssel átélni ezeket az élményeket, amelyeket én átéltem, amikor reggel felébredtem és elkezdtem rajta gondolkozni, mert ezek az én számomra is örök érvényűek maradnak.

Nagyon hálás vagyok kedves testvéreimnek, akik nem hagytak nyugton, mindig arra kértek az utóbbi időben, hogy írjam le ezeket az álmok – eseményeket, mert szerintük ez nagyon értékes útmutató a földi ember életében.

Most született meg ez a végső elhatározásom, és hálás vagyok az Istennek és azoknak, akik engem ebben az írásban segítettek. Boldog vagyok, hogy leírhatom. Nektek is ezt ajánlom, ha hasonlót tapasztaltok.

Már több éve történtek ezek az álmaim, amit most elkezdek ide leírni, igaz nem lesz könnyű, mert szóban valahogyan másképpen tudja az ember érzékelteni a mondandóját, mint azokat leírni. Így vagyok ezzel most én is, mert szóban, mutogatással is tudom érzékelteni a lényegét, itt viszont csak szavakban tudom leírni azokat az érzéseket, amelyeket itt most továbbítok a számotokra.

Az egész álmom egy valóságként él a szívemben és most is azt érzem, hogy ott élek, illetve ott vagyok abban a helyzetben.

A lényege az, hogy az embereknek mennyire nehéz megtalálni azt az utat, amelyen járniuk kellene.

Ezek az álmok arra adnak példát, vagyis útmutatót, hogy mennyire nehéz emberi ésszel felfogni, hogy az Isten mit akar a mi számunkra, mi lenne nekünk a jó, és mi emberek mit tudunk ebből megvalósítani úgy, hogy közben ne tévelyedjünk el, hogy megtudjuk tartani azt az irányt, amelyet az Isten Szent Lelke nekünk megmutatott.

Nagyon örülnünk kellene, hogy mi földi emberek ezeket megkaphattuk a földi világban a nehézségünkre eső feladatainkban.

Jó lenne ha ezeket az élményeket ti is a szívetekbe zárnátok, és kívánom, hogy boldog lelkülettel éljétek is meg azokat az eseményeket, amelyeket a Mi Urunk Jézus Krisztus küldött a mi számunkra.

Nekünk is végig kell menni azon az úton, amelyen Ő végigment, szenvedve, gyengén, elhagyatottan. Mi is ezeket éljük meg a földi életünkben úgy, hogy közben egyáltalán nem is figyelve Jézusra tesszük a dolgunkat. Pedig ha egy kicsit körbenéznénk a világba észrevehetnénk, hogy ezek az események csak súlyosbítják a földi emberek amúgy is nehéz életét.

Ezeket próbálom a számotokra érzékeltetni, hogy merítsetek belőle és köszönjétek meg a Mi Urunknak Jézus Krisztusnak, hogy ezeket Ő megmutatta nekünk az Ő Életével, mert e nélkül egyáltalán nem lenne esélyünk a visszatérésre.

Ne úgy olvassátok ezeket az írásokat, hogy ezek csak régen voltak így, most jelenleg is ezeket éljük, csak más formában.

Nagyon örülnék neki ha ezeket az írásokat nem csak arra a célra használnátok, hogy mi az, ami eltér az én gondolkodásomtól, hanem azzal a céllal, hogy az Isten Szent Lelke embereken keresztül is üzenhet nekem. Nagyon megköszönöm előre is a ti türelmeteket, hogy eddig is elolvastátok ezeket az előzetesként közölt információkat. De nagyon megörülnék annak, ha ezekkel a segítségetekre tudnák lenni.

Örülök, hogy az Isten engem használt erre a célra, hogy segítsek embertársaimnak, hogy megismerjék a saját útjukat és ezen keresztül eljussanak oda, ahol már várja őket a Mi Urunk Jézus Krisztus.

Lehet, hogy nem lesz a számodra érdekes ez az írástömeg, de kérek akkor sem dobd el ezeket az írásokat, tartsd meg hátha rövid időn belül szükséged lesz rá. Kérek ne engedd meg magadnak azt, hogy neked ilyenekre nincs már szükséged, a fontos dolgokat te már tudod. Egy ilyen egyszerű, talán hitvány írás is lehet építő jellegű, csak meg kell találni azt a lehetőséget, amikor ennek gyümölcsöző kapcsolat lesz a vége.

Nagyon jól tudom, hogy jelenleg ez az írás csepp a tengerben, mert olyan kicsi, és nem olyan, amiből hasznosan lehet tanulni, lehet róla ezt mondani, de a végére kell jutni és akkor a saját lelkét mindenki megkérdézheti, hogy érdemes volt-e ezt elolvasni vagy sem.

Most arra kérek benneteket, hogy ne legyen bennetek kétely amiatt, hogy ezt kitől és miért kaptátok, csupán az lebegjen a szemeitek előtt, hogy miért küldte az Isten ezt nekem?

Lebegjen az a szemeitek előtt, hogy amikor ezeket az írásokat olvassátok, csak Jézus lehetett az, aki elküldte nektek ezeket az örömteli írásokat azért, hogy ne legyen bennetek kétség amiatt, hogy a rátok bízott feladataitokat helyesen tudjátok megoldani. Vagy amit már megoldottnak ítélték meg, hogy azt helyesen oldottátok-e meg?

Nem lenne jó ha mindig csak abban lennétek őszinték, amit másban láttok meg, magatokhoz is ugyanolyan őszintének kellene lennetek azért, hogy a lelketek feltudja mérni azt, hogy valóban helyesen cselekedtetek-e ? Nem arra gondolok, hogy most, hanem az életetek során. A próbák alatt mikor jutott eszetekbe megkérdézni önmagatokról, hogy ez valóban helyes, ahogyan döntöttetek, vagy csak a csalfa ábránd szolgáltatotta a számotokra azokat az információkat, amelyeket igaznak hittetek ?

Jó lenne ha ezekről mélyebben elgondolkoznátok és ezeket az írásokat úgy olvasnátok, hogy nyilván ez nekem is íródott. Az lenne a jó a számotokra ha nem kívülről ítélnétek meg magatokat, hanem elkezdenétek mélyebben átgondolni az életetek eseményeit.

Biztosan rá fogtok találni arra a megoldottnak látszó, de megoldatlan feladatra, mert az Isten Szent Lelke folyamatosan a jóra int benneteket, csak éppen ezt ti nem úgy látjátok.

Ennek az a legfőbb oka, hogy nincs bennetek megértés embertársaitok iránt, mert ha az lenne bennetek, akkor a lelketek nem a romhalmaz tetején feküdne.

Az égiek útmutatója az olvasóhoz

Szükségessé vált, hogy segítsünk nektek, földi testvéreink, úgy ahogyan azt ti nem is veszitek komolyan, írásban. Ez az íráshalmaz azért került az emberiség kezébe, hogy legyen időtök és lehetőségetek az életeteket átértékelni úgy, hogy közben azt teszitek, amit a lelketek a számotokra elküld, vagyis inspirál, hogy cselekedjétek meg. Nem lenne hasznos ha ezt most bővebben ki akarnánk fejteni a számotokra, de egy biztos az életetek folyamán nincs véletlen, minden ami veletek történik az Isten akaratából történik.

Vegyétek észre magatokon, hogy mennyi az, az érték bennetek, amit az Isten fel tud használni arra a célra, hogy titeket megmentsen a földi világ poklából, és elvezessen az örök életre.

Nagyon nehéz a földi ember sorsa, mert soha nem azt cselekszi, amit éppen neki cselekednie kellene, mert a test vágyai, a szellem megromlott kívánságai mind akadályozzák a földi embert abban, hogy csak a mának éljen.

Ezért van az, hogy a lelkiéletükben az emberek egyáltalán nem úgy gondolkoznak, hogy azzal a cselekedeteikkel egy tapodtat is előbbre jussanak. Nem lenne jó egyetlen ember számára sem, ha ezeket a gondolatokat feleslegesnek ítélnék meg, mert ezek igenis nagyon fontos események a földi emberek életében.

Ti akik csak nem rég járjátok a Jézusnak nevezett utatokat, hányszor gondoltatok arra, hogy valóban azon jártok –e, vagy a megtévesztő által mutatott nagyon szép és terebélyes utat járjátok –e ? Vannak néhányan, akik bizony nem restek arra, hogy végignézzék az Isten fényében az ő cselekedeteiket, hogy valóban az-e az, az út amelyről álmodnak, vagy csak káprázat. Bizony sok ember számára ezek a cselekedetek nem túl gyakoriak, mert az ellentét lebeszéli az embert még annak a gondolatáról is, hogy ő megnézze –e magát az Isten fényében.

Nem nagyon lehetséges az, az esemény, amikor egy eltévedt földi ember felismeri önmagát Krisztus Fényében, mert ő elhomályosítja azt a téves eszméivel.

Így egyáltalán sorra sem kerülhet ez a téma az ő szívében. Itt csak a kemény meggyőződés van, ami arra utal, hogy ő csakis a helyes utat járja, mert ez neki megadatott.

Itt van az ellentétnek a nagy fogása, mert nem merik az emberek megkérdőjelezni önmagukat, mert akkor hiteltelenné válnak az őt körülvevő embertömegekben. Így alakulhatott ki az, az esemény is, ami nem látszik igazán jó döntésnek az emberek körében, hogy az emberi lelkek elkezdtek elvándorolni egyik helyről a másikra.

Nagyon nehéz helyzet a tiétek, mert a föld egyre jobban termeli a rossz cselekedeteket és ezáltal elmarad az a fontos dolog, hogy az Isten akaratát keressék az emberek.

Mi égi segítőtitek nagyon örülünk annak, hogy ezeket az írásokat továbbíthatjuk a földre, csak az a kérdés, hogy az érintett földi emberek hogyan fogadják azt.

Legyetek éberek és dolgozzatok úgy, hogy közben a lelketek ne sérüljön meg, mert hit nélkül, ami most a földön tapasztalható, nem biztos, hogy el lehet jutni az örök életre.

Vegyétek észre magatokon, hogy az Út, az nagyon nehéz, vagyis nem mindenki számára elérhető, mert annyira eltávolodott tőle, hogy egyáltalán azt sem tudja, hogy honnan jött és hová tart.

Egészen biztos, hogy ezzel az írással most már végképp elvettem a kedveteket a további olvasástól, mert ezeket is el kell ahhoz olvasni, aki igazán megakarja érteni az egész írástömeg tartalmát.

A lényege az átolmlátásnak, hogy azok valódi megtörtént életképek a szellemvilágban.

Nem lenne jó ha ezeket mindig tudnátok végig, mert néha elriasztanának a földi élet feladataitól.

Pedig mindig fontos események színhelye az éjszakai szellemi kiruccanások a lélek számára, mert azok csak ízelítők a számotokra.

Nem az a helyes gondolkodás ha csak arra figyelnétek, amit ti láttok, mert az csak egy töredéke annak, ami valójában történik.

A te álmaid azok nem csak a te részedre adottak, hanem az embertársaid javára is, csak ezeknek még be kell, hogy következzenek, mert még nem mindennek jött el az ideje, hogy ezek létben maradjanak.

Az álmaidról csak annyit nagy vonalakban, hogy nem az a lényeges amit láttál, hanem az a lényeges, amit a te lelked ebből feldolgozott, és azoknak a lelke, akikkel álmodban együtt voltál.

Az amikor csak valami halovány foszlánya van egy álomnak, az azért van, mert nem lehet mindent látnotok.

Vannak események amelyek akadályoznának abban, hogy a földi életben helyesen tudjatok dönteni.

Nem az a lényeges a te álmaidban, hogy melyik mikor és hol játszódik, hanem a benne a lényeg, hogy mi az, ami ebből a ti javatokra fordítható.

Azáltal, hogy most mi égi segítőtök ezt itt leírjuk veled azokat a legfontosabb teendőiteket, hogy tudjatok magatoknak ebből kincseket gyűjteni azáltal, hogy elolvassátok és átveszitek abból azt, amire a ti lelketeknek szüksége lesz.

Mi mindig csak abban tudunk nektek segíteni kedves földi testvéreink, akik még fizikai testben éltek, hogy rátok irányítjuk a mi által jónak ítélt gondolatokat, de a döntés az a tiétek. Rajtatok múlik, hogy abból mit fogtok megvalósítani, amit mi szeretnénk általatok megcselekedni.

Mindig arra gondoljatok minden döntéseitek előtt, hogy az Isten mérlegén megállná –e a helyét az a cselekedet, amit ti jónak ítéltetek meg.

Higgyétek el, ha figyelmesebbek lesztek az életetekben rejlő kincsekből, többet tudtok begyűjteni, mert mi mindig irányítjuk a figyelmeteket a jóra, csak nem vesztek róla tudomást. Mindig a ti belső énetek az, amire figyeltek, az pedig nem egyezik meg az Isten akaratával.

Testvéreim ez az írás amit ezután fogtok olvasni a testvérünk által lejegyzetelt álmokból született, és mi égi segítőtök kiegészítettük azt a jelenlegi időtökben aktuális eseményekkel.

Ez a kézirat készült 2006.02.27 – 2006.03.12.között.

1. Útjelző karók felszedése (2001)

Ez az álmom nagyon régen történt, de ma is élénken él az emlékezetemben.

Ezt az álmat azok után kaptam, amikor az előző közösségünkől eljöttünk.

„ Egy úton haladtam előre, amely utat éppen nem olyan régen építették, és az építkezéshez használt jelzőkarók még ott voltak. Az út addig készült el, ahol álltam, előttem csak tereprendezés, vagy apró kövekkel beszórt volt az út. Előttem még a jelzőkarók az út két szélén kb. 2 -3 méterenként még ott voltak, de a hátam mögött, ahogyan visszanéztem, ott is még ott voltak az útjelző karók. Én elkezdtem azokat a jelzőkarókat felszedni.

És azt éreztem, hogy az álmomnak ez volt a lényege. „

Az álmod egy valóságos életkép volt, ami azt mutatta meg a te számodra, hogy csak előre kell nézned és a hátad mögött lévő jelzéseket már nem kell figyelned, akár föl is lehet őket szedni, nincs jelentőségük a továbbiakban a te életedre nézve. Az út mindig az életet jelenti.

Azt, hogy te azt hogyan éled meg, hogyan jársz azon az úton, van – e olyan esemény, ami miatt nem tudsz elszakadni a múltadtól ?

A te számodra ez volt az a törés az életedben, amikor igazán a te utadat kellett elkezdni építeni. Vagyis az addigi út (élet) csak a mások által felépített út volt, ami nem a tiéd.

Nem is egyezett meg a te gondolatmenetteddel, csak jószívúségből kedvességből egy kicsit időztél azon az úton. Ott tapasztalatokat gyűjtöttél, tanultál, de az életutadat nem abba az irányba kellett vezetned.

Így került sor akkor arra a „véres „ szakításra, ami akkor megtörtént köztetek, mert ellenkező esetben nem lettetek volna képesek elhagyni azt az utat.

Ugyanis az ember fejlődő lény és ez akkor is így van, ha az ember ezt nem úgy éli meg a földi életében.

A ragaszkodás az emberekhez nagyon erős földi kötelék, ami azt eredményezi, hogy az emberek elkezdnek embereket Istenként imádni. Így van ez most a jelen időtökben is a nagyközösség szétszakadása után, mert az emberek nem akarják a saját útjukat föl vállalni, építeni, hanem csak másokhoz csatlakozva élni a földi életüket.

Az emberiség csak addig képes megállni a saját lábán, amíg van támasza, olyan támasza ami nem az Istenbe kapaszkodik, hanem az emberekbe.

Így alakulhatott ki a mostani időtökben a nagyközösség emberlelkei között, hogy egymást nem tisztelve, csak a saját maguk által vélt igazságot próbálják átvenni – átadni, mert ez a törvény az ő gondolkodásuk szerint.

Ember-testvéreim próbáljatok körülnézni körülöttetek és azok alapján ítéljétek meg önmagatokat, hogy mi az, ami közös bennetek, hogy mi az ami valóban az Istené bennetek.

Az Út az nagyon nehéz, felelősségteljes, de örömteli is lehet, ha a földi ember az Istennel éli a mindennapjait. „Mert Isten ha veled, ki van ellened”, ezt tartsátok a szemeitek előtt.

Mert ha benned valóban az Isten van, él benned a szeretet, akkor a másik embertestvéredben is észreveszed az Istent, a szeretetet.

De ha elvakult bennetek az Isteni érzés, akkor ember - testvéreitekben nem látjátok meg az Istent, csak az ellenséget.

A hiuság szelleme nagyon erősen befolyásolja a földi ember tudatát, így az egyáltalán nem vesz tudomást arról, hogy embertestvére miért cselekszik, úgy ahogyan éppen cselekszik.

Lehet, hogy éppen segíteni szeretne, de az elvakultság, a gőg nem engedi meg neki, hogy másra is figyeljen.

Ezért legyetek testvéreim nyitottak, őszinték, hűségesek egymáshoz, és figyeljétek egymást, hogy nem –e ő akar éppen kihúzni a bajból, vagyis az eltévelyedésből.

2. Út, amely két oldalán a jelző oszlopok gumiból voltak (2001)

Ez az álmom is elég régen történt, de nagyon emlékezetes, és tanulságos volt a számomra. Sokszor eszembe jutott a hétköznapi életemben a nehézségeim közepette és ebből merítettem erőt.

„ Egy úton haladtam gyalogosan és azt vettem észre, hogy hol az egyik oldalon, hol a másik oldalon lévő kb. 1 m magas oszlopok mindig meglöknek, valahogyan mindig nekimentem és az oszlopok mintha gumiból lettek volna elhajoltak, de rögtön az eredeti állapotukba kerültek vissza.

Ezek az oszlopok elég sűrűn voltak az út szélén mindkét oldalon. Nagyon sokszor beléjük ütköztem és nagyon fájdalmas is volt az ütés, mert az út elég keskeny volt.

Ahogy haladtam előre az úton, hol itt, hol ott vágódtak hozzám. Én nem éreztem, hogy miért, csak azt éreztem, hogy mindig csak előre mehettem akadálytalanul. Ha megbillentem a járásomban rögtön éreztem a ruganyos karó ütését.

Ezzel én azt éreztem, hogy az Isteni segítség a számomra az volt, hogy nem engedett letérni arról az útról, amelyen járnom kell. „

Ezek az álmokképek is arra utalnak, hogy az ember gyengesége miatt folyton – folyvást akadályokba ütközik. Az akadályok azok a feladatok, amelyeket meg kell oldania a földi embereknek. A megoldás az nem abban rejlik, hogy kitalálom, hogy mit jelent az én számomra ez az álmom, hanem azt jelenti, hogy folyton csak azt kell figyelnetek, hogy helyesen tudjátok megoldani a földi élet amúgy is nehéz feladatait.

Ha nem helyesen, vagyis nem az Isten akaratával megegyezően végzed el a feladatodat, akkor ütközöl az „ útjelző karóba „, vagyis akkor szembesülsz önmagaddal és a saját hibáiddal.

Ebből kell összekovácsolni a földi embernek olyan igazi földi életet, ami megáll az Isten mérlegén.

Nem csak akkor ütközik a földi ember akadályokba, ha helytelenül cselekszik, hanem akkor is, ha nem azt cselekszi, ami az ő feladata lenne. Lehet, hogy jót és szépet alkot maga körül, örül is neki, de éppen nem az ő feladata lenne ezt elvégezni. Időben nem figyelt magára, amikor a bensője azt sugallta, hogy várjon, ha akkor odafigyel lehet, hogy másként cselekedett volna abban a feladatban.

Ez ilyen egyszerű, de a valóságban nagyon nehezen ismeri fel az ember azt a feladatát, amit neki csinálnia kell, mármint azt a feladatát, amit ő vállalt születése előtt.

Testvéreim legyetek nagyon bátrak, ne féljetek a földi feladataitoktól, azok olyanok, mint az árnyék, követnek, nem tudtok tőle megszabadulni addig, amíg azt helyesen meg nem oldottátok. Ti is tudjátok, hogy senkinek sem lehet másként élni, csak ahogyan azt az Isten a ti számotokra előírta. Igen. Lehet másként élni, cselekedni, de az csak pótcselekvés, üresjárat.

Előbb vagy utóbb úgyis el kell végezni azt, amit elkezdtetek, de közben félbehagytátok. Mentetek más feladatot nézni, de az ott maradt elvégzetlenül. Az Isteni kegyelem hosszútűrő, vár. Vár addig, amíg jelét nem látja annak, hogy hozzátok tudjon férni, megtudjon közelíteni benneteket.

Ezért van az, hogy nagyon sokáig elidőztök egy – egy feladatotoknál, mert közben kiléptek és másba kezdtek, de addig nem lehet előbbre lépni, ameddig az előző feladatot be nem fejeztétek. Mert az építkezés egyenként a téglák egymásra pakolásával érhető el.

Hiába dolgoztok ti nagyon sokat, tesztek jót másokkal, de ha az a feladat amiért leszülettetek a földre az nem kerül elvégzésre és lehet, hogy egész földi életetekben nem tudjátok megoldani, mert mást választottatok helyette.

Testvéreim hallgassatok az Istenre, a bennetek megszólaló belső hangra, Ő mindig irányít benneteket, de ti nem figyeltetek rá. Ő mindig pontos útmutatót ad nektek a lelketekbe, csak figyeljetek rá.

A máshonnan szedett gondolatokat vessétek el, amelyek arra akarnak benneteket rávenni, hogy változtasd meg azt, amit az Isten akar veled és érted.

FigyeljeteK nagyon magatokra és ráfogtok ismerni arra, az elrontott feladataitokra, amelyeket elhagytatok. TörekedjeteK arra, hogy mielőbb elvégezhesséteK a földi feladataitokat, amíg van rá lehetőségeiteK. Mindig van lehetőség a számotokra, csak figyeljeteK rá.

Az „útjelző karók”, az Isteni kegyelem, folyamatosan terel benneteket arra az útra, amelyen járnoteK kell. Csak vegyéteK észre és cselekedjeteK meg azt. Soha nem kaptok olyan feladatot, amire nem vagytok képesek.

Az Isten látja a ti lelketeket, hogy mit bírtok elhordozni, és azt adja a számotokra a ti lelki fejlődéséteK érdekében.

Mindig minden körülmények között vegyeteK részt egymás terheinek viselésében. A teher az nem teher, hanem szenvedés azért, amit elakartok érní a cél érdekében. Az Isten jósága az mindig lenyúl az emberekhez és segít annak, aki arra rászorul.

Így vagy ezzel most te is kedves írótestvérem, hogy ezt a munkát el tudd végezní azt kellett tenned, amit nem akartál emberi gondolkodásból megtenní, hogy elhagyd azt, aki a földi életedet adta, mert te nem csak arra vagy használható, amit őérte kell tenned, hanem a te feladatod az embereknek tovább adní azt a feladatot, amit az Istentől kaptál.

Vagyis az életedet teljesen át kell alakítanod ahhoz, hogy ezt a feladatot, amit az Istentől kaptál, folyamatosan el tudd végezní.

Mindig lesz rá gondja az Istennek azokra, akiket Ő megbízott, hogy eltudják végezní azt, amit nekik el kell végezníük.

Így vagy most te is, őrlódsz azért, amiért nem kellene, mert az Isten akarata, hogy ez így legyen, hogy a lelkedben tudjál szabaddá vální attól, akihez kötődteK.

Az élet ilyen. Néha furcsa dolgok történnek azért, hogy egy másik feladat létrejőjön, ahhoz azt kell elhagyní, ami értéktelen.

Igen értéktelen, mert az már nem szolgálat amit tettél, az csak az élet adta lehetőség volt, amit te magadon hagytál.

Az Isten mindig gondoskodik az övéiről, bízzál benne. Hagyd magadat az Isten által irányítaní, te az Ő szőlőjében dolgozol. Vigyázz, hogy ne hibázz. Ő pontos munkát kér az Ő dolgozóitól, de pontosan is fizet érte.

3. A tisztás – Útkeresés (2002)

Ezen álmom is a régebbi időben történt, de nagyon sokat eszembe jutott ez a kép az életem során, mivel olyan emlékezetes volt a számomra az akkori időben sokáig. Mert nem múlt el nap, hogy eszembe ne jutott volna ez az álmképem.

Még ma is sokat visszanézek ebbe az álomba, mert a hétköznapi élet, nehézségei, valamint a közösségekben zajló események miatt egyre jobban erősödik bennem az, az érzés, hogy az emberek csak akkor járják az ő útjukat, ha mindent megtesznek azért, hogy a lelkükben lévő magabiztos érzések eltörpüljenek, és az Isteni érzések legyenek bennük azok, amik arra engednek következtetni, hogy nincs semmi, ami megakadályozhatná az embert abban, hogy előbb vagy utóbb eljusson az Istenhez.

Vagyis arra az útra, ahol Ő várja a gyermekeit, hogy a továbbiakban együtt tegyék meg azt az utat, amelyet Ő mutatott az embereknek.

De a lényeges az, az hogy nem lehet egyetlen embert sem rákényszeríteni arra az útra, amelyre ő nem akar rálépni és nem akar rajta járni.

„ Egy sűrű erdővel körbevett tisztáson voltam, amely tisztást körbe vett egy út és az úton körbe mindenhol Jézus Krisztus volt látható, sok-sok testvéreimmel, akik nem voltak mindannyian ismerősek a számomra, de lehettünk ott több százan is, mert nagyon sok embert láttam magam körül. Ezek az emberek mind vártak, figyeltek, keresték azt a lehetőséget, amelyen keresztül elindulhatnak oda, ahonnan jöttek, vagyis vissza az égi otthonukba.

Egyszer csak egy hangot hallottunk, de mindenki más irányból hallotta azt a hangot, hogy arra induljon el. Még az emberek vitáztak is rajta, hogy erről hallották, míg mások erősködtek, hogy más irányból. Végül a nagy embertömeg oszlani kezdett és mindenki elindult valamerre, sokan csak úgy nem törődöm módon amerre a legtöbben mentek. Voltak akik célirányosan indultak el, mert ők tudták, hogy merre induljanak, mert ők tisztán hallották azt a hangot abból az irányból.

Én is elindultam amerről a hangot hallottam, keresztül az erdőn, ami olyan volt mint egy őserdő, ami benőve mindenféle sűrű kúszó növényvel. Nagyon nehezen tudtam rajta haladni, mert állandóan csak beakadt a lábam valamibe, ami megakadályozott a haladásban. De azért nem adtam fel, mentem a hang irányába, mert folyton hallottam a hívást, hogy „gyere”. Mindig amikor újra összeszedtem magamat,

hogyan elinduljak, ismét valami akadályozott a hang irányába való haladásomban. Végül már egészen közlelről hallottam a hangot, amikor is egy kéz nyúlt elém, és megfogott és segített a haladásomban. Innentől kezdve már könnyebben tudtam menni a kúszó növények között. Néha olyan nagy vizes árokkal találkoztam, hogy azt sem tudtam, hogy hogyan tudok átmenni rajta. Végképp elfogyott az ötletem, míg az a kéz újra elém jött és valósággal átemelt azon a mély vizes árkon.

Érdekes módon, nagyon sűrű volt az erdő, de azért lehetett látni azokat, akik körülöttünk haladtak, ők is küszködtek a haladásukban. Néha átmentünk egymásnak segíteni is azokat a kúszó növényeket kivágni az útból, de azután mindenki visszatért arra az ösvényre, amit ő darabolt ki magának. ,,

Itt a földön minden ember csak azért van, hogy tanuljon, de csak addig, amíg nem találja meg az Ő Teremtőjét, mert azután már Ő fogja tanítani a gyermekeit.

Ezen a tisztáson sok különböző ember és sok különleges lehetőség ajánlkozott a számukra. Egyetlen egy sem volt olyan mint a másik, mind különböző volt. Vagyis olyan mint a földi élet és az emberek tulajdonságai.

Itt kellett az embereknek eldönteniük, hogy melyik irányba indulnak el, és hová teszik le az életüket, vagyis a kapott feladataikat hogyan fogják megoldani. Itt nyílt minden embernek lehetősége arra, hogy választhat, úgy ahogyan ő érez, ő lát, és cselekszik.

Ebből adódik jelenleg is az emberek körében a legtöbb ellentétes érzés amiatt, hogy ki merre indul el, és hová tart, vagyis a tisztásról melyik irányba indult el, és milyen földi akadályokkal kell neki megküzdenie ahhoz, hogy elérje azt az igazi utat, amelyen valóban Jézus Krisztus várja őket.

Ugyanis ezen tisztást körbe vette egy széles út, amely teljesen elkülönült attól, amin odaértek az emberek, mert ez már csupa sima és egyenes volt. Csak odáig kellett az embereknek egyedül menniük, onnantól kezdve már Jézussal mentek tovább, akik eljutottak arra az útra, csak éppen az odavezető út az nagyon nehéz volt.

Néha szinte lehetetlennek látszott, hogy ember erre képes lehet.

Ezért van az, hogy nagyon kevesen vannak azok, akik eltudják érni azt az utat, amelyen tovább kell menniük. Az emberi gyengeség, nyugtalanság, és a nemtörődömség következtében lehetetlen a számukra ez a nagyszerű élet lehetősége. A nagyszerűsége abban áll, hogy ember emberrel kézen fogva teszi meg ezt az utat, mert ha ez hiányzik, akkor lehetetlen a célbaérés.

Nem lehet a Jézushoz vezető úton egyedül járni, csak együtt, testvéri szeretetben. Ahol ez hiányzik, ott az önzés, a nagyravágyás és a hatalommal való visszaélés fog megtörténni, mert azok a kapcsolatok, amelyek ha meg vannak az emberi lelkekben, akkor azok nem egymáshoz kapcsolódnak, hanem a saját lelküket kiiktatva ők uralják azt, amit nekik kellene felépíteni a saját lelkükben.

A szó szoros értelmében, mert a lélek nélkül cselekedő ember az csak magát építi, de csak kifelé, a lelkével nem törődik, pedig eljön az, az idő, amikor az Úr Jézus színe előtt állva el kell számolni minden földi embernek azzal, amit az Istentől kapott útravalóként ajándékot, hogy azt hogyan használta fel.

Ekkor kezd az emberi lélek kapkodni, hogy gyűjtsön kincseket, de akkor már nincs lehetősége. Elmúlt.

Az emberi lelkekben az útkeresés annyit jelent, hogy megtalálja és akkor kész, tovább csak lazít. Addig érdekes a számára, amíg el nem éri, azután otthagyja.

Ezért fontos az emberek között, hogy összetartsanak és egymást segítsék. Fogadják el egymástól azokat a kritikákat, amelyeket mondanak és gondolkozzanak el rajta, mert a sugallatokat nem lehet figyelmen kívül hagyni.

A lelketekben pedig össze kell rakni azokat a képeket, amelyeket el kell érnetek a földi élet végén. Az Istent, úgy ahogyan azt az álomképed megmutatta a számotokra.

4. Építkezés a romokból (2003.03.)

Ez az álmom egy keserű időszakomból való, ugyanis akkor a lelkem eléggé össze volt törve több héten keresztül. Az történt, hogy a legkedvesebb közösségi házaspárral szócsatába keveredtem, ami eléggé elhatalmasodott közöttünk.

Sajnos csak egymás szavaira figyeltünk nem az Istenre. Ezért történhetett meg ez a szócsata, ami következtében némi nehezteléssel voltunk egymás iránt, mert mindannyian a saját igazunkat keresve békétlenségbe sodródtunk.

Ez az időszak tartott néhány hétig, és én addig a lelkemben nem tudtam a helyére tenni a dolgokat. Nagyon rossz volt a számomra, hogy nincs közöttünk az, az igazi békesség és szeretet, mint éveken keresztül. Egyszer felhívtam őket telefonon, és kértem, hogy beszéljük meg a köztünk lévő nézetkülönbségeket.

Ez meg is történt, bocsánatot kértünk egymástól, és megbocsátottunk egymásnak és ismét nagy szeretetbe kerültünk egymással, ami még a mai napig is tart. Sőt ha lehet azt mondani még békésebbek és figyelmesebbek vagyunk egymással mint régebben.

Azt hiszem ha a lelkünkben az igazi szeretet működik, akkor nincs semmi, de semmi, ami a megakadályozhatná az emberek között a békességet és a szeretetet.

„ Házat kezdem építeni, amihez rengeteg különféle építőanyag volt egy kupacba lerakva. Sok olyan, ami nem illett az én házam építéséhez. Kezdtém összegyűjteni a hozzávalókat és beépíteni. De nagyon sok olyan anyag ott maradt, amit én ezekből nem tudtam fölhasználni, mert azt más rakta oda nekem, hogy abból építsek, de nem olyan volt mint amiből én építkezem. „

A lelketekben hamar előtör az, az érzés, hogy csak nekem adatott meg Isten és az Ő titkai. Vagyis az emberi lelkek hajlamosak arra, hogy egymást vezessék és irányítsák. A vezetés és irányítás nem rosszakaratból történik, csak ők úgy gondolják, hogy az igazság nekik adatott meg, mert e nélkül nem lennének képesek arra, hogy olyan cselekedeteket kövessenek el, ami nem egyeztethető össze azzal az Istenképpel, amivel ő rendelkezik.

Igen itt van a legnagyobb csel abban, hogy az emberek ezt el is hiszik önmagukról olyannyira, hogy ezekből az emberek között vita támadhat, ami megkeseríti az emberek életét. Így voltál ezzel te is, aki nem voltál tisztában azzal, hogy mit kockáztat az ember egy téves eszme által, mert a lelkek összetörtek. Az összetörés az mindig jó, mert akkor tud a Szent Lélek igazán működni bennetek, mert akkor már keresitek a kiutat abból a helyzetből, amibe éppen belekerültetek.

Az a legjobb ilyen esetben, hogy soha ne legyenek az emberek elszigetelődve egymástól. Mindig keressék meg egymást, béküljenek meg egymással és folytassák a napi feladataikat.

Az álom az arra mutatott rá a te életedben, hogy legyél figyelmes, hogy miből építkezel, mit használsz föl abból amit mástól kapsz. Lehet, hogy nem tudod felhasználni pillanatnyilag, de a későbbiekben hasznodra fog válni.

Így van ez most a jelen időkben is a nagyközösség tagjaival, hogy mindenki hordja az építőanyagot a másik embernek, hogy segítsenek neki, de ő nem hajlandó egyáltalán felhasználni azt, amit mástól kap. Ellenkezőleg, az ő építőanyagait akarja másoknál beépíteni, hogy így legyen az ő számukra biztonságos menekülés, ha az ő háza, vagyis a lelkében épített hit meginog. Mert sokan úgy képzelik, ha másoknál is segít a hit építésében, akkor ő ott tulajdonjogot, mármint hatalmat kap arra nézve, hogy bárkit, bármikor felülbírálhat.

Ez azért van így mert a lelkek engedékenyek és örülnek annak, ha valaki társul hozzájuk, vagy ők társulhatnak valakikhez. Ez így is van rendjén, hogy legyen egység az emberek között, de nem feljebbvalóság vagy hatalmi hierarchia.

A lelketek csak akkor képes az igazi fejlődésre, amikor szabadok vagytok, nincs senki akinek a hatalma alá tartoztok. Néha a baráti kapcsolat is lehet hatalmi, mert az érdekeken alapszik.

Csak az, az igazi létező, működő emberi közösség, ahol az emberek önállóak, szabadok.

Nincsenek egymással megközözött viszonyban, sőt a lelkük akkor működik igazán, ha senki, de senki nem befolyásolja a lelkük döntéseit. A döntés a

legfontosabb erény, mert ez mutatja meg az embert, hogy ki is ő valójában. Lehet, hogy csak jó barátként, de lehet, hogy később már csak egy idegen emberként emlegetik azt az embert.

Az lenne a legjobb a földi emberek számára ha nem csak akkor gondolnának az Istenre, ha valami nincs rendben velük, hanem a nap minden percében vele kellene kapcsolatban lennetek.

Az más dolog, ha nem vagytok egymással szoros összeköttetésben, akkor csak a lelketekben legyetek egymással összekötve, hogy így erősebbek lehettek az ellenséggel szemben. A lélek az bármikor elkezdheti azt a munkáját, amikor szükség lehet a testvéreinek a segítségére.

Így ha a lelketekben szorosan összevagytok fonódva, akkor bizony nem lesz nehéz a ti számotokra az a feladat, ami másoknak esetleg nehézséget idéz elő.

A lelketekben legyetek erősek, hogy bármikor megtudjatok állni azon az úton, ahol éppen vagytok, hogy ne kelljen a lelketeknek olyan helyzetbe jutnia, hogy ismét a romokból kelljen neki felépítenie azt, amit lerombolt a nemtörődömsége által.

A lélek az csak akkor érzi jól magát, amikor minden körülményében ő lehet az, aki vezeti a földi ember életét- sorsát.

Ha ez így van akkor nincs szüksége a léleknek a romokból való építkezésre.

A tanulság az a számotokra ebből álomból, hogy minden ember legyen a másik ember barátja, társa, testvére, mindene amire lehetősége nyílik a földi élete során.

A földi élet rövid, de lehet úgy élni, hogy a lélek boldogan tér meg égi otthonába, ha a földi élete során törekedett arra, hogy felépítse lelki otthonát.

A szeretet az, ami összeköt benneteket, és tartsátok meg egymás között, amíg erre lehetőségetek van.

5. Békejobbot nyújtottam (2004.03.)

Ez az álom is régebben történt, de több évvel ezelőtti időre vezethető vissza, amikor az előző közösségünkől eljöttünk. (1999.07.) Ez az eltávozás nagyon rossz érzéseket keltett bennem, mert én azt hittem ha szellemiségünkben nem értünk egyet valakivel, akkor mint emberként ugyanolyanok maradunk egymásnak, mármint jó barátságban.

De ez nem így történt, sőt ellenkezőleg teljesen el kellett távolodnunk egymástól, mert elutasítottak, hogy ezután még barátok sem lehetünk, mert én „rossz gyümölcsöt teremtem” az ő gondolkodásuk szerint. Azért mert más volt a véleményem Jézusról az Ő tanításáról, mint annak, illetve azoknak, akik ellenem fordultak.

Most utólag 7 éve már, hálát adok az Istennek, hogy akkor ez így történt, mert azóta az Isten sok új lehetőséget adott a számomra.

A közösség vezetőjével 2004. telén találkoztam először egy Inárcsi szentmisén, azután hogy eljöttünk abból a közösségből.

Én odamentem hozzá és elkezdtem vele beszélgetni, de ő csak olyan közömbös, értéktelen dolgokról beszélt. Én átöleltem és bocsánatot kértem tőle a régi szóvitáink miatt. Nagyon örültem, hogy az Isten lehetőséget adott arra, hogy ezt megtehettem. De az esemény nem volt sikeres. Más későbbi alkalmakkor is próbálkoztam, de ő hajthatatlan volt, csak az ő igazát, sértődöttségét mondta. Így a békülésem eredménytelenné vált.

„Egy nagy teremben voltam, ahol nagyon sok ember tartózkodott. Beszélgettek. Ebben az embertömegben pillantottam meg azt, akiről az előzőekben írtam, az előző közösségünk vezetőjét, és a három közösségi tagot akik ottmaradtak vele, amikor mi eljöttünk. Én odamentem hozzájuk és békejobbot nyújtottam a vezetőjüknek, vagyis a jobb kezemmel kezet akartam vele fogni, de ő nem nyújtotta a kezét. A többi közösségi tagnak is nyújtottam szeretettel a kezemet a békülés lelkületével, de ők sem nyújtották a kezüket, csak nézték, hogy a közösség vezetője hogyan cselekszik. Mind a hárman a vezetőjük mögé álltak úgy, hogy teljesen eltakarta őket a testével, így továbbra is csak őt láttam eléggé haragos tekintettel. „

A lelkiület az nagyon fontos tulajdonsága az emberi léleknek. Nem az a jó lelkű ember, aki annak tartja magát, hanem az, aki meg is cselekszi azt. A te esetedben a lelkedben csak az a cél uralkodott, hogy mindenképpen rendezd azt a kapcsolatot amit elrontottál. Ellenkezőleg. Mi égi szellemek segítettünk abban, hogy ez az esemény bekövetkezzen az akkori nehéz időtökben. Soha nem történik semmi sem véletlenül és Isten akarata nélkül.

Akkor már a lelkekben nem a szeretet uralkodott, hanem a gőg. Ott volt az a hely ahol el kellett kezdened az életutadat, vagyis az a hely a te számodra csak ugródeszkeként szerepelt, mert ennek be kellett következnie ahhoz, hogy te onnan elkerüljél.

Nem kellett tovább ott lenned, vagyis az amiért oda mentél, azt elvégezted. Ma is sokat beszélnek rólad, úgy mintha ott lennél, mert az a feladat, ami ott a szereped volt, azt mindenki elismerte, csak a változásokat nem tudták elviselni.

Az emberi lélek, ha a megkötözöttségéből nem tud, vagy nem akar kiszabadulni, akkor az ott is marad. Te, aki nem akartál kiszabadulni az emberi fogságból, a szó szoros értelmében értve, így kellett, hogy megtörténjen a szakítás.

Jó lett volna, ha mint emberek tartjátok a laza barátságot, de ez nem jött létre köztetek. Ellenkezőleg, gyűlöletig fajult a helyzet köztetek, csupán azért mert a vélemény- különbségedből adódóan nem lettél díjazva azért, mert az emberi gőg erősebb volt a vezető testvéredben, mint a Krisztusi szeretet.

Az élet megy tovább, de az emberi lelkek azok nehezen viselik az ilyen és ehhez hasonló töréseket, mert nem tudják magukat úgy kezelni, mint az alázatos ember, mert akkor ez a haragos állapot nem jött volna létre, amit az álmodban is láttál.

Ma is csak azt mondom, nektek kedves földi testvéreim, hogy béküljetek meg egymással, amíg erre lehetőségetek van itt ebben a földi világban, mert nagyon szomorú a sorsa annak a megérkező léleknek, aki nem az Isten akarata szerint élte a földi életét, hanem a saját akarata szerint.

Jobb lett volna ha le sem születik, mert még több hibát követ el, ha nem cselekszi meg azt a jót, amit megtehetett volna, amikor annak a lehetősége az ő kezében volt.

Próbáljátok magatokat, úgy megnézni, hogy ti mindannyian hogyan álltok a lelketek tisztogatásával. Van – e benne folt, ami javításra szorul, vagy teljesen tisztának érzitek magatokat ? Várjátok, az ítélet nem a ti kezetekben van, hanem az Isten irgalma által tudtok csak megtisztulni attól a foltjaitoktól amivel még rendelkeztek.

Amíg van időtök, törekedjete arra, hogy ezt elvégezzétek. Tegyetek meg mindent azért, hogy az Isten akaratának megfelelően éljétek le a földi életeteket. Mindig ad az Isten lehetőséget a javításra, csak vegyétek észre. Nem úgy adja, hogy teljesen kész állapotban, hanem burkoltan, és nektek kell benne felismernetek azt, amire a ti lelketeknek nagyon nagy szüksége lehet.

Midig arra gondoljátok, hogy a lélek csak akkor fejlődik, ha az ő számára olyan feladatot adsz, ami az ő részére fontos. Lehet, hogy olyat adsz neki, amivel nem tud mit kezdeni, az üresjárat a lélek részére.

A lélek fejlődése csak akkor érhető el, ha az ember törekszik a jóra, a legjobbra. De soha ne tévesszétek szem elöl azt, hogy csak a földi életben lelhet javulni, vagyis a léleknek az elrontott hibáit csak itt tudja kijavítani. A lehetőségek csak itt adottak a számára, mert amit a földi életében rontott el azt csak ott lehet kijavítani.

Mindig van új és még újabb lehetőség a lélek számára. Tudjátok jól, hogy egyetlen lélek sem képes arra, hogy ő ezt egyedül elvégezze, csak Isten erejével, az Ő kegyelmével képes a földi ember megszabadulni a saját hibáitól.

Legyetek éberek figyeljetek egymásra. A figyelés az nem csak abból kellene, hogy álljon a részetekekről, hogy látjátok a testvéreiteket a feladataiban vergődni, hanem abban, hogy legyetek egymásnak a segítségre, legyetek egymásnak a támaszai. Mert hol egyikőtök, hol majd a másik testvéretek kerül nehéz helyzetbe a feladatában. Ezért ne hagyjátok el egymást kedves testvéreim, hanem legyetek egyek Istenben.

6. Út a „csinos farm”-ig (2005.02.) 5 db álomkép

Ez az álmom már közelebbi időre vezethető vissza, amikor is a közösségünk szervezésében létrejött a mi városunkban is minden hónap második szombatján az összejövetel a fenti helyen. Szentmise beszélgetések, amit a mi kedves paptestvérünk vállalt föl 2003. szeptemberétől.

Valójában ezek az összejövetelek állandónak indultak, csak 2004.decemberében paptestvérünk gondolkodásában állt be a változás, hogy elutasította, mint pap az oltáriszentség kiszolgáltatását és ezzel együtt az egész szentmisét. Nemcsak a mi városukban, hanem Inárcson is.

Így ebből kifolyólag az emberek csalódottságukban elvándoroltak onnan, mert amikor már a városunkban nem volt szentmise, csak beszélgetés, akkor már az emberek nem tartották érdemesnek, hogy azon részt vegyenek, mert a tartalmában is megváltozott az a tanítás, mint azelőtt volt.

Még négy- öt alkalommal néhányan összejöttek, de feloszlott a társaság. Az én lelkem ebben az időben nagyon elkeseredett volt, nagyon nehezen tudtam feldolgozni ezeket az eseményeket, mert csodálatos, békés, boldog napokat töltöttünk ott el szeretetben és békességben kb. 30-40-en. Ebben az álomképekben 5 álmot láttam egymásután, különböző helyiségekben.

1. ÁLOMKÉP: „ Egy úton haladtam, amely egy szépen elkészített betonos vagy aszfaltozott út volt és egyszer csak ennek az útnak vége lett. Éppen a „csinos farmig „-ig (ott ahol béreltük a helyiséget) tartott, ott ahol összejöttünk előzőleg a szentmisére.

Az úton tovább haladva csak rossz minőségű, sáros, földes út vezetett, ahol omladozó házak voltak, kis szűk sikátorokkal. A házakat csak kívülről láttam, de ijesztőek voltak. Olyan romosak, lógtak róla szerteszét a tetejéről a deszkák, hiányoztak a tetőcserepek, a fala vakolat nélküli, tele lyukakkal, ici-pici ablakokkal. „

2. ÁLOMKÉP: „ Egy másik álomképemben ugyanezen a helyen kint voltam az utcán és várakoztam arra, hogy bemehessek abba a bekerített területre, ahol a pap testvéremék voltak.

Már egészen este volt, de még mindig kint várakoztunk, nem szóltak, hogy bemehetünk, illetve nem nyitottak ajtót nekünk. Egyszer nagyon sokára, már szinte besötétedett, amikor beengedtek bennönket a kerítésen belülre, azt hiszem háromszor lehettünk. De a továbbiakban csak én saját magamra emlékezem az álomsorozatokban. ,,

3. ÁLOMKÉP: ,, Egy nagyon morcos arcú, kiabálós fiatal hölgy engedett be egy előtérbe és durva hangon kiabált velem, hogy mit akarok én a pap testvéremmel, miért keresem őt. Én azt mondtam, hogy segítséget szeretnék kérni tőle. Így tovább engedett az épületbe. ,,

4. ÁLOMKÉP : ,, Ismét egy másik kép, hogy kb. 5x5 m-es szobába kerültem, ahol nagyon sok ember volt bent, lehettek úgy 20-an is. Külön kupacokba ültek le, senki sem törődött a másik emberrel, olyan közömbösek voltak egymással. Ott volt abban a helyiségben paptestvérem családja is, én üdvözöltem őket, örültem nekik, de ők figyelmen kívül hagytak. Nem is vettek rólam tudomást.

Ott mindenki mást csinált, egymástól függetlenül. A család egy asztalnál ült, ettek valamit tányérból, de nem mondták, hogy üljek le valahová.

Egy másik nő, aki előzőleg beengedett ő is ott volt, ő is evett, de ő azt, amit a táskájából elővett. Mások is csináltak valamit, de olyanok voltak mintha nem tartoznának össze. Senki sem törődött senkivel. Egy másik testvérék is ott voltak a babakocsival és én nagy örömmel mentem oda hozzájuk köszönni, megcsókoltam őket, örültem, hogy látom, de ez őket hidegen hagyta. Nem tudtam, hogy miért viselkednek így. ,,

5. ÁLOMKÉP : ,, Azután ismét egy másik terembe kerültem, ahol többségében férfiak ültek, de nagyon sokan. Közöttük ott ült az én paptestvérem is. Én odamentem hozzá egy papír volt a kezemben, arra volt írva valami, de nem tudom, hogy mi, azt én nem láttam. Oda adtam a paptestvéremnek, olyan segítségkérés volt az érkezésem oka úgy éreztem.

Ő elolvasta a papíron lévő írást és egy lenge mozdulattal legyintett és eldobta azt a papírt, és azt mondta, hogy ,, mit kezdjek én teveled ,, Én fölvettem a földről a ledobott papírt és elmentem. Nagyon szomorú voltam emiatt.

És amikor kijöttem az épületből, már majdnem az utcán voltam, amikor egy férfi szólt rám, hogy segítsék már neki, mert ő beteg. Azt kérte, hogy „ tedd már rám a kezedet és gyógyíts meg engem ” és én ezt megtettem.

Azután kijöttem azokból a romos házak közül az utcára, ahol minden más módon volt mint ott bent. ,,

Az emberek sohasem tudják a lelküket úgy irányítani, hogy az megfelelő legyen mindannyiuk számára. Ez a helyzet is hasonló volt, amikor nem törődve másokkal egyes lelkek felülbírálják egymást, egymás jóságát és szeretetét.

Az amikor sohasem tudtok egyedül jó döntéseket hozni, az azért történik meg a földi emberek között, hogy csak önmagukra figyelnek és nem az Istenre. Ezért adódott az a helyzet, hogy mindenki csak azt teszi, ami az ő javát szolgálja az ő elgondolása szerint.

Mindig vannak olyanok, akik mindenkin keresztül gázolva végzik el az ő feladataikat, azt amit ők akarnak elvégezni. Mindig minden körülmények között az emberi lelkek eljutnak odáig, hogy nem figyelnek senkire, csak a saját maguk által vélt igazságra.

A lelkek az arra vevő, amivel megtömöd erőszakos éned által, mert ha az Istenre figyelnétek, akkor nem kerülnétek bele ebbe a helyzetbe, amiben éppen jelenleg is benne vagytok. Az mindig fontos az emberi lélek számára, hogy a középpontban legyen, hogy felfigyeljenek rá az emberek, és tartsák őt a legjobbnak és a legjobb tudásúnak.

Ha ezt elérte és kivívta a közösségében, akkor neki nyert ügye van, mert akkor már mindenki hinni fog neki bármit cselekszik is. Igen ám a lelkek elfogadják ezeket az emberek által alkotott törvényeket, életlehetőségeket, de ott van az Isten, aki ebben nem vesz részt, nem mert ez nem az Ő akarata szerint való cselekedet volt.

Így történik minden földi ember életében az a „jó cselekedet”, amit az Isten akaratával takarnak be, de valójában az egy üres, ember alkotta építmény, amit ember épített fel, de az Isten akarata nélküli étellel telt meg. Így azt Ő nem tartja fenn sokáig, mert nincs jövője. Értéktelen, üres.

Ez történt ebben az eseményben is. Hiába kezdett az emberi ész építkezni, de csak rombolt.

Nem tudott semmit sem felépíteni, mert mindig Isten akaratába ütközött. Úgy, hogy közben szenvedések közepette telt el az idő, ami ha Istennel történt volna, örömteli lett volna az emberek számára. Ehelyett még azok az emberek is megkeseredtek, akik nagyon nagy örömmel vettek részt ennek az „építménynek” a felépítésében.

A lélek az sohasem tudja, hogy mi az, ami jó az ő számára, ha kizárja az Istent az életéből. Nem úgy, hogy nem foglalkozik vele, hanem azáltal, hogy a cselekedeteik nem egyeztethetőek össze Jézus Krisztus akaratával. Így már nem az ő akaratuk lesz a gyümölcsöző, hanem azoké, akik igazán élnek az életet, mármint az élő Krisztusi életet.

Az élet minden esetben, csak arra használható fel, hogy a bennetek lévő rossz tulajdonságaitoktól megszabaduljatok. Igen, de nem egyedül, hanem az Istennel.

Tanuljátok meg kedves földi testvéreim, hogy az embernek nincs lehetősége olyan cselekedetek elvégzésére, amit az Isten nem akar. Lehet, hogy nem örül neki, de megengedi, mert ezáltal fejlődik a lélek. Minden lehetőség a ti számotokra.

Az álmok arra engednek következtetni, hogy a lelked nehezen dolgozta fel az elmúlt eseményeket. A lélek mindig szenved, ha az ő számára olyan sorsforduló történik, amely az ő számára fájdalmas.

Nem elvetendő a te számodra az sem, hogy mindig abban az időszakban álmodod ezeket a jelenségeket, amelyek arra engednek következtetni, hogy a te lelked élénken éli a földi élet eseményeit.

Mindig el kell gondolkoznod azon is, hogy ezekből az álmokból te mennyit tudsz megvalósítani a te életedben. Mindig fontosak ezek az álmok, amelyek közösségi tartalmúak, mert ez általad mások részére is adatott.

Az, hogy te kapod, az a te lehetőségeid tárháza, de hogy le is írod, ez pedig külön öröm a számunkra is, mert így egyben, egy csokorban egy csodálatos tanulnivalóvá fog válni a ti számotokra. Nem lenne jó ha te ezeket a magadénak tartanád, mert ez egy közösségi munka gyümölcse lesz.

Mindig lesz a te számodra olyan lehetőség, amelyben kitudod fejezni önmagadat, mások irányába.

A jelen időkben egyre terjedő gépi írással történik a munkák nagy része, így te a hagyományos írást választottad, mert a te számodra ez elérhető, vagyis lehetséges. (de időközben megoldódott a gépi írás lehetősége is.)

Mindig küld az Isten segítséget a te számodra ebben a feladatodban is. Legyél nyugodt és folytasd bármennyire nehéznek tűnik is a számodra, mert ebből egy értékes írás fog kikerekedni. Az embereknek pedig nagyon nagy szükségük van ilyen és ehhez hasonló írásokra.

Mindig legyél őszinte, békés, jóakarátú ember, aki csak a mások megsegítésére törekszik.

Ezek az álmok összességében is arról tesznek tanúságot, hogy egyedül nem lehet békében és nyugalomban lenni, ha az Istent kihagyja az ember. Azok, akik csak felületesen gondolkoznak az Istenről, és azok irányítása, hogyan befolyásolja egy közösség életét.

Ezek az álmok sorban azt mutatják a számotokra, hogy ha egy ember, aki nagyobb a többitől és nem úgy végzi a feladatát, ahogyan azt az Isten el is várna tőle, akkor bizony nagyon nagy felfordulás következik be, mert nem ennek kellett volna bekövetkeznie, hanem nagyon fontos feladatok elvégzésére kellett volna összpontosítanotok.

Így csak egyedül maradtatok a saját kis közösségetek és így a lehetőség nem adatott meg a számotokra, mert hiányoztak azok a feltételek, amelyek lehetővé tették volna közöttetek az együttműködést.

Mindig kell lenni a számotokra újabb lehetőségnek, amiben ha felismeritek a ti számotokra az igaz gyöngyöt, akkor sikeres lesz a földi életetek. Ellenkező esetben sok keserű gyümölcs fog a számotokra beérni.

Mindig arra gondoljatok, hogy semmi sincs hiába, az Isten a rossz, ill. a számotokra rossznak tűnő feladat is sikeres lehet, ha az Isten azt úgy látja jónak. Az álmaidat összegezve, ezek mind arra mutatnak rá, hogy az emberi gyengeség, mennyi keserűséget okozhat a földi élet során.

Tanuljátok meg testvéreim, hogy mindig jó az Isten és megáld benneteket azért, hogy előbbre jussatok a földi élet lépcsőjén.

7. „Na nehogy már ...” (2005.02.)

Ez az álmom is már a közelebbi időre vezethető vissza, amikor a mi városunkban megszűnt havonta az összejövetelünk, és ezzel együtt a szentmise is.

Ebben az álmomban csak egyetlen képet láttam, illetve csak hallottam, semmi többet.

„ Paptestvéremmel álmodtam és én valamit mondtam neki, de azt nem tudom, hogy mit, és ő indulatosan csak azt mondta. „ Na nehogy már ő mondja meg, hogy én mit csináljak.”

Az emberi természet folyamatosan csak elutasítja azokat az embereket körülötte, aki éppen a segítségére lenne.

Így történt ez a te esetedben is, hogy te mindenképpen ragaszkodtál ahhoz, amit a lelkedben éreztél. Így kellett cselekedned, mi inspiráltunk arra, hogy mindenképpen próbáld megakadályozni azt, amit valakik el akarnak követni és ezzel sok-sok emberléleknek okozva kellemetlen, lelkileg összetört napokat.

Azért került sor arra, hogy a szentmisék után együtt töltsétek az estét a kedves testvéreitek otthonában, hogy legyen lehetőségetek ezekről a témákról bővebben beszélgetek egymással.

Tudniillik, amióta ti szoros kapcsolatba kerültetek egymással, azután az ő lelkük is szorosabb kapoccsal fűződött hozzátok.

Ezért reméltük, hogy ti tudtok ebben az ő segítségére lenni. De ez nem sikerült. Nem volt nyitott arra, amit ti szerettetek volna. Elszánt, mindent feladva akarta az Isten akaratát követni, az ő legjobb belátása szerint.

Igen csak nem az emberi lelkek szétzúzásával kellett volna ezt a feladatot elvégezni, hanem a józan ész alapján kellett volna a döntést meghozni ebben a helyzetben.

Isten mindig gondoskodik az övéiről. Itt megszűnt a szentmise, Inárcson erősödött az emberi lélek, hogy több embert tudjon összetartani.

Testvéreim legyetek őszinték egymáshoz, mindig minden körülmények között. Tartsatok ki az Isten akaratában, ne legyetek egymáshoz szívtelenek, mert ebből erőtlenség származik. Mindig tiszteljétek egymást és szeressétek azokat is akik nektek ártanak. Mindig segíteni fog az Isten az övéinek. Ne legyetek elkeseredettek, vegyétek fel a mindennapi élet nehéz keresztjét és Isten segítségével vigyétek azt.

8. Az út építésének folytatása (2005.03.)

Ez az álmom is nem régen történt azután, hogy mi eljöttünk a városunkban előzőleg tartott szentmisék helyéről. Ugyanis 2005. januárjától nem volt szentmise az addig békés szeretettel teli közösség részére, csak összejövetel, ezen belül paptestvérem tartotta az ő tanítását.

Számomra az a két alkalom amin részt vettem, míg el nem jöttünk onnan olyan volt, mint egy „tanítvány képző” én el is neveztem, mert számomra az ott elhangzottak az emberi akarat erőszakos megnyilvánulását jelentette.

„Egy hosszú utat láttam, amely már szép volt, kövekkel kirakva, amelyen már kényelmesen lehetett járni. De előtttem valakik építették az utat, annak a folytatását. Oda raktak egy nagy rakás anyagot, amelyet az útra szerettek volna elteríteni, hogy abból folytassák a meglévő út építését.

De a nagy útépítő anyagnak kinéző rakásra hiába ment rá a nagy gép az úthenger, hogy elterítse, de nem sikerült neki. Mert ahogyan ráment a tetejére az ellapult, kinyúlt mintha gumiból lett volna.

És amikor az úthenger lement a rakásról, ugyanolyan megmunkálatlan nagy kupacnak nézett ki mint előzőleg. Sehogyan sem maradt az úton az, az anyag, mert az valami másféle anyagnak látszott, mint amiből egyébként utat szoktak építeni az útépítők. „

Az út építés az mindig nagy nehézségekkel jár az emberek életében. Nem lehet arról beszélni, hogy mi a jó és mi a rossz, csak arról lehet beszélni, hogy ezt vagy azt, miért cselekedte meg az ember. Nem az a rossz ebben az álomban, hogy ez így is történt valójában, hanem az a legrosszabb, hogy még mindig azon erőlködik az, az emberlélek, hogy elvégezze azt, amit célként kitűzött maga elé.

A célként való kitűzés az nem baj, csak körbe kellene néznie maga körül, hogy valóban azt kellene-e csinálnia, vagy éppen az Istenre figyelve elvégeznie a pályamódosítást. Vagyis átértékelni azokat az eseményeket, amelyek megtörténtek az elmúlt időszakban, hogy ezekből a tanulságot levonva tudja meghozni a döntését az elkövetkező időben.

Az, hogy jelenleg is csak abban a reménységben élve, dédelgeti azokat az álmokat, azt a reményteli életet, amelyet elképzelt magának. Igen magának, csak maga köré gyűjtött néhány embert, akik erősítették abban, hogy helyesen cselekszik.

Igen helyesen, ha nem akarja mások életét is átváltoztatni, csak a sajátját.

Ezért történt ismét ez törés az életében, hogy figyeljen fel arra a jelre, hogy az út az nem úgy épül, ahogyan azt „én” elképzelem, hanem az út úgy épül, ahogyan azt építeni kell, nem lehet másként, saját anyagból, vagyis akaratból építeni

Az nem út, az továbbra is csak egy kupac anyag, mint az álmodban.

Az, hogy valóban felismerje egy ember az ő földi feladatát, az nem csak abból áll, hogy eltervezem, mert az tetszik nekem. Lehet, hogy jó az, de nem annak, akinek a feladata máshol van. Így van ezzel a ti kedves testvéretek is, hogy ő mindenáron megakarta azt valósítani, ami neki tetszett.

Szép dolog a közösségi élet, de azt tudni kell mindenkinek, ha az nem hoz gyümölcsöt, amit elterveztem, és el is végeztem de sikertelenül. Akkor ezeken kellene elgondolkozni az embereknek, ha nem sikerül az életükben, az amit szerettek volna.

Ezen kedves testvéretek ezekből sem hajlandó tanulni, sőt ha lehet ezt a kifejezést használni ebben az esetben még elszántabban indul neki újra annak, ami kudarcba fulladt, a terve.

Lehet a földi embernek százszor is neki futni a pályának, de sohasem ér célba, mert útközben az Isteni kegyelem útját állja és visszafordítja, hogy úgy végezze a távfutását, hogy az Isten akaratával megegyező lehessen.

A földi ember ha elhagyja a feladatát nagyon nehezen talál vissza arra az útra, ahonnan eltévedt, mert időközben belefogott mások feladatába és a sajátját elhagyta.

A saját feladata addig vár minden földi embert, amíg ő vissza nem talál oda, hogy azt a téglát a helyére tegye az ő építkezésében, ami onnan hiányzott.

Itt az álmodban is arra van az utalás, hogy semmiképpen sem tudták az útépítők folytatni az út építését, mert nem abból az anyagból építkeztek, mint előzőleg.

Igen, nagyon fontos az építkezésnél az anyag, mert az anyag minősége jelenti az igazi hitet, a Krisztusi tanítást. Ha az nem megfelelő, akkor nem lehet sem utat, sem házat építeni. Ez ilyen egyszerű.

Ennek a feladatnak, ennek az álmokat tartalmazó írásoknak ugyan olyan nagy jelentősége van, mint az előzőnek, amit írtál. Mi égi segítőd, mindig csak arra törekszünk, hogy minél több olyan tanítást tudjunk ti számotokra tovább adni, amivel a lelketeket tudjátok tovább építeni.

A lelketek az nagyon fontos része a ti életeteknek, hogy hogyan éltek, hogyan teszitek a mindennapjaitokat, hogyan figyeltek egymásra, mi az ami a lelketekben változást indít el. Mind-mind nagyon fontos esemény az életetekben.

A ti földi életetek akkor lesz sikeres, mármint olyan földi élet, amely megegyezik az Isten akaratával, ha a lelketek kapuját nem zárjátok be, hanem állandóan figyelve a másokra élitek a földi életeteket. A figyelés az abból áll, hogy nem kötitek meg magatokat egy elvnel, hanem nyitottak vagytok. Elfogadtok testvéreitektől tanácsokat, segítséget, annyit, amit éppen jónak ítélték meg abból. Ez az igazi fejlődés.

Nem az, hogy valaki tűzön- vízen keresztül viszi az ő eltervelt szándékát, akaratát, hogy ő ezt mindenképpen megvalósítsa. Ez a baj testvéreim, ez nem az Istentől származó akarat, ez az emberi gőg, ami nem engedi az embert szabadulni attól a szándékától, amit ő célként kitűzött maga elé az Isten nagy ernyője alatt.

Így van ezzel a ti kedves testvéretek is, aki egyáltalán hallani sem akar arról, hogy szándékát megváltoztassa. Nagyon nehezen tudjuk mi égiek is elérni az ilyen megkeményedett szíveket, mert egyáltalán hallani sem akarnak másról, beszűkült a tudatuk, hogy mást is lehetne tenni, ami esetleg sikeresebb lehet a számára.

Megfogjátok látni hamarosan, hogy egyáltalán nem tanult az elmúlt időszakból, sőt ha lehet úgy kifejezni, felkészülve, felerősödve ismét nekivág a saját maga alkotta útnak. Ismét hordja az útra az építőanyagot, csak abból a minősége nem fog javulni, vagyis a lelke nem fog fejlődni, mert ide – oda topog, csak azt teszi, amit ő akar, Istenre nem figyelve, a benső meggyőződés irányítja. És azt hiszi, hogy a lélek az, amely ösztönzi őt a célbaérésre.

Ebben az esetben a lélek háttérbe van szorítva, ilyen esetben a benső „én”, a gőg, a nagyravágyás az amely táplálja az emberi ént, hogy tegye meg, cselekedje meg, amit célként kitűzött maga elé.

Testvéreim figyeljétek magatokra, figyeljétek meg önmagatokat, hogy boldogok vagytok – e, él – e bennetek az Isten ? Mert ha Ő él bennetek, hagyjátok őt munkálkodni az életetekben, akkor az életetek boldog, vidám és örömteli lesz. Ez a mérce, erre figyeljétek.

Nem kell az embereknek olyan dolgokat megcselekednie, amihez az eszközök hiányoznak. Az Isten az gondoskodik az emberekről, mindig mindent elébe ad, csak figyeljen föl rá.

Ebből is látható, ha az Istennek szándéka van az emberrel akkor ő megkap mindent a feladatához, csak ismerje fel és fogadja el, és akkor csak szeretettel meg kell cselekedni azt.

De ehelyett az emberek elvetik azt, amit az Isten szeretete ad a számukra, hanem ők fabrikálnak maguknak mást, amihez kedvük van. Ellenkező esetben a földi ember nem kerülne ennyi csalódásba, nem lenne nehéz a földi élet feladatai, mert az Istennel együtt végeznék azt.

Az emberek eldobják az Istentől kapott kegyes ajándékot és fölcserélik egy gyenge, értéktelen eszmére. Nem kellene ezeket elszenvednie a földi embereknek, ha a szívük nem keményedett volna meg ennyire. A Szent Lélek az folyton –folyvást csak inspirálja a lelket, de ő nem figyel rá, elnyomja, eltaszítja, mert akkor a saját benső énje, gőgje nem jut hatalomhoz.

Az emberiség csak akkor ébred föl ebből a tudatból, amikor már késő, összecsap a fejük felett a vihar, mert addig nem gondolkoznak azon, hogy lehetne másképpen is élni.

Igen, csak ahhoz az alázatnak kellene erősnek lenni a lélekben, hogy elnyomja a benne élő gőgöt, nagyravágyást.

Testvéreim figyeljétek meg önmagatokat és ember testvéreiteket, hogy ti is hányszor követtétek el olyan hibát, amit igaznak véltétek. Ha nincs bennetek elég alázat, akkor meg is maradtok abban a hitben, hogy jó az, amit csináltok.

De ha elkezdtek gondolkozni, megnézik a körülöttetek lévőket, hogy milyen a viszonyotok velük, rögtön rájöttök, hogy valami nincs rendben velem.

Mert a Jézusi úton az emberek csak szeretetben vannak egymással, nincs ellenség, nincs közömbösség, nincs bánat. Csak öröm és öröm.

Örülni egymásnak a benne élő Jézusnak, aki mindig veletek van és figyel benneteket, hogy mikor segíthet nektek, mikor figyelték rá.

Igen a ráfigyelés a legfontosabb. De az igazi, nem az elkendőzött ráfigyelés, a kimagyarázás, hanem a tiszta szívből jövő odaadottság. Ez az amikor az emberi lélek boldog, a napjai jól sikerülnek, a testvéreivel a kapcsolata gyümölcsöző.

Ha ezeket szemmel tartjátok, akkor ráfogtok jönni saját hibáitokra, rossz döntéseitekre. Így azt ki is tudjátok javítani, mert az Isten kegyelme által az ember folyton – folyvást kap új lehetőségeket addig, amíg nem dönt helyesen, Isten akarata szerint.

Az emberi gyengeség ami megakadályozza az embereket a feladataik helyes megoldásában, mert mindig csak aszerint szeretnek cselekedni, ami az ő számukra kívülről jónak ígérkezik, vagy csak úgy megszokásból, hogy az emberi természet adta lehetőségekből kiválasztva a legjobbat szereti az ember az életét élni.

Mindig csak addig működik ez a fajta döntésük, amíg nem képesek arra, hogy elfogadják az Isten akaratát. Nem úgy, hogy szóval, hanem lemondással. Lemondani arról, ami nektek tetszik, az Istenért, mert ha csak az ember magától akarja megcselekedni bármiféle jót, az nem biztos hogy jó az Isten szemében. Ti emberek egészen fordítva cselekedtek, mert nem lehet egyáltalán szóra bírni benneteket, akkor, amikor ti valamit akartok cselekedni. Éjjel-nappal a gondolataitokat az foglalja le és nem hagytok helyet a Jézus által küldött gondolatoknak sem.

Testvéreim boldogsággal tölt el bennünket, hogy áttudtuk adni ezt a tanítást, mert ebben benne van minden, amire a földi embernek szüksége lehet az élete során. Ennek az álmképnek az apropóján szeretnénk nektek átadni azt, ami a földi élet során a legfontosabb, hogy lássátok magatokat az Isten fényében a cselekedeteitek alapján.

9. Fonal és a két vége (2005.04.)

Ez az álmom egy örömtelibb időszakomban történt, akkor a lelkem nagy nyugalomban volt, készültünk a nálunk megrendezendő közösségi találkozóra.

Nagyon örvendetes volt ez az álmom a számomra, mert amikor felébredtem, olyan szépen végig láttam a földi ember életét születésétől a haláláig. Ebben az álomban kívülről láttam az eseményeket, nem mint résztvevő cselekvő ember, hanem példát láthattam, hogy hogyan éli a földi ember az életet, hogyan küszködik a feladataival.

„ Az álmoképemben láttam egy nagy gombolyag fehér fonalat, amelynek a gombolyagos fele az Istennél volt, a fonal vége a szál pedig a földi embernél, ahogyan gyermekként megszületett.

Összevoltak kötve, valahogyan teljesen szilárd, erős volt az, az összeköttetés.

És ahogyan a gyermek növekedett, serdülővé, majd felnőtté válva a nála lévő fonal végét elkezdte fölgombolyítani, ahogyan az Isten tekerte le az Ő gombolyagából.

Az ember körül egyre gubancolódott a fonál tömeg, amely nem volt föltekerve. Ha az ember arra nem vigyázott, mármint nem helyesen oldotta meg a földi feladatait.

A gombolyagot a földi embernek állandóan figyelmesen tekerni kellett ahhoz, hogy bele ne gubancolódjon a maga előtt heverő fonálba. Néha azt is láttam, hogy az ember, mint a kötözött sonka úgy nézett ki, úgy körbe tekerte magán.

Vagyis addig forgolódott, amíg teljesen belekeveredett a saját maga fonalába, mert nem figyelt arra, hogy az Isten mindig engedte a fonalat a feladatok megoldásához.

De ha a földi ember a feladatára nem figyelt, akkor bizony olyan gubanc alakult ki maga körül, hogy azt már csak az Isten segítségével, kegyelmével volt képes kibogozni.

Az Isten adott hozzá lehetőséget, de az embernek egyedül kellett forgolódni, hogy ami rátekeredett, azt csak úgy tudta magáról levenni, ha visszafelé fordult, addig amíg a fonáltól teljesen meg nem szabadult, amibe belekuszálódott.

Amikor teljesen szabaddá vált a teste a fonalaktól, akkor kellett neki újra a kezében lévő gombolyagra szépen, feszesen föltekerni azt, amit addig elmulasztott. Amikor teljesen, szépen föltekerte a földön fekvő fonalat, akkor a kezében lévő fonál, és ami Isten kezében volt, akkor az egyenessé, feszessé vált.

Ez az állapot a jó a földi ember számára, akkor éli helyesen, Istennek tetszően az életét, ha képes arra, hogy úgy végezze a földi élet feladatait, ahogyan azt az Isten akarja, ahogyan engedi a fonalat az ember számára.

Ha az ember az Isten akarata szerint cselekszik, dolgozik, vagyis a földi életét Istennek szentelte, akkor a földi élete végére a kezében a fonál gombolyaggal elérkezik oda, ahonnan jött, Istenhez.

És akkor a fonálnak a másik vége, vagyis a gombolyag az embernél, a fonal szálának a vége pedig az Istennél van. Ezen a szálon, fonalon a földi ember mindig visszatalálhat az Istenhez, ez a lehetőség megadatott az embereknek. ,,

Az emberi lélek sohasem képes úgy végezni a földi feladatait, hogy az a fonál mindig feszes legyen. Ugyanis az emberi gyengeség az sokkal erősebb, mint az embernek az Istennel való szoros kapcsolata.

Mindig az ember az, aki nem tudja a fonalat feszesen tartani, mert az ember csak részlegesen lát, nem látja az események folyását, csak pillanatnyilag képes felismerni a helyzetét.

Az emberi gyengeség akadályozza a földi embert a pontos és megbízható feladat elvégzésében. A lélek az folyton tanul, de nem képes irányítani a testet, a test kívánságai erősebbek.

A lélek különösen gyenge képességű embereknél egyáltalán nem képes az irányításra.

Néha egy-egy esetben lehetséges csak az ember számára a pontos és megbízható feladat sikeres megoldása.

Soha ne legyen bennetek olyan marcangoló érzés, hogy valamit nem tudtok jól megoldani, mert akkor csak abban vesztegetek és nem tudtok tovább lépni a feladat megoldásában.

Az Isten gondoskodik rólatok és Ő figyel arra, hogy minden ember kapjon mindig lehetőséget a javításra. Soha nem azért nem sikerül az embernek a feladatait megoldani, hogy nem kapott hozzá lehetőséget, hanem az emberi gyengeségből, figyelmetlenségből nem vesz róla tudomást.

Mindig sikerül az embernek a feladataikat sikeresen megoldani, ha az Istennel egységben teszik azt. Legyen bennetek nagyon fontos az, az eszme, amely a lelketekben lévő rosszra való hajlamaitokat felgöngyölíti és törekszik arra, hogy azoktól meg is tudjon szabadulni.

A lélek nagyon sokszor csak azt veszi észre, ami éppen vele abban a pillanatban történik meg, nem néz sem előre, sem hátra, csak azt nézi, hogy most éppen mi történik meg vele.

Keresi az okát, de nem ott, ahol azt eredetileg keresni kellene. Mindig csak a jelenben keres, ahol éppen van, ahol éppen cselekszik.

A jó gondolkodású ember az folyton azt figyeli, hogy mik történnek meg vele, és ennek milyen összefüggései vannak az ő életére nézve, hogy ezekről ő helyes képet alkosson.

Tegyetek félre minden előítéletet arra nézve, hogy az emberi lélek csak akkor képes fejlődni, ha azt ő már megértette. A megértés az a tudásban rejlik. Az elfogadás pedig a jelen életben következik be.

A földi élet nehézségei folyton arra engednek következtetni az emberi lelkek életében, hogy miért csak pont én szenvedem el ezeket az eseményeket. Az nem jut az eszébe, hogy minden embernek más a feladata, más a képessége és ebből kifolyólag mások a lehetőségei is.

Tudjátok jól, hogy minden földi ember csak arra képes, amit ő az ő saját feladatához lehozott. Semmiféleképpen nem lehet egy órás mestert arra kényszeríteni, hogy ő éppen egy más szakmát sajátítson el, a sajátját pedig hagyja el. A lélek leszületése előtt fölkészül a földi feladataira úgy, hogy azokat könnyedén el tudja végezni.

Ha az emberek egymást tologatják, vezetgetik, irányítják, akkor bizony annak léleknek a továbbiakban fogalma sincs az ő feladatához. Elhagyja.

Igen elhagyja, de az Isteni gondviselés lenyúl őhózzá, és próbálja őt felemelni, terelni abba az irányba, ahonnan eltévelyedett. Próbáljátok csak elképzelni, hogy mennyi plusz energiát kell arra fordítani az ég angyalainak, hogy egy eltévedt földi embert visszasegítsen a feladatához.

Mindig, minden körülmények között meg kell találnia az ő saját feladatát, hogy azt folytassa. Azt hozta le magával a földre, neki azzal kell elszámolni az Isten színe előtt, hogy hogyan gazdálkodott a reá bízott kincsekkel, amelyet ahhoz a feladatához kapott, amit éppen elhagyott.

A földi ember éppen azért keveredik bele az ő fonalába, mint az álmodban is, mert nem következetes. Ha az lenne, akkor jobban odafigyelne, átértékelné az életvitelét, megnézné az elmúlt időszakát, hogy valóban helyesen cselekedett-e, vagy csak azt hiszi.

Olyankor, amikor az eltévedt ember elkezd gondolkozni az életén, akkor az Isteni kegyelem leszáll őhózzá és segít neki, ha valóban tiszta, megbánó szándékkal akarja az életét helyrehozni.

Ellenkező esetben, ha csak a meggyőződés, az akarat az, ami elgondolkodtatja, akkor az Isteni kegyelem nem vesz részt ebben, mert csak az alázatos egy-ügyű embereké az Isten országa.

A gőgösség, nagyot akarás nem fér be azon a szűk kapun, ahol a kicsi, szerény, alázatos lélek könnyedén elfér.
Bízatok abban, hogy képesek lesztek a ti földi feladataitokat sikeresen megoldani és a „fonalaítok nem fog összegubancolódní”, hanem simán, egyenesen az Isteni utat tudjátok járni.

Legyetek békességesek és örömteli emberek, hogy az Isten örömét lelje az Övéiben, ha majd megérkeztek Őhózzá.

Vigyázzatok a reátok bízott kincseitekre, ne herdáljátok el, hanem kamatoztassátok az Isten akarata szerinti fizikai életben. Tudjátok jól, hogy az emberek csak rövid ideig élnek a földön, de a menny az örökkévaló.

Mindig csak az lebegjen a szemeitek előtt, hogy nem lehet másként élni csak az Isteni akarat által adott életúton, mert ellenkező esetben csak a kárhozatra jut a földi ember ha megtagadja azt az utat, amelyet az Isten mutatott a számára.

10. Segítségnyújtás (2005.04.)

„Egy teljesen új és nagy emeletes családi házba költöttünk a családommal. Az alsó szinten volt egy üres szoba, ahová odaengedtük, hogy költözzenek x testvéremék a családjával és a barátaival.

Egy teherautóra volt fölpakolva vegyesen a ruhájuk, amelyet segítettem nekik lepakolni. Teljesen bútor és egyéb dolgok nélkül jöttek, csak a kislány összehajtott ruhái és játékaik voltak még a teherautón. Mondtuk nekik, hogy ott lakhatnak nálunk.

Egy másik álmoképben az emeletről lenézve az udvaron, vagy az utcán több száz embert láttam, olyan munkásokat mint pl. a bányászok. És nagyon hangoskodtak, kiabáltak, fizikailag is bántalmazták az x testvéreimet.

Valamiért felelősségre vonták őt. Én ezt látva az emeletről, lementem és elkezdtem az embereknek beszélni. Nem tudom, hogy miről és mit, csak azt tudom, hogy a zúgolódó embertömeg elcsendesedett és nem bántották tovább fizikailag a testvéreimet.

Én úgy éreztem, hogy ezzel a cselekedetemmel megvédtem x testvéreimet. „,

Igen a földi emberek körében könnyen előfordul, hogy kényelmetlen helyzetbe kerül, vagyis nincs lehetősége arra nézve, hogy a lelkében valóban az Isteni út göröngyös útja helyett ne azt választaná, amelyik az ő számára gyümölcsöző lehet.

A te álmod arra mutat rá, hogy az emberi gondoskodás soha nem maradhat el a Jézusi úton járó embereknél. Az más dolog, hogy azok a testvérek miért kényszerültek arra, hogy hozzátok költözzenek. Az emberi gyengeség az, ami a földi embert az élete folyamán különböző helyzetekbe sodorja.

Az ember nem képes felmérni előre a reá nehezedő feladatok súlyát, ezért nem is tud számadást végezni előre egy feladat elvégzéséről. Itt jön be a hiányosság, mert ha az embert az Isten irányítja abba a feladatba, Ő megad hozzá minden eszközt, minden lehetőséget, hogy az a feladatot sikeresen az Isten segítségével el tudja végezni az ember.

De ha hiányzik az Isten az ember terveitől, akkor az nem örömteli. Lehet, hogy ő azt hiszi, hogy az Istennel cselekedik, de a gyümölcssei azok nem azt mutatják.

A lélek szomorú, magányos és kedvetlenné válik. Nem leli örömét abban, amit ő jónak látott, az addigi életében. A lélek ilyenkor elköltözik arról a vidékről, vagyis új helyet keres magának, hogy ott éljen tovább. A tovább az úgy értendő, hogy a feladatait ott kezdi folytatni.

A nem megértés következtében, az ember törekszik arra, hogy eltudja rendezni az életét, a feladatait. Így került sor arra a költözködéssre, ami csak átmeneti jellegű, mert az ember az folyton – folyvást csak költözik, egyik feladatából a másikba.

A te álmod arra utal, hogy csak a költözés által lehetséges az emberi lélek nyugalma, mert ha újat kezd, az őt felvidítja.

Az emberek nagy része állandóan költözködik egyik feladatból a másikba, azt hiszik, hogy azzal megoldják a földi élet nehézségeit.

Sohasem sikerül az embereknek ez a trükkjük, mert az Isten kegyelme által képtelenek folytatni azt, ami nem építi a lelküket tovább. Itt látható az, amikor az emberek nem merik az ő életükkel igazolni az Istent, mert akkor a földi emberek egymást kikezdi azért, hogy ez reménytelen gondolkodás eszköze lehet csak.

Nem gondolkoznak és elfogadnak bárkitől, bármit.

Ne legyetek kedves földi testvéreim eszközei az ellentétnek, hogy ne tudjanak fölhasználni egymás ellen benneteket. Mindig békés, jóakarátú és jóra törekvő emberek legyetek, akik csak a Jézusi utat tartják jónak.

Minden ami megzavarhatja a gondolkodásokat azt vessétek el. Ne engedjétek meg magatoknak azt, hogy mindenképpen csak azt tartjátok jónak, amit ti akartok, hogy az legyen.

A másik álmoképed is kapcsolódik az elsőhöz, hogy a költözés, vagyis a feladat elhagyása következtében vonják őt felelősségre azok, akik eddig őt tartották annak, aki a lelkük fejlődését segítette elő.

Ebben a helyzetben kemény kritikák és lelki megrázkódtatások történtek azért, mert valaki csak úgy, önkényesen, saját akaratából elhagyta azt, ami az ő feladata volt.

Az, hogy te segítettél neki az természetes a te részedről, mert téged az emberek tisztelnek és hallgatnak is rád, mert a lelkedben nem az önzés, a hatalomvágy, hanem a kicsi, egyszerű embert mutatod magadból, és az Isten országa is olyanoké, mint a te hited szerinti valóságos élet.

11. Elutasítás (2005.05.)

A közelebbi időben történt álmaimat már napra pontosan vezettem egy füzetben, ez is így történt. Ebben az időszakban már egyáltalán nem értettem egyet x testvérem tanításával és cselekedeteivel, mert nem tudtam összeegyeztetni azzal, amit eddig tanultam a hang közösségben.

„ X testvéremmel álmodtam, hogy ő telefonált, hogy ma eljöhet-e hozzánk, és én azt válaszoltam, hogy ma nem vagyunk itthon mert elutazunk.”

A lelkekben lévő összetartozás akkor kezd elszakadni, amikor az egyik fél felrúgja az addigi jó kapcsolatot. A te esetedben is az történt, mert te csak őt tisztelted, de nem láttad, hogy mi van mögötte. A szándékot te nem láttad, azért utasítottad el, mert ellenkező esetben nem az lett volna a válaszod, ha őt továbbra is, mint szellemi tanítódként elfogadod.

A lélek pontosan tudja, hogy mi jó neki, mire van neki szüksége ahhoz, hogy a fejlődésben előbbre tudjon lépni. Nem arról van szó, hogy te ezt akarattal cselekedted meg, hanem arról, hogy a lelkek között a kapcsolat szoros, ha a az emberek között is azzá válik.

Minden földi ember csak arra képes, ami a lelkében már kész van, vagyis amiben a lélek teljesen tisztán látva a sorsát egyedül képes döntéseket meghozni. Ez történt a te esetedben is, hogy egyáltalán nem azonosultál azzal a cselekedettel amilyen döntést kedves testvéred hozott meg.

Ne úgy lássátok ezt az álmot, hogy ebben te teljesen elutasítod őt, hanem úgy próbáld feldolgozni magadban, hogy ezek az események kikököntettek, abból a lelki békéből, amiben éppen benne voltál.

Mindig arra kell gondolnotok, hogy az ember csak akkor képes önálló döntéseket meghozni, amikor a lelke erre már készen van. Ez a készen szó alatt azt értjük, hogy elfogadja azokat az eseményeket, melyek az ő számára fontosak lehetnek.

Itt ebben az esetben azt fogadtad el, hogy testvéred másként döntött, mint ahogyan azt te gondolod.

Hogy helyesen – e azt nem neked kell eldöntened.

12. Álom és valóság egyben. (2005.08.10.)

Éjjel 3 órakor egy álomban összefonódva a valósággal történt velem a következő esemény:

„ X testvéremmel álmodtam, hogy segíteni akart nekünk takarítani, pakolni a garázsban és én mondtam neki, hogy ne pakoljanak és takarítsanak nálunk. Közben az is eszembe jutott, hogy nem tudom őket éjszakára elszállásolni sem.”

Eközben fölébredtem és az álom összefolyt a valósággal, hogy a padláson iszonyú zörgés, a kőlapok pakolása hallatszott. Csiszolódtak a kőlapok és zörögtek. (Meg jegyezmem, hogy a padlásunk tökéletesen üres, nincs rajta semmiféle kőféle anyag.)

Én ebben a pillanatban rájöttem, hogy itt az ellentétes erő működik és kértem Jézus Krisztus segítségét, és abban a pillanatban a zörgés megszűnt, és a padlásról emberi erős lépések (3) után, a padláson tökéletes csend lett.

Közben a párom a mellettem levő szobában aludt és ő is felriadt a hatalmas zörgésre, de ő nem álmodott semmit.

Istennek hálát adva a segítségéért, újra aludni készültem és hamar el is aludtam.

Itt nem arra kell gondolnotok, hogy ott valóban meg is történtek az események. A zörgéseket és egyéb zajokat az emberi élet során nem tisztázható okok hozzák létre.

Nem arra kell folyton gondolnotok, hogy ezek miért történtek meg veletek, hanem azt próbáljátok megérteni, hogy az emberi lélek sohasem képes felfogni helyesen a szellemi életben zajló eseményeket úgy, ahogy azok éppen megtörténtek.

Itt is az történt, hogy a szellemi élet kapuja nyitva áll előttetek, és azon keresztül bármivel és bárkivel találkozhatok álmodban.

Az, hogy valóságos volt, az azért történt, hogy ti már érzékelitek azt is ha a hatások benneteket elérnek. Itt nem az volt az álomnak a lényege, hogy mi történt hanem, hogy miért. A lelketek össze van kapcsolódva, és a lelki életben történő események fontos helye a földi ember számára az éjszakai álmok ideje, mert ott rendezik a lelkek a kapcsolatokat, nem a fizikai szinten.

Az, ha csak úgy látszik, hogy a földi életben rendeződnek a kapcsolatok, azok csak azután következnek be, amikor a szellemi otthonokban a lelkek ismét barátságba kerül egymással. Az, hogy ez létrejöhsen az emberi lélek nagyon sok küszködésen megy keresztül, mert minden esemény a lelkek között zajlódik le, a fizikai test csak eszköz.

A lelkek akkor boldog igazán, amikor a másik lélekkel elrendezi az ő feladatát. A te esetedben is ez történt az álmodban.

A lelked az égi otthonban vele beszélgetett, de csak a fizikai valóság által vált élővé a számodra. Mindig fontosak ezek az álmok azért, hogy ezeken elgondolkozva tudjátok a földi élet nehézségeit megoldani.

A te esetedben az történt, hogy nem figyeltél arra, hogy te csak eszköz voltál, ott akkor abban az álomban. A valóságban nem kellett volna ezeket végig élned, ha a lelked nem tesz egyebet, csak figyel. Igen, mert a te lelked ellent mondott abban az esetben, amikor nem kellett volna. Vagyis az élet folyamán a lelkek sokszor másként cselekszenek, mintha valóságban azt kellene nekik.

A lélek csak akkor boldog, ha az ő feladata sikeresen van elvégezve. Az ha sikeres, az még nem biztos, hogy boldog is az ember, mert néha nehezen viseli a földi ember a változásokat. Az Isten mindig ad vigasztalást a lelkekbe csak figyeljete föl rá. A lelkekben legyetek boldogok, mert a lélek boldogsága az, az üdvösségre vezető út.

Az emberi lelkek nagyon sokszor csak akkor döbbenek rá bizonyos dolgokra, amikor az már késő az ő számukra. A te lelked is nagyon sokáig azon őrlődött, hogy miért történtek meg veled azok az események, amikor onnan eljöttetek, ahol nagyon jól éreztétek magatokat előzőleg.

A lélek folyton tanul, tanulja azt, amire neki nagyon nagy szüksége van a földi élete során.

Addig, amíg nem rendezik a lelkek egymás között a kapcsolatukat, addig fizikai szinten is keserűség tölti el a földi ember lelkét.

De amikor rendeződik a kapcsolat, azután minden megy a saját kerékvágásába. Ti is ezután ugyan olyan barátok lesztek, mint előtte, csak annak a szakításnak be kellett következnie.

Ez azért történt, hogy a lelkek tudja tovább vinni a feladatát.

Ma már egészen másként látod az eseményeket mint régen, és ők is.

13. A csupasz valóság (2005.08.20.)

„ Két testvéremmel álmodtam, akik szintén a hang közösségbe tartoznak, velük is elég sűrűn szoktunk találkozni.

Elmentem hozzájuk és ők nagyon meglepődtek. Egy szobában voltunk ahol az egész szoba ágyneművel volt tele, mármint olyan huzat nélküli párnákkal és paplanokkal.

Azok az ágyneműk nagyon csúnya poros, piszkos, pókhálósak voltak, tele toll pelyhekkal. Elégé rondán nézett ki, de engem nem zavart, de ők rendkívüli módon zavarban voltak mind a ketten.

Szégyelltek, hogy én ezt a rendetlenséget megláttam. Különösebb beszélgetésre nem emlékezem, csak az a csupasz valóság látszott. „

Felébredésem után teljesen tisztán értettem ezt az álmot. A takaró nélküli csupasz valóságot láttam meg, hogy valójában milyenek is ők. Amikor az ember a tiszta valóságban látható, mint ahogyan az Isten lát bennünket.

Hiába a szép szó, a sok tudás, de a valóságban a lelkünk látszik, hogy milyen. Ebben az álomban az Isten Szent Lelke megmutatta a számomra, hogy az emberek mennyire mások a valóságban, mint amilyeneknek képzelik magukat.

Ez volt az én számomra az, az eset, amikor nem kellett az emberekhez szólnom, csak látnom kellett a hétköznapi valóságot, amit az emberi gyengeség eltakar.

Ez ugyanis nem jellemző minden emberre, csak azokon észlelhető, akik a lelküket nem az Isten által akarják irányítani, hanem önmaguk irányítják azt.

Nem az a lényeges, hogy ez mikor és hogyan történik meg a földi élet során, hanem az a lényeges, hogy az emberek mennyire hiszékenyek, mennyire elhiszik, hogy a takaró alatt ugyanaz az ember húzódik meg, mint aki csak annak tetteti magát.

Jó lenne ha lelketekben nem lenne az a bizonyos takaró, hanem kívül, belül egyforma lenne az életviteletek.

Nagyon elszomorító, hogy egyes emberek ezeket a takarókat húzogatják magukon, hogy egyáltalán ne látszódjon ki az a részük, ami éppen nem odavaló.

Így vagytok ezzel ti is mindannyian a földön, csak vannak, akik ezeket nagyon jól palástolják és soha nem derül fény arra, hogy ez az ember egy báránybőrbe bújt farkas is lehet, mert a külseje által nagyon szépnek tűnik, de a lelke az nem ugyan azt teszi, mint amit az Isten elvár tőle.

Itt van az, az esemény is, hogy ma csak azt tettétek, amit nem is akartatok megtenni. Itt látszik az Isten akarata az emberi életeken, hogy mennyire képes a lélek alárendelni magát az Isteni akaratnak.

Ebből is látszik, hogy a ti számotokra a mai nap gyümölcsöző volt, mert az Isten akaratát teljesítettétek az életekben.

A lelkieken gazdag ember az folyamatosan csak az Isten akaratát cselekszi meg, míg az, aki maga irányítja az életét, az csak akkor figyel az Istenre, ha kérni akar tőle, egyébként ő maga elirányítsa az életét.

Így kerülhetett sor arra az eseményre is, amikor azok a közösségi emberek, akik nem tudtak megbirkózni azzal a nagy teherrel, ami rájuk vetődött akkor, amikor ők lehetőséget kaptak arra, hogy elgondolkozzanak az életvitelükről.

De ez nem történt meg, sőt a legrosszabb, ami történhetett, hogy elmentek onnan, ahol nekik tanulni kellett volna, és a feladatukat folytatni.

Így vannak az emberek a földön, amikor a lelkük telve van göggel és nagyravágyással és nem gondolkoznak, csak rohannak a vesztükbe. A ti kapcsolatotok is elég lazává vált ezáltal, mert nincs lehetőségetek a közös találkozásra.

Mindig ad az Isten újabb lehetőséget bízatok benne. Ne legyen bennetek ellenséges érzés amiatt, hogy ez így történt, mert nem a ti hibáitokból következett be, ti csak szenvedő alanyai voltatok az eseményeknek.

Az Isteni gondoskodás folyamatosan küld segítséget mindannyiátoknak. Az legyen a ti számotokra a legfontosabb, hogy mindig szeretettel gondoljatok rájuk és kérjétek Jézust, hogy segítse őket a felismerésben, hogy legyen lehetőségük a visszatérésre.

Az Isteni kegyelem által az ember csak akkor tud eljutni a végső döntés meghozatalára, ha a lelkében a megbánás erősségévé válik, és valóban felismeri abban az Isteni segítséget, nem pedig az ellenséget.

14. Aggódás egy régi közösségi tagért (2005.08.22.)

Egyik közösségi tagunk elment a mi közösségünkől egy másik közösségbe, ahol az elmondása szerint többet lehet tanulni, mint nálunk.

„ Az álomban azt éreztem, hogy nem érzi jól magát abban a közegben sem, mert folyton csak másfelé figyelt, nem arra amire neki ott figyelnie kellett volna. A mi közösségünk tagjai mind érezték azt, hogy nem érzi ott jól magát. Végül is az álomban nem történt egyéb. „

Minden lélek amikor leszületik a földre bizonyos feladatokat hoz magával, amiket neki el kell végezni, így van ezzel a ti testvéretek is, hogy az új közösségben is szembesülnie kellett önmagával, a saját hibáival.

Ezért történt ez az álmod, hogy tudjátok felmérni azt, hogy egyáltalán milyen az amikor az emberek nem szeretettel vannak egymás iránt, hanem a gyűlölet erősebb az emberi szívekben.

Az új közösség az ő számára azért volt szükséges, hogy rájöjjön arra, hogy az ő magatartásával van a baj, nem a közösséggel.

Mindig fog az ember találkozni olyan emberekkel, akik segítenek neki, ha erre neki szüksége lesz. Legyen bennetek szeretet embertestvéreitek iránt, soha ne a harag, a neheztelés legyen bennetek az erősebb, hanem a mindent elsőpró szeretet az, ami mindent felemészt.

Jó lenne ha a lelketekben csak az önfelelt szeretet élne és nem kerülne sor olyan eseményre, amikor az emberi lélek nem érzi jól magát, az ő környezetében. Mindig csak a szeretet, a megértés vezéreljen benneteket.

Legyetek egymásnak nagyon jó barátai, igazi testvérei és az életük folyamán támaszai azoknak, akik arra rászorulnak. A lélek érzései soha ne lankadjon el a lelketekben, hanem mindig szeretetteljesen figyeljétek egymást. Azért, hogy a lelketek ne legyen szomorú, hanem a békesség, az öröm sugározzék mindenki szívéből, hogy ezzel tudjátok az életetekben élővé tenni azt, amiről csak beszéltek.

A lélek az nagyon fontos eszköze az embernek, mert nem a lélek fogja az embert az üdvösségre vezetni, de általa képes azokra a cselekedetekre, amelyeket neki el kell végeznie. A lélek mindig tanul, ne sajnáljátok a testvéretek, az ő helye egyenlőre még ott van.

Bízzatok az Isten jóságában, hogy Ő vezet benneteket. Legyetek egymásnak hű támaszai.

15. Letekintés az emeletről (2006.01.17.)

„ Egy emeletes házban kb. a 7. emeletem voltam a lakásban. Ebben a lakásban volt egy kb. 80 cm átmérőjű lyuk, amin keresztül az összes alatta lévő szinteket láttam. Nemcsak a lyukon, hanem az egész lakásban. Valahogy azt éreztem, hogy az Isten betekintést enged az Ő Világába. „

Mindig arra kell gondolnod ilyenkor, hogy a lelked mennyire képes bevilágítani azt a területet, amit neki be kell, hogy világítson. Neked jelenleg nem más a sorsod, mint annak, aki csak arra figyel, hogy mit kell neki cselekednie ahhoz hogy a lelke a legjobb tanítást tudja tovább adni, azoknak, akiknek ezt mi égiek szánjuk.

Mindig lesz a számodra olyan lehetőség, amiben be kell, hogy bizonyítsd az Isten jóságát, azoknak, akik arra vevők, mármint hajlandóságot mutatnak arra, hogy elfogadják mások által küldött tanítást.

Legyen benned békesség és öröm, hogy ne keseredj el soha a feladataid közepette, mert mindig az Isteni kegyelem az ami ebben a te segítségedre siet, hogy felemeljen ha elesel. Igen a földi ember hamar elesik, de ha nem igyekezik a felállással, akkor nagyon sok időt veszít a feladatából.

Az álmodban arra mutat rá a 7. emelet magassága, hogy neked nem kell másra figyelned csak arra, amit mi küldünk a te számodra, ne az alattad lévőkötől próbálj ellesni valamit, hanem a figyelmedet az Istenre emeld és akkor nem azzal fogsz törődni, hogy mi van az alsó szinteken, hanem azzal, hogy mi van veled, mi az ami nem enged elszabadulni onnan, ahová folyton visszatekingetsz. A lelked csak akkor tud igazán fejlődni, ha nem visszafelé tekingetsz, hanem előre a feladatod megoldására.

Mindig lesz a számodra olyan feladat, amit tovább kell adnod az embertársaid javára, ezért a figyelmedet arra irányítsd, hogy ezeket fel tudd ismerni idejében, mert ez feladat a te számodra.

Nem kell mást tenned, csak a figyelmedet folyamatosan az Istenre emelni és akkor a kapcsolat nem fog megszakadni közöttünk. A kapcsolat lényege, az emberi okoskodás kikerülése, mert az Istentől közvetlenül, ember közbeiktatása nélkül kaphatod azt, amire szükséged van.

Legyen áldásos az életed.

16. A szemölcs (2006.01.22.)

„ Álomban P. testvérem a közösségből ki akarja operálni a két szemöldököm között lévő szemölcsöt, de én nem engedtem. Megkérdeztem tőle, hogy ő csinált – e már ilyet, és ő azt mondta, hogy nem.

Így nem engedtem meg neki. Mondván majd később. Valahogy nem bíztam benne. „

A lélek gyümölcsei azok, amelyek a ti lelketeket összeköti. Nem kell félned tőle, nem a valóságban akar neked ártani a testvéred, hanem abban lesz a segítségedre, amiben neked nagyon nagy szükséged lesz az elkövetkező időben.

Az, hogy a szemölcsödöt akarta kioperálni, az arra utal, hogy te és ő nagyon szoros lelki kapcsolatban vagytok egymással. A lelketek közösen dolgozik, így bármikor tudtok segíteni egymásnak. A lélek szerinti élet nem azonos mindig a fizikai élettel is.

Számotokra megadatott, hogy nagyon közeli, testvéri kapcsolatban legyetek egymással. Tudjátok jól, hogy soha nincs véletlen, ez is része a ti közös életeteknek és a feladataitoknak.

Ha tudnátok előre, hogy ki – kivel kerül szellemileg kapcsolatba, akkor az nem lenne előnyös, mert akkor csak arra koncentrálnátok. Így meg csak akkor veszitek észre magatokat, amikor már a feladataitokat együtt végzitek.

Hangsúlyozom, nem fizikai szinten, egyelőre csak a lelketek dolgozik együtt, fontos része az életeteknek ez a kapcsolat. Óvjátok, nehogy tönkremenjen a viszonyotok, mert akkor nagyon keserű lesz együtt végezni azt a feladatot, amit közösen vállaltatok a leszületésetek előtt.

Ez a feladat nem lesz mindig csak lelki szinten, hanem ha eljön az ideje a fizikai világban is összeforrt lesz a viszonyotok. A lelketek nagyon boldog, együtt tanulnak az égi otthonban, csak a fizikai világban nektek erről nincs tudomásotok egyelőre.

A lelki tanulás nagyon fontos esemény a ti számotokra, mert az éjszakai álmok idejét ott töltitek, csak le van takarva, nem láthatjátok a történéseket.

A lélek számára nagyon fontosak az éjszakai álmok és azok az idők, amelyeket ott tölt. Nem kellene ezeket bővebben elétek tárnom, mert ezek az események nem szabad, hogy megzavarják a tanuló kapcsolatokat.

A szellemvilág számára nagyon fontos, hogy az emberi lélek valóban felnőjön a feladatához. Soha ne gondolkodjatok azon, hogy mi – miért történik veletek, mert emberileg képtelenek vagytok ezt megérteni, és ha sokáig időztök egy feladatnál, akkor nehezen tudtok elszabadulni onnan.

Ezért csak addig érdemes valamivel foglalkozni, ameddig annak az ideje a kezetekben van. Ha elmúlt, úgy sem tudtok rajta változtatni, csak keseregtek esetleg miatta.

Soha ne visszafelé nézzetek, hanem előre. A lélek pontosan tudja, hogy neki mikor, mit kell csinálnia, ő arra készül. Ne akadályozzátok meg azzal, hogy feltartsátok a következő feladatában.

Azért mondta Jézus az evangéliumban, hogy csak a mai nappal törődj, a holnap majd meg lesz holnap.

Csak a mai feladataitokra figyeljétek, hogy az sikeres legyen. A holnapit majd holnap veszitek a kezetekbe.

A lelked az folyton csak arra figyel, hogy mi az amiből tanulhat.

A lélek számára a feladat megoldása a legfontosabb esemény a te álmaidban is arra akartál rájönni, hogy miért akarta a testvéred a szemölcsödöt kioperálni. Holott ez az álom nem arról szól, hogy egymásnak ártsatok, inkább segítségére tudjatok lenni egymásnak.

Mindig az a legfontosabb egy testvéri kapcsolatban, hogy mennyire vagytok egymáshoz őszinték, mennyire tudjátok egymás gondolatait tolerálni olyan mértékben, hogy ne legyen bennetek ellentétes viszony emiatt.

Arra törekedjétek, hogy a bennetek élő Jézus örömét lelje bennetek és adjon a ti számotokra olyan élményt az életetekben, hogy soha ne keseredjétek el, hanem mindig vidám és jókedvű emberek maradjatok.

A lelketek örül annak, hogy egymásra találjatok és továbbra is szoros a kapcsolatotok egymással.

17. Telefon – beszélgetés (2006.01.22.)

„Álmomban egyik hang közösségi testvérrel beszéltem telefonon, nem tudom, hogy mit, csak az volt a lényeg, hogy valakik bementek abba a szobába, ahol ő telefonált. Hallható volt a háttér hangokból és felismertem, hogy a felesége és más családtagja volt. Azután a testvérem abbahagyta a beszélgetést. Nem tette le, a telefont de nem szólt bele, tudtam, hogy ott van. És én mondtam neki szeretettel, hogy testvérem, hidd el, hogy én igazán szeretlek.”

A lélek az nem képes arra, hogy egyedül boldoguljon a feladataiban. Azért kaptok magatok mellé házastársat, gyereket, munkatársat, barátot és egyebet. Ha ezek szükségesek, akkor az ő segítségükkel végzi el a feladatát.

Az ha ellentétes a vélemény az nem baj a házastársak között, csak a hibáiban ne támogassa egyik fél a másikat. Ebben az esetben a lélek képtelen egyedül meghozni azt a döntését, amit neki meg kellene tennie.

A hibáiból csak úgy fog kigyógyulni a lélek, ha nincs aki támogatja abban. Itt lehet bárki, itt nem az emberi gondolkodásnak kell megfelelni, hanem az Isten akaratának. Ebben az esetben a lélek egyedül képtelen arra, amit mások könnyen megtudnak tenni. Itt a szeretet- kötődés nagyon erős, nem a Jézusi szeretetre gondolunk, hanem az emberi szeretet kötődésre.

A lélek ebben a helyzetben nagyon nehezen viseli az ilyen helyzetet. Próbálja palástolni, de belülről érzi, hogy ez helytelen. Minden ilyen és ehhez hasonló eset nagyon tanulságos lehet a földi emberek számára. Mert két olyan ember, aki szívvel – lélekkel együtt és egymásért élnek, de legbelül a lelkük nem ért egyet azzal a cselekedettel, ami megtörtént ez elmúlt időben.

A férj csak követi azt, akit ő képvisel, de nem éli meg az életében azt a parancsolatot, hogy tiszteld azt, akit szeretsz, de ne kövesd őt a hibás cselekedeteiben.

Ez nagyon nehéz két olyan testvér esetében, akik valójában igazán hisznek az Istenben, de képtelenek egymás gondolatait úgy képviselni, hogy az, az Isten előtt is dicséretes legyen.

Nagyon nehezen lehet az ilyen embereken segíteni, mert ők meggyőződésből cselekszenek úgy, ahogyan éppen cselekedtek. A lélek nem ismeri fel a helyzetet, hogy lehetett volna másképpen is cselekedni, csak akkor nem az emberi nagyravágyás került volna előtérbe, hanem az alázat.

De így sem kell félteneitek őket, az Isten irgalmas és ad az embereknek mindig újabb lehetőséget, hogy a hibáikat fölismerjék és kijavítsák azt. A lehetőség az adott lesz, csak éppen rajtuk fog múlni, hogy élnek – e ezzel a lehetőséggel.

A ti helyzetetekben is emiatt állt be a változás, hogy nem volt meg az a lehetőség, amire nagyon nagy szükségetek lett volna. Vegyétek észre önmagatokon, hogy minden, ami kimarad, az pótolhatatlan, az már nem jön vissza többé, csak egy másik hasonló.

Mindig van remény, van lehetőség csak figyeljetek nagyon. A ti helyzetetek sem lesz rózsás, mert ennek hiányában más feladataitok is módosulni fognak.

A legjobb az lenne, ha a lelketekben mindig másért imádkoznátok, hogy sikeres legyen a feladata.

A ti helyzetetekben nem marad el a közösségi találkozó, de kihat arra nézve, hogy kevesebben lesztek mint gondoljátok.

El sem tudjátok képzelni, hogy mi megy most végbe az emberi lelkekben ezekben az időkben. Nem lett jobb az emberi lelkek helyzete, inkább keservesebb, mint egy évvel ezelőtt.

Mindig fog benneteket a kísértés környékezni, csak nagyon figyelmesek legyetek, mert ha nem vagytok éberek, akkor az is elvész, amit eddig kemény munkával megszereztetek.

Legyetek kedves földi testvéreim nagyon jó tanítványai a ti kedves volt földi tanítótoknak, aki nagyon nagy szeretettel van irántatok, és reméli, hogy a lelkekben hamarosan az öröm fog erősebb lenni a bánatnál. Mi nagyon nagy szeretettel vagyunk irántatok, és kérünk benneteket, hogy ti is csak szeretettel legyetek egymás iránt.

Békesség nektek kedves földi testvéreim.

18. Békülés – lélekben (2006.02.21.)

„Álmomban X testvéremmel beszéltem, és elakartak jönni hozzánk, de én nem emlékezem arra, hogy mondtam-e, hogy jöjjenek el, de végül mégis nálunk voltak. Nagyon jó volt közöttünk a hangulat, igazi békés, szeretetteljes, mint régen.

Nagyon jó érzés volt, hogy ismét olyan szeretetben voltunk együtt mint régen. „

Reggel felébredésem után nagyon jó érzések járták át a szívemet, lelkemet, mert úgy éreztem, hogy lélek szinten a kapcsolat rendeződött közöttünk.

Bízom benne, hogy a valóságban is bekövetkezik, és nem lesz velem olyan ellenséges, vagyis nem ellenségként kezel, mint eddig kb. 1 éve.

A békülés emberi gondolkodás szerint azt jelenti, hogy az addigi rossz kapcsolatot felváltja a szeretetteljes érzés, ami nem egyeztethető össze a lélekben történt béküléssel. A fizikai világ nem képes arra, hogy felfogja, hogy lélek- szinten mi történik az emberi lelkek között.

A te részedről csupán annyi történt ebben az álmodban, hogy az addigi rossz viszonyt felváltotta, egy jobb érzelemmel teli viszony. Ez nem a lélek békülése, hanem a fizikai világ által elért szint, ami csak úgy érhető el, hogy elkezdtetek a lelketekben feldolgozni azt, ami a ti feladatotok.

Így került sor erre a békülésnek nevezett találkozásra. A lelketek egyenlőre ismét békés és boldog, tudtok örülni egymásnak, de ez nem biztos, hogy véglegessé fog válni a számotokra.

A lélek folyton tanul, fejlődik, nem tudjátok, hogy ismét mikor kerül elétek olyan feladat, amelyet meg kell oldanotok. A lélek az örül a változásnak, nem úgy mint az ember. Az ember irtózik a változástól, pedig minden változás a lélek számára egy újabb lehetőség a fejlődésre.

Mindig legyetek boldogok akkor, amikor valamilyen változás áll be az életetekben. Ez azt jelenti, hogy a lélek képes a feladatára, mert halad, fejlődik.

Mindig szeretnék hangsúlyozni a ti számotokra, hogy legyen bennetek öröm, amikor a lelketeknek egy újabb lehetőség kínálkozott a fejlődésre.

Mindig legyetek figyelmesek önmagatokra és ne essetek pánikba, ha egy újabb változás állt be az életetekben.

Az élet folyása olyan mint a vízé, mindig csordogál, meg-meg áll, de közben fejlődik. A ti lelketek éppen azért nagyon értékes, mert nem tud egyedül dolgozni, csak velünk.

A munka azt jelenti, hogy a hétköznapi élet nehézségei közben, legyen időtök arra is, hogy az Istenre figyelve végezzétek el azt a feladatot, amelyet Ő adott a ti számotokra.

A lehetőség az adott, csak mindig rajtatok múlik, hogy milyen intenzitással végzitek el azt. A lehetőség folyton adott, csak figyeljétek jól rá, nehogy elszalasszátok a lehetőséget, amely a lelketek fejlődését segítené elő. A lehetőség csak addig adatott, amíg annak az ideje van, ha nem vesztek róla tudomást eltűnik, nincs.

Ezért kell az embereknek nagyon figyelmesen élni a földi életüket, hogy felfedezzék benne azt, ami az ő számukra adatott. A lélek csak azért éli a földi életet a föld kínjai között, hogy fejlődjön. Ha nem adatik meg a számára akkor keres tovább.

Mindig kell lenni újabb lehetőségnek, amiben kamatoztathatja a tudását. Azt kellene tennetek az életetek során, hogy folyton nagyon nagy figyelemmel kellene nézni a mindennapi életeteket, hogy ne szalasszatok el egyetlen olyan lehetőséget sem, amiben a fejlődés volt benne a lélek részére.

Tegyétek félre önmagatok nagyot akarását és kezdjétek el keresni az életetekben a jelentéktelennek látszó feladatokat. Így nem kerülitek el azt, hogy mi volt az, amit nem vettem észre az életem során ?

A lelketek folyton vezet csak hagyjátok magatokat irányítani.

Ez lett volna a számotokra a befejezése ennek az írástömegnek, ami ugyancsak kézírásból került lemásolásra ebben a kötetben.

www.jezusafeny.hu

AZ IGAZSÁG ...

**PÉLDABESZÉDEK A
MINDENNAPJAINKBAN**

2.

www.jezusafeny.hu

1. A magvetőről szóló példabeszéd

A magvetőről szóló példabeszéd az evangélium egyik alappillére, mert nem lehet róla úgy beszélni, mintha nem az lenne a legfontosabb az emberek életében, hogy mi az amire építenek, milyen annak az alapja, és miből építkeznek.

Az alappillér nagyon fontos eleme az építkezésnek, mert ez fogja azután a többi is megtartani, ami ezután reánehazedik.

A magvetés az emberi lelkekben az, az esemény amire minden földi ember nagyon törekszik, hogy a lelkében a szép és tiszta mag, vagyis az Isteni tanítás tudjon meggyökeresedni. Mert ellenkező esetben nem lesz belőle viruló növény és nem fog termést sem hozni, mert abban a közegben, ahol nem az igazi tanítás a fontos ott a lényegről az igazságról már megfeledkeznek az emberek.

Az igazi tiszta tanítás következtében fog a mag jó földbe hullani ott, ahol az emberi szív nyitott és csak a jóra törekszik, nem hagyja félbe azt, amit elkezdett. Mindig az Istenre figyel, hogy a benne lévő tanításként elvetett mag növekedni tudjon. Mert ellenkező esetben nem a mag fog növekedni, hanem a lelkében a magabiztosság és a gőg, ami elvezeti őt attól a gondolkodástól, ami az ő számára szükséges.

A lélek részére nem mindig fontos esemény az, amikor neki a legfontosabb eseményekre kellene figyelnie, ha nem azt teszi amit a lelke diktál a számára, de azt ő nem mérlegeli, hanem csak cselekszik úgy ahogyan azt érzi. Ez nem mindig eredményes mert nem lehet azt megtenni a földi embernek, hogy egyedül végezze a feladatait. Ha a földi ember hasonlóan cselekszik és nem az Isten akarata szerint, akkor az a mag az a tanítás amit magába szívott, az nem tud tovább fejlődni, mert nincs meg hozzá a létjogosultsága, feltételei, mert nem abban az irányban indult el, amerre az Isteni kegyelem vezette őt.

Ilyenkor az a lélek elfogadta az Isteni tanítást, de nem tudta megtartani azt, mert időközben a figyelmét másra fordította, másfelé ami az ő számára fontosabb és érdekesebb volt. Így ez a mag nem fog termést hozni. Igaz, hogy kikelt és növekedett, de időközben elszáradt az a növény, amely nem kapta meg azt az ápolást, ami lehetővé tette volna a számára a termés beérését.

Ilyenkor ez a lélek bolyong keresi a lehetőségeket, hogy tudjon ismét belekapaszkodni az Isteni kegyelembe.

A legfontosabb az emberek életében az, hogy ne legyenek elfoglalva a saját maguk gondjaival, hanem törekedjenek az Isten által mutatott jó tanítást magukévá tenni és abban megcselekedni a mindennapi élet nehézségei közepette a legjobb tudásuk szerint azt a jót, amire képesek a lehetőségeikkel.

Mindig küld az Isten útmutatót az embereknek, hogy el ne tévedjenek és megtalálják azokat a lehetőségeket, amelyek adottak a földi élet feladataihoz.

Ebben kell az embereknek nagyon figyelmeseknek lennie, mert nem lehet azt tenni, ha érzi az ember, hogy valamit neki tenni kellene és azt nem teszi meg, mert éppen most mással van elfoglalva, más irányba van a figyelme lekötve. Akkor az a lehetőség a számára adott volt, de nem használta fel, így az a feladat nem került elvégzésre.

Itt máris az ellentét, lefoglalta az emberi tudatot, hogy ne az Isten akarata szerint cselekedjen, hanem egészen mást, mint neki a feladatához kellene. Így alakulnak ki azok az események, amikor a földi ember valóban komolyan akar foglalkozni az Isteni tanítással, de a világi dolgokat helyezi előtérbe és egyéb más gondolatok foglalják le a tudatát, amiben teljesen elveszíti azt az irányt, amit eddig követett.

Ebben az esetben a lélek szinte észre sem veszi a saját helyzetét, hogy már nem is az a komoly szándék vezeti őt a Jézusi tanítások iránt, mert közben a figyelme egészen megváltozott. Érdekli a tanítás, de cselekedeteiben nem képes azt megtenni, amit neki a feladataihoz kellene. Törekszik ő csak nem abban az irányban van a figyelme lekötve, hanem a hétköznapi élet gondjai azok, amik elveszik tőle a lehetőségeket.

A legfontosabb az a mag, amely minden irányban csak jó tanításként él az emberi szívekben, mert nem hagyja, hogy valami is megzavarja azt, amit ő magáévá tett. Lehet bármilyen esemény is ő csak az Isteni kegyelembe kapaszkodva éli az életét és cselekszik úgy, ahogyan azt a lelkébe az irgalom és a kegyelem beleírta.

Ezek az emberek azok, akik bármilyen nehézségek által is képesek felvállalni azt a feladatot, amit az Isten reájuk bízott. Ők azok, akik az életükkel mutatják meg az embertársaiknak, hogy az Isteni kegyelem mennyi jóval halmazza el őket földi életük során.

2. A konkolyról szóló példabeszéd

A legszebb ebben a példabeszédben az, hogy nem ember ellen szól, csupán arról beszél Jézus, hogy az embereknek hogyan kell élniük, ahhoz, hogy az üdvösségre jussanak.

A lélek az nem azt látja jónak sohasem, amit neki meg kellene cselekednie, mert a benne élő rossz tulajdonságok miatt csak azt látja meg, amit nem tud elvégezni. Mert a lehetőségei azok nem adottak hozzá, itt kellene az embereknek elgondolkozniuk ahhoz, hogy ha nem sikerül valami, amit szeretett volna elvégezni, akkor annak az, az oka, hogy nem abban az irányban kell neki cselekedni.

A konkoly az folyamatosan nő ha az ember nem figyel önmagára, mert a benne lévő rossz tulajdonságok miatt nem képes felügyelni önmagát. A lélek az folyamatosan csak a jóra inti az emberek gondolatait, de a bennük lévő rossz tulajdonságok következtében nem képes észrevenni azt, amit neki kellene elvégezni a földi élete során.

Mindig másként cselekszik az ember a feladataiban, mert nem figyel a benne megszólaló benső hangra, vagyis a belső érzéseire, ami irányítaná őt a feladataiban.

Mindig csak a mának él, abban az értelemben, hogy nem a lelki kincseket igyekezik gyűjteni, hanem minden egyéb földi dolgokat tesz előtérbe az égi kincsek helyett.

Az ilyen ember amikor megérkezik az égi otthonába, akkor döbben csak rá, hogy mennyire másként élt a földön, mint ahogyan neki a feladatai azt megkívánták volna tőle. Ilyenkor a lélek nagyon elkeseredett, mert látja, hogy más testvérei, akik vele együtt érkeztek meg, mennyire másként tölthetik el az égi otthonban az idejüket, mivel ők a földi életük során törekedtek arra, hogy gyűjtsenek kincseket, abban a nehéz földi életükben, amit megéltek.

Ezzel ellentétben mások már nem azzal törődtek legfőképpen, hogy mi lesz az ő jutalmuk ha megérkeznek az égi otthonukba, hanem ők a hangsúlyt arra helyezték, hogy addig, amíg a földi testben élnek az, az ő számukra igazi földi boldogságot teremtsen. Így azok, akik e szerint élnek, bizony nagyon nehéz helyzetet teremtenek maguknak azzal, ha nem igyekeznek felismerni a saját földi feladataikat, amit a születésükkel lehoztak a földre.

Mert ellenkező esetben a lélek csak szenved és nem találja meg a saját feladatában azt az örömet, amelyet ő választott feladatának, az ő fejlődése érdekében.

Mindig küld az Isten olyan segítséget, amelyet ha éber az ember, akkor azt felismeri és kitudja javítani azt a hibáját, amit elrontott.

Ez a konkoly példabeszéd magyarázata, hogy nem kell időközben az embert olyan színben feltüntetni, hogy ő már teljesen el van tévedve, mert az Isteni kegyelem az állandóan figyel és segít a rászorulókon.

Az emberiség legnagyobb tévedési lehetősége a földi testében az, hogy nem ismeri fel a saját feladatát, amit neki mindenképpen el kellene végeznie ahhoz, hogy sikeres legyen a földi élete. Addig, amíg az ember nem kész azt tenni, amit az Isten akar vele és általa, addig csak kószál, mindenbe belekezd, de nem sikeres semmi az életében.

Mindig csak addig élvezetes a számára, ameddig abban benne van, ahogy abbahagyja onnantól kezdve már megint mást szeretne tenni, keresi az okot, hogy miért nem volt sikeres, amit eddig csinált. Mindenkit hibáztat, csak éppen arra nem gondol, hogy magában kellene keresnie a hibát.

A földi testben a lélek nagyon szenved, ha neki nem azt kell tenni, amit ő szeretne, mindig vágyik arra, amit ő az égi otthonában eltervezett, vagyis abban szeretne javítani. Nem kell sohasem attól félnetek, hogy nem találjátok meg a feladatokat, mert az Isteni kegyelem, az folyton csak terel benneteket abba az irányba ahová nektek haladni kell, hogy rátaláljatok és megszeressétek azt, amit csinálnotok kell.

Nem mindig sikeres az ember élete a földön, akármennyire is akarja ő azt, mert nem mindig sikerül azt a feladatot olyan formában elvégeznie, ahogyan azt ő szeretné. Ebben nagyon sokszor közrejátsszik olyan esemény is, ami nem teszi lehetővé a számára a fejlődést.

Mindig csak arra gondoljatok, hogy mennyire vagytok képesek abban a feladatban olyan eredményeket elérni, amiben éppen vagytok, hogy legyen benne annyi öröm és lehetőség a továbbfejlődésre, amire a lelketek éppen vágyik.

Legyetek abban nagyon éberek, hogy ne szalasszatok el egyetlen olyan lehetőséget sem, amiben fejlődni tudtok.

A fejlődés az nem csak abból áll, hogy folyamatosan tanuljátok az írásokat, hanem az a legfontosabb fejlődés, amikor az ember nem tesz olyan lépést az életében, amivel akadályozza az Isteni útmutatás szerinti életet. A lehetőség az állandóan adott az emberek számára, csak a felismerés hiányzik, hogy azt neki kell elvégeznie.

Tapogat az ember a saját feladata körül, de nem talál rá, mert nincs meg benne az a ráérző képesség, ami lehetővé teszi a számára a felismerést. Mindig csak azt ismeri fel, amit ténylegesen kell neki csinálnia ha figyelmes egy kicsit is. A többire oda sem figyel, mert addigra már elveszítette a fonalat, hogy mit is cselekedjen akkor ha nem tud tovább lépni abban az irányban.

A lélekben való fejlődés csak akkor érhető el, ha nem teszi az ember azt, ami az Isten akaratával ellentétes. Mindig csak azt érdemes az embernek tennie, amit a lelkén keresztül az Isten küld a számára. Összetéveszthetetlenül észre kell, hogy vegye az ember ezeket a jelzéseket, ha valóban a lelkében az Istennel éli a mindennapjait.

Mindig csak arra gondoljatok, hogy mennyire vagytok képesek azt megélni az életetekben, hogy csak az Istenre figyelve élitek a mindennapjaitokat. Az lenne a legnagyobb ajándék a számotokra, ha nem kellene nektek ezekkel folyamatosan törődni, hanem természetessé tudna válni az életetekben a Jézussal való állandó kapcsolat.

A konkoly az csak akkor válik igazi konkollyá az emberi lélekben, ha nem figyel fel a benne megszólaló hangra, a lélek hangjára, mert akkor már nem is akar javítani az életében keletkezett hibáiban. Mindig van lehetőség csak néha eléggé rejtetten, és ha az ember nem eléggé figyelmes akkor bizony esélye sincs arra nézve, hogy felismerje azt, hogy ez az ő feladata lenne.

Vegyétek észre magatokon, hogy mi az, ami bennetek nem úgy működik, ahogyan azt szeretnétek, akkor Jézust hívjátok és Ő a ti segítségetekre siet, hogy felemeljen benneteket és tovább tudjatok menni az úton. Minden alkalommal, amikor úgy érzitek, hogy nincs tovább, akkor nagyon jó lenne ha azonnal fohászolni kezdenétek az Isten kegyelméért, hogy mihamarabb eljussatok oda, hogy ne legyen bennetek keserűség, vagy szomorúság a feladataitok miatt.

3. A kovászról szóló példabeszéd

Minden alkalommal az ember a kovászról alkotott véleménye az leginkább abban mutatkozik meg, hogy mennyire képes az embereket tovább keleszteni, vagyis mennyire tud az emberek számára kovász lenni.

A kovász emberi értelmezés szerint nem ugyanaz, mint azt leginkább kellene tudni az embereknek. A legjobb kovász akkor válik az emberekből, ha nem a maguk által előállított kovászt akarják tovább adni, hogy az „kelessze” meg az emberek tudatát.

Az igazi kovász az Isten tanítása, amit nem félremagyarázással és mellébeszélésekkel ad tovább az ember, hanem törekszik arra, hogy az igaz, tiszta Jézusi tanítás legyen az, amit az emberek „kelesztésére” akar felhasználni. Mert sajnos nagyon sok esetben, nem arra törekednek az emberek, hogy Jézust népszerűsítsék vagyis, hogy az a tanítás legyen a legfontosabb amit valóban Jézus tanított és megcselekedett az emberek között, hanem a saját maguk alkotta törvényeket erősítik az embereken.

Mindig arra gondoljatok amikor valamilyen új tanítást hallotok, hogy az mennyiben egyeztethető össze azzal a tanítással, amit eddig tanultatok az evangéliumokból, és az a tanítás „kovász” mennyire fontos az emberek számára, vagy csak egy pótlásként akarják adni az emberek számára.

A pótlás ma már nagyon nagy divattá nőtte ki magát az emberek között, mert nem a lényegre törekednek, csak arra, hogy legyen a számukra egy vélt támasz, amire tudnak hivatkozni, ha arra szükségük lenne.

Nem arra gondoltunk, hogy egyáltalán ne azzal foglalkozzatok, ami a lelketeket építi, hanem arra szeretnénk a földi emberek figyelmét felhívni, hogy nagyon vigyázzanak azzal a „kovással”, amit nagyon szépen tálnak elélük, mert annak a kelesztésére nem az Isteni szeretetet használják fel, hanem az emberek a saját maguk akarata által akarják továbbadni, „keleszteni” azt, amit az Isten leple alatt cselekednek meg.

Mindig az legyen a mérce a számotokra, hogy milyen az a tanítás, mennyiben része annak, amit az Isten által Jézus cselekedett meg az élete során. Van-e benne olyan rész, amivel nem értesz egyet, vagy esetleg nem tudod a lelkedben a helyére tenni, mert ha valami nem érthető, az már arra utal, hogy valami rejtett, kicsavart dolog által akar valaki, valamit becsempészni a másik ember tudatába.

Nagyon sok a buktató az emberi életekben, mert pontosan ez a célja a földi életeknek, hogy felismerje az ember az Istent a tanításokban. Ebben nagyon nagy segítség az emberek számára az, amit Jézus az életével bemutatott az embereknek. Ez a mérce, ami ettől eltérő, az a kovász nem az igazi, az csak utánczata annak, amit Jézus tanított.

Mindig az lebegjen a szemeitek előtt, hogy mennyiben hasonlít az a kovász az igazihoz, a Krisztusi tanításhoz. Nagyon sokszor csak a külsejében hasonlít az igazihoz, de ha valaki nagyon éber és felismeri benne azt a kovásznak látszó eszmét ami nem az, csak sokan azt akarják, hogy annak látszódjék, akkor annak már az élete az igazihoz hasonló, mert próbálja azt követni, keresni az igazat, amiben felismeri az Istent.

Nagyon sok esetben nem az a lényeges az emberek számára, hogy az, amit tanul, az igaz is legyen, ő megelégszik azzal, amit más mutat a számára, nem keres, nem törekszik felismerni az igazságot, csak csendben el van és a tömegben elveszik. Nem is akar semmiféle különböző tudást hallgatni, csak azt az egyet, amit valaki mondott neki, vagy valahol felkínálták a számára és elnyerte a tetszését. Mondván itt is Istenről beszélnek.

Nagyon veszélyesek ezek a kovásznak látszó tanítások, mert könnyen megfertőzik az embereket, és nagyon nehezen tudnak onnan kitalálni. Mindig az lebegjen a szemeitek előtt, hogy az a tanítás, amit bárhol hallotok, az meg áll-e az Isten mérlegén.

Mindig mérlegeljétek, mielőtt meghozzátok a döntéseiteket, mert nagyon könnyen össze lehet téveszteni az igazi kovászt a hamissal, mert külsőleg nagyon sokszor olyanná varázsolják, hogy azt az emberek ne ismerjék fel, csak amikor már belekerültek abba a környezetbe, akkor döbbennek meg azok akik felismerik, hogy itt valami nincs rendbe.

De itt szoktak bekövetkezni azok a bizonyos agymosások, amiket azért cselekednek meg sokan, hogy még csak halovány gyanúja se legyen senkinek, hogy mibe keveredett bele.

Valójában azok az emberek, akik ezeket megcselekedik, azok bizony nagyon biztosak a dolgukban és meg sem kérdőjelezhetőek a maguk valóságában. Ők csak a jót az igazat cselekedik meg az ő gondolkodásuk szerint. Csak a cselekedeteikben nem hasonlóak az igaz tanításokhoz.

Mindig tartsátok szem előtt az evangéliumban leírtakat, és ne a kimagyarázások által válják az a kovász „igazivá” hanem a valóságában legyen az.

A kovász szerepe az a legfontosabb a tanítások között, mert ha itt egy kicsit elcsúszik az ember a gondolkodásában, akkor a továbbiakban már nagyon nehezen lehet az igazi felé vissza visszatalálni. És ha az alapoknál nem jól kezdi rakni az építkezésben az ember az elemeket, akkor bizony később is erre fog építkezni, ami a továbbiakban egyre veszélyesebbé fog válni a számára, mert akkor már nem látja az eredeti utat sem.

Mindig ebből adódik az emberek között a legtöbb vita, mert itt mindenki a saját igazát keresi, mert mindenki az Isteni utat járja a saját véleménye szerint.

Csak az a legnagyobb hibalehetőség, hogy az emberek elfelejtenek gondolkodni, hogy az valóban az-e aminek hiszik, vagy csak káprázat az egész életvitelük.

Testvéreim próbáljatok elgondolkozni azokon az eseményeken az életetekben, amikor ti is a kovász szerepét töltitek be a környezetetekben. Megtesztek-e mindent annak az érdekében, hogy az igazi tiszta Jézusi tanítást tudjátok tovább adni másoknak, vagy csak a ti saját akaratotok által jónak vélt tudásról beszéltek ?

Nem lehet egyetlen emberről sem olyan véleményt alkotni, hogy valaki tudatosan működik, mint „rossz kovász”, mert mindenki jót akar a másoknak, csak éppen az a „jó” nem biztos, hogy annak az embernek is a jót jelenti.

Ezért szoktak bekövetkezni az emberek közötti viták, veszekedések, mert a kovászt nem mindenki egyformának ítéli meg. Mindenki a saját kovaszát tartja a legtökéletesebbnek és legigazabbnak. Ami attól eltér az már nem jó, kidobandó, vagyis elvetendő.

Testvéreim az Isten által adott szeretet erő legyen bennetek az a kovász, ami megkeleszti bennetek azt a tanítást, amit tőle tanultatok. És cselekedjétek meg az életetekben ha erre lehetőségetek adódik.

4. A mustármagról szóló példabeszéd

Emberi gondolkodás szerint a mustármag egy jelentéktelen nagyságú magot jelent. Minden amikor elvetik kicsi és csak azután kezd el növekedni, ugyan így van a mustármag is, amikor elvetik jelentéktelen, kicsi, de ha ápolják akkor nagyra nő és sok magot terem.

Ugyanilyen az Istenbe vetett hit is, mint a mustármag. Amikor az ember megismerkedik vele, akkor még nagyon kicsi, bizonytalan, de ha megerősödik, akkor nagyon nagyra képes megnőni.

Az Istenbe vetett hit az úgy képes nőni, hogy földi ember azt nem is képes felfogni, mert nem emberi gondolkodás szerint történik. Mindig csak arra kell az embernek nagyon figyelnie az élete során, hogy mi az ami összeegyeztethető az evangéliummal, mi az a tanítás amit képes befogadni a lelke, mindig rá kell bízni, mert ő jelez, ha valami eltérés tapasztalható a tanításokban, csak nagyon oda kell figyelnie az embereknek, mert ellenkező esetben fel sem figyel a téves tanításokra.

A lélek jelez minden esetben, hogy ez az ő számára fontos-e vagy csak az emberi okoskodás az, ami mindenképpen el akarja hitetni vele, hogy ez jó.

A mustármag valóban egy nagyon kicsi jelentéktelen magocska az Isten teremtményei között, de nagyon is jó példa arra nézve, hogy az ember is mennyire picike a világmindenséghez képest, és mégis ha befogadja az Isteni tanítást és azt magáévá is teszi, éli azt, akkor bizony nagyra fog növekedni a földi ember az Isten szemében.

Minden ami a földön megtörténik az emberekkel, az annak a példájára történik, hogy mi az, ami a földi embert elvezeti az örök életre. Az Istenbe vetet hite.

A hit, ha az csak „mustármagnyi” is, de az ember törekszik a jóra az életében, akkor az állandóan növekedni fog, csak ne álljon meg az ember, hanem folyamatosan az életében cselekedje a jót, élje az életét az Isten akarata szerint, akkor az Isten kegyelméből, az Ő segítségével elfog jutni az örök életre.

Mindig küld azt Isten az embereknek segítséget, hogy megtalálja azt az utat, amelyen neki haladni kell.

5. A mértékről szóló példabeszéd

A mértékről szóló példabeszéd azt jelenti a mindennapi életben, hogy az amit a földi élete során megcselekedik az ember, az amikor elhagyja a fizikai testét, akkor fog rádöbbenni arra, hogy ő hogyan élte le a földi életét.

Nem mindig arra kell legfőképpen gondolnotok, hogy ti mit nem cselekedtetek meg, hanem az a legfontosabb, hogy a lehetőségeitekhez mérten, hogyan kamatoztattátok azt a tudást, amit az Istentől kaptatok a feladataitok megoldásához.

A lélek az folyton figyelmezteti az embert, hogy mit kellene neki tennie, de az ember nem figyel fel arra, sőt ha még rá is érez akkor is elhessegeti magától azt a gondolatot, hogy ő azt a feladatot elvégezze. Sokszor csupán nemtörődömségből, de nagyon sokszor előfordul, hogy neki az nem tetszik, és nincs hozzá kedve. A földi életetek során, pedig amivel találkoztok, azzal van dolgotok, mert minden azért történik, hogy a lélek fejlődni tudjon.

Az amikor nincs hozzá kedvetek és azért utasítátok el a feladatot az azért történik meg, mert a lélek fejletlen és figyelmetlen. Nem figyel arra, hogy miért találkozott ismét olyannal, amire neki nincs is szüksége, mármint ő szerinte. A sors állandóan követi a földi embert, vagyis addig nem szabadul meg attól a feladattól, amíg azt helyesen meg nem oldotta. Sokszor éveken keresztül sodorja az élet az embert különböző helyekre, de a feladata az vele van, vagyis várja a lélek, hogy megoldódjon az, az élethelyzet amiben éppen toporog.

Mert addig nem képes továbblépni más feladatba, amíg azt el nem végezte. Mindig az a legnagyobb tévedés a földi élet során, hogy nem azt cselekszi az ember, amit neki a feladatához kellene, hanem ő maga alkot magának egy olyan feladatot, ami neki tetszik. Ami nem tetszik, azt félre teszi, vagyis elhagyja, pedig pontosan abban kellene a léleknek javítania, amit nem akar, mert abban gyenge, azért nem szívesen foglalkozik azzal a feladattal.

Mindig felismeritek, ha nagyon éberek vagytok, hogy ti mennyire vagytok képesek felismerni önmagatokban azokat a hibás részeiteket, amelyek arra várnak, hogy kijavítsátok őket. Ne legyetek restek, figyeljetek magatokra és az Isten segítségével hamar rájöttök a hibás feladataitokra és kitudjátok azt javítani.

A mérték az nem olyan értelemben mérték, hogy attól eltérni nem lehet, hanem arra szeretnénk felhívni a figyelmeteket, hogy a másokhoz való viszonyotokat, is hogyan rendezzétek, ha valami olyan sérelem ér benneteket, amely megakadályoz benneteket a továbbhaladásban.

A legjobb az a mérték, amikor azzal a mértékkal mérték, amellyel szeretnétek ha nektek is mérnének, vagyis csak a bennetek élő szeretet lehet az, ami tovább segít benneteket az úton. Mert mindig csak a szeretettel lehet legyőzni az ellenséget, vagyis a bennetek élő rossz tulajdonságokat.

Az Isteni kegyelem az nagyon is jól tudja és ismeri a ti lehetőségeiteket és képességeiteket és ennek arányában kapjátok a feladataitokat, hogy azokat megoldjátok. És a feladatok megoldásához kapjátok azokat a talentumokat, lehetőségeket, amelyek segítenek benneteket azokat a feladatokat elvégezni.

Ha ügyesek vagytok és gördülékenyen végzitek a rátok bízott feladataitokat, akkor az Isten még nagyobb feladatokkal bíz meg benneteket és ahhoz is ugyanolyan lehetőségeket biztosít a számotokra, hogy azt meg tudjátok oldani és sikeresen, békésen tudjátok megélni a földi életeteket.

Ellenkező esetben, amikor a földi ember nem képes az ő feladatát elvégezni, ez lehet a gyengeség vagy a nemtörődomség miatt is, akkor az Isten az ilyen emberekre nem bízhat nagyobb feladatokat, mert a kevesebbrel sem tudott megbirkózni.

Ilyen esetben az Isteni gondviselés nem terheli azt az embert olyan feladatokkal, amelyeket nem tud megoldani, és akkor azt is elveszi tőle, amellyel útravalóként ellátta az adott feladatához.

Ekkor szokott az megtörténni, hogy a lélek nem tudja, hogy mit csináljon, semmihez sem ért, semmit sem tud jól megoldani, mert már időközben a feladataihoz a kegyelmet az Isten megvonta, vagyis átadta másnak, vagy neki egy következő életében fogja, amikor azt képes lesz egyedül is megoldani, akkor kapja ismét vissza, csak azért, hogy el ne pazarolja a kincseit.

6. A gyertyáról szóló példabeszéd

Folyamatosan csak azt figyeli az ember a másik emberben, hogy neki mi az, amit a tartójára nem lehet felhelyezni, mint égő, világító eredményt, mert állandóan abban keresi a hibát, aki éppen vele, mellette, vagy éppen körülötte van. Nagyon ritkán lehet olyanról hallani az emberek között, hogy ez, vagy az, az ember mennyire Istennek odaadott életet él. Ha ilyen megtörténik az sem tart sokáig, mert nem tudják az emberek elviselni azt, ha valaki a környezetükben másként él mint ők.

Ebből adódik a rengeteg vita az emberek között, hogy sohasem elégedettek az emberek egymással, mert mindig a másikban keresik a legtöbb hibát, nem pedig saját magukban.

A gyertya pedig nem eldugható eszköz az emberiség gondolkodásában, mert ha az világít, azt úgy is észre veszik mások is. Ebből a megfontolásból az ellentét állandóan szítsa az ellentétet az emberek között, hogy ne legyen lehetőségük még azoknak sem világítani, akiknek az megadatott.

Mindig találnak az emberek egymás között olyan témát, ami felkorbácsolja az emberek nyugalmát, hogy azokban se legyen lelki béke, akik igyekeznek Istennek tetszően élni. Ha csak átmeneti is ez a békétlenség akkor is sok lélek szenved ettől. Sokan csak azért nem is beszélnek az emberek között az Isten dolgairól, tanításáról mert tudják, hogy az ő gondolkodásukkal rögtön ellentétbe kerülnek azokkal, akik nagyot akaróan, erővel próbálkoznak, hogy a gyertyájukat a tartóra helyezték, és ezáltal ők messzire világítsanak.

Néha ez a próbálkozásuk sikerül is ha másokat közben letipornak és erőszakos módon igyekeznek megszerezni azt, amit mások a lelkükben lévő jó tulajdonságaik által szereztek meg az Isten akaratában.

Testvéreim legyetek alázatosak és várjátok meg azt, hogy az Isten segítsen benneteket abban, hogy a gyertyáitok a tartóra kerüljenek és onnan világítsanak minél messzebbre. Ne ti akarjátok azt, hogy ti mindenáron felhelyeztétok a gyertyáitokat a gyertyatartóra, mert akkor csak az emberi akarat működik és nem az Isten az, aki cselekedik az emberek életében.

7. A növekvő vetésről szóló példabeszéd

A növekvő vetés az emberi gondolkodás szerint nem azt jelenti, hogy csak akkor képes a vetés, vagyis az emberi hit által az emberek lelke fejlődni, ha azt állandóan ápolják. Az ápolás is nagyon fontos esemény az emberek életében, de a legfontosabb az, az hogy az emberek milyen magot vetnek el, vagyis milyen Istenképet alkotnak meg magukban, mert az határozza meg a későbbiekben az életüket.

Ha ugyanis olyan magot, tudást vetett el az ő lelkébe amely ha felnő akkor az termést is hoz, és nem is akármilyet hanem az Isten öröme, sokszorosát. Akkor a növekvő vetésről lehet beszélni.

Az egyik legfontosabb az emberek életében az, hogy felismerjék azt, hogy mit vetettek el a lelkükbe, milyen tanítást, és ha az el kezd növekedni az valóban az Isteni tiszta tanítás-e, vagy valami más ?

Ha igazi tiszta tanítást vetett el az ember a lelkébe, akkor az állandóan növekedni fog, mert az Isteni kegyelem az állandóan a segítségére siet, hogy el ne essen.

Az igazi vetés az, az amikor az ember nem csak azt nézi, hogy neki mi a jó hanem folyamatosan csak arra törekszik, hogy másoknak tudjon a segítségére lenni. Ilyenkor ő jó tanítást adott tovább, azután már, ha az a mag kikelt, az csak növekedni fog, mert akkor már az Isten segítségére siet annak az embernek, hogy megkönnyítse a földi életét.

Ellenkező esetben amikor olyan tanítást szívott az ember magába, ami a lelkét nem emeli, csak éppen ő ezt nem veszi észre, és azt hiszi, hogy ő már mennyit tanult, de a „vetés” az nem növekedik, mert az nem az Isten akarata szerinti vetés volt.

Innentől fogva már nem a vetésről kell beszélünk, hanem a tévelygésről, a konkolyról, ami elnyomja az emberi szívekben lévő szeretetet, mert az erőszakos növény, vagyis nem Isten akarata szerint való, mert az csak az elnyomásból él, vagyis a lélekben élő szeretet elnyomása által képes növekedni.

8. Az elrejtett kincsről szóló példabeszéd

Az emberek életében nagyon fontos esemény az, amikor arról kezdenek elgondolkozni, hogy mi az, ami a legfontosabb az életükben. Akkor már az emberi lélek valóban komolyan gondolja azt, hogy ő az Isteni utat akarja járni és nem csak járni, hanem azon az úton való törekvései, cselekedetei is ahhoz viszonyulnak leginkább.

Törekvő emberek vannak, csak a törekvés nem biztos, hogy minden esetben igazi benső érzésekből fakad. Arról lehet leginkább felismerni ezeket az embereket, hogy nem az a fontos a számukra, amit hallanak, tanulnak, hanem leginkább abban fejtik ki a legfontosabbat a saját számukra, hogy ők ebből mennyire tudnak előbbre lépni a saját munkájukban.

Az igazi törekvő ember az mindig csak arra figyel, hogy a lelkében lévő érzések mennyire segítik őt a feladataiban. Ő arra figyel, hogy minden lehetőséget megragadjon ahhoz, hogy a feladatait sikeresen tudja megoldani. Ehhez ő nem rest mindent megmozgat, felkeres embereket, hogy az ő lehetőségei ebben még tovább bővüljenek. Mindig mindenben a lelkében megszólaló benső hangra, vagy az érzéseire támaszkodik.

Nem hagyja, hogy valami is megzavarja őt az ő lelki nyugalmaiban, mert nem hagyja azt sem, hogy valamiféle más eszme megfertőzze a benne lévő Jézusi tanítást, mert ő tudja, érzi, hogy az Isten az mindig megmutatja magát az igazán a lelkében átadott emberben. És észreveszi a mindennapjaiban azt, amikor az Isten kegyelmével elárasztja őt.

Nem lázadozik, elfogadja sorsát bármilyen nehéz is az, csak az Isten kegyelmébe kapaszkodik, és megtesz mindent azért, hogy ezt az állapotot meg is tudja tartani. Ezek azok az igazi rejtett kincsek, amelyeket aki nem keresi az nem is talál rá.

Boldog az, az ember, aki mindent felad azért, hogy az Isten szolgálatába tudjon állni, és az Ő akarata szerint tudjon cselekedni, mert az Isten elárasztja őt az Ő kegyelmével és szeretetével. És ezek a legnagyobb kincsek a földön, amit ember megkaphat a Teremtőtől.

9. A szőlőmunkásokról szóló példabeszéd

Az emberi gondolkodás alapján lehet azt mondani, hogy ez nem tartozik az igazi Krisztusi tanhoz, mert nem az emberi igazságot helyezi előtérbe, hanem itt valóban az Isteni igazságról szól. Nagyon sokszor nem az Isteni akaratot helyezik az emberek előtérbe, mert az nekik nem előnyös.

Itt egyértelműen Jézus kimondja ebben a példabeszédben, hogy csak az Ő akarata szerint cselekszik, nincs senki, aki ebben őt befolyásolja. Bármennyire is nem tetszik a szőlőmunkásoknak a kifizetett bérük, Jézus akkor sem változtatja meg az akaratát, ebben is példát mutat a földi ember számára, hogy az igazság mellett ki kell állnia, bármilyen nehézségek közepette is.

Az emberek hajlandóak arra, hogy ők maguk döntsenek a saját sorsukról, mármint az ő döntéseiket helyezik előtérbe. Így aki nem ez szerint cselekszik, arról hamar eldöntik, hogy nem az Isten akaratát cselekszi meg, mert nem igazságos, mint ebben a helyzetben is.

A korábban kezdő szőlőmunkások valóban többet dolgoztak, mint a később kezdő társaik, de az Isteni kegyelem, az mindenki számára adott. Ebben az esetben is Jézus döntötte el, hogy kinek mennyit fizessen a munkájáért.

A földi élet során is az egyik embernek nehezebb az élete, a feladata mint a másiké, de soha sem tudja senki, hogy mindezért ki mennyi jutalmat kap a mennyek országában. Mindenkinek azt kell a mindennapi életében elvégezni, ami az ő számára adott, a legjobb tudása szerint.

Az emberek hajlamosak arra, hogy egymást méregessék, hogy ki mennyit cselekedett a földi életében. Ki mit dolgozott, mennyit tett az Isten országáért, hogyan élte az életét stb. Ezek mind az emberi gondolkodás szüleményei, ami megakadályozza az embereket abban, hogy a lelkükben valóban az Istenre figyeljenek.

Ezek azok az akadályok, amelyek nem engedik továbblépni az embereket a saját maguk alkotta szabályokból, mert mindenki ez szerint építi fel az életét.

Itt nem arra kell gondolni, hogy az Isten nem igazságos, hanem arra, hogy az Isten kegyelemmel árássa el gyermekeit, hogy tudjanak haladni a nehéz földi életük során a feladataikban.

Az Isten kegyelme az, ami segíti az embereket, hogy eljussanak a mennyek országába.

10. A szívtelen szolgáról szóló példabeszéd

Ez a példabeszéd is a többihez hasonlóan nem azt akarja az embereknek elmondani, hogy hogyan éljenek, hanem csak útmutatóként szánjuk ezeket az írásokat azoknak, akik ezeket el tudják fogadni és meg is tudják érteni ezeknek a lényegét.

Mindig arra gondoljatok amikor ezeket az írásokat olvassátok, hogy mennyire vagytok képesek ezeket az írásokat úgy olvasni, hogy azok a ti lelketeket építeni tudják.

A szívtelen szolgáról szóló példabeszéd a legfontosabb része a tanításoknak, hogy az emberek békességben tudjanak élni egymás között. Minden alkalommal amikor az emberek békétlenségben élnek egymás között, akkor eszükbe kellene, hogy jusson ez a példabeszéd, melynek az alapja a megbocsátás. Nem a hétszer, hanem a hetvenhétszer való megbocsátás.

Az emberi lélek nem képes arra, hogy tudja követni azt, amit naponta elront, de nem ártana időnként leltározni a gondolatai és a cselekedetei között. Azért, hogy rátaláljon arra a hibáira, amire naponta teszi rá a „jó cselekedeteit”, olyan formában, hogy meggyőződésből azt hiszi, hogy állandóan csak jót cselekszik.

Testvéreim gondolkodjatok el azokon a cselekedeteiteken, amelyekben ti is hasonlóan viselkedtetek az életek során, mint a példabeszédben, ahol nektek az embertestvéreitek elnézik a ti tévedéseiteket és sértéseiteket. És ti hányszor estek bele abba a hibába, amikor másoknak nem tudtok megbocsátani, azt hiszitek, hogy ti már megbocsátottatok, de a lelketek mélyén még mindig ott van az a szálka, amely időnként megszúrja a szemeteket, és ezáltal ti a szavaitokkal ismét megszúrjátok testvéreiteket.

Ez az a véget nem érő sértegetés ami, ha nem az Isten fényében nézitek örökké megmarad, mert nem tudjátok elengedni a testvéreitek adósságát, mint a példabeszédben, ti mindig követelitek a saját igazaitokat. Pedig ha az Isten fényében néznétek meg magatokat, akkor a „hetvenhétszer” való megbocsátásba bizony beleférne a ti megbocsátásaitok is.

Ha ti tiszta szívből megbocsátjátok felebarátaitoknak az ellenetek elkövetett vétkeiket, akkor Jézus Krisztus is megbocsátja a ti bűneiteket. Csak a szeretet által lehet ezt a példabeszédet megélni ahhoz, hogy a lelketekben igazi békesség és öröm teremjen. És ne soroljanak benneteket a szívtelen szolgák sorai közé.

11. A talentumokról szóló példabeszéd

Ez a példabeszéd nem alkalmas arra, hogy az emberek ezt úgy nézzék, hogy mennyire képesek azt kamatoztatni, amit az Uruk reájuk bízott. Mindig csak addig képes az ember a lelkében a legjobbat megcselekedni, ameddig abban a lelke úgy éli meg a mindennapjait, hogy legyen benne annyi öröm és siker, ami tovább vezeti őt az ő útján.

A talentumokról szóló példabeszéd nem arról szól leginkább, hogy az emberek hogyan gazdálkodjanak a földi dolgaikkal, hanem itt teljesen arról van szó, hogy az ember a lelkében, hogyan képes azt a képességeit kamatoztatni az ő lehetőségeivel, amit az Istentől kapott a feladatai elvégzéséhez.

Nem lehet csak arról beszélni, hogy egy ember mennyire képes, mit tud elvégezni abból, amit az Isten reábízott a leszületésével. Itt nagyon fontos, hogy az emberek mennyire alkalmasak arra a feladatra, amit nekik el kellene végezni. Van olyan, hogy egyáltalán nem is érdekli az embereket a saját feladatuk, abban nem is akarnak tevékenykedni, mert az nekik nem tetszik. Így már a kapott talentumait ahhoz a feladathoz, már nem is tudja felhasználni, mert nincs is rá lehetősége.

Mindig csak forgolódnak az emberek a feladataik között, keresnek kutatnak, hátha olyat találnak, ami nekik is tetszik. Pedig amivel szembetalálkoznak az pontosan azért van, mert nekik abban kellene fejlődni, csak gyengék és nem ismerik fel, hogy az, az övéké.

Nagyon sokszor éppen azért kapja az ember azt a feladatot, ami neki nem szimpatikus, hogy az ő lelke éppen abban gyenge, és ez a lehetőség a számára, amiben fejlődni tudna.

Az emberek a leszületésükkel a feladataikhoz mindig megkapják azokat a talentumokat, lehetőségeket, amelyek által képesek arra, hogy sikeresen megoldják azt a feladatot.

Ez mindig a földi ember figyelmességén múlik, hogy mennyire képes felismerni a feladatait, vagy pedig egyáltalán nem foglalkozik vele, elhessegeti magától és ezáltal képtelen az Isten akarata szerinti földi életre, mármint a sikeres feladat elvégzésére.

Mindig annyiban lesz az ember élete sikeres, amennyiben a lelkében képes arra, hogy az Isten által adott életben a feladatai közben képes arra is, hogy ne csak magával legyen elfoglalva, hanem az embertársai javára tegye a hangsúlyt, tudjon nekik segítségükre lenni.

A talentumok az emberek életében nem csak arra valóak, hogy azokról szépen elbeszélgessenek, hanem a lényeges az egészről az, hogy azokat a mindennapi életükben, hogyan kamatoztassák.

Az a lélek, aki törekszik az életében a legjobb tudása szerint élni a földi életét, annak a feladatai nem kerülnek olyan helyzetbe, hogy valamit is nem tud elvégezni. Az Isteni kegyelem az folyton segít annak, aki törekvésében az Isteni utat járja. Mindig csak akkor jó a földi ember élete, ha abban a legjobb tudását képes kamatoztatni.

Az a lélek, aki csak azt éli meg, ami az Isten akarata szerinti cselekedet, akkor ő nagyon sok talentumot, illetve lehetőséget képes felismerni és megcselekedni. Ettől kezdve ez a lélek már nem a saját akaratát cselekszi, hanem azért, Aki őt ebbe a feladatba helyezte és ellátta mindazzal, amire neki szüksége lehet az élete során.

Az ilyen embert az Isten olyan feladatokkal látja el, amelyeket a kicsiben megcselekedve bebizonyította, hogy képes nagyobb feladatok ellátására is. Mindig figyeli az Isten az ember cselekedeteit és abban amiben őt erősebbnek látja, abban őt felemeli és újabb talentumokkal látja el. „Mert annak akinek van, annak még adnak, hogy bőven legyen neki.”

Testvéreim cselekedjétek hasonlóan a földi életetekben, hogy az Isteni kegyelem benneteket is ellásson még több talentumokkal, lehetőségekkel. És égi otthonotokba megérkezve pedig öröm legyen számotokra visszanézni a földi életetek cselekedeteit.

Mindig ad az Isten lehetőséget, ha látja benneteket a törekvő, tiszta érzéseket a feladataitokban. Adjátok át magatokat teljesen az Isteni útmutatásnak, hogy sikeres legyen az a feladat is a számotokra, amellyel nagyon nehezen boldogultok az életetek során.

12. A tíz szűzről szóló példabeszéd

A lelketek az állandóan csak abban éli meg ezt a példabeszédet, hogy mennyire képes egy ember az Istenben hinni. Az már nem számít neki, hogy abban a hitben mi van benne, mi az amivel ő az Isten elé állhatna, hogy megálljon az a cselekedet az Isten mérlegén.

A lélek az nem csak abban szeretne fejlődni, hogy neki legyen a lámpásába olaja, hanem a legfőbb vágya az az, hogy ne kelljen neki az élete végén a lelkével olyan ellentétbe kerülnie, ami nem egyeztethető össze az Isteni kegyelem adta lehetőségekkel.

Mindig küld az Isten segítséget, hogy a földi ember felismerje benne a saját magára vonatkozó lehetőségeket, és így állandóan vezeti az embert az Isten, ha ő hajlandó elfogadni azokat a feltételeket, amelyeket az Isten mint kegyelmet ad elébe.

Az ilyen kegyelmek szoktak lenni azok a feladatok, amelyekbe az ember úgymond belebotlik, mert sehogyan sem képes előle kitérni. A tíz szűz példájára ti földi emberek is hasonlóan cselekedtek, mert nem azzal foglalkoztok legfőképpen, hogy a lámpásokban legyen elegendő olaj, hanem megelégedtek azzal, hogy megszereztétek a lámpást.

Továbbra is csak arra helyezitek a hangsúlyt, hogy mennyire legyen a lámpások az Isten akarata szerinti mérték szerint, csak éppen elfelejtkeztek a lényegről, ami a lámpást működteti, vagyis amitől világít.

A ti lelketekben is az lenne a legfőbb cél, hogy elérjétek, hogy a lámpáitokban legyen elegendő mennyiségű olaj, hogy ha az Isten színe elé álltok, akkor az ott világítson. Ne akkor kelljen szaladgálnotok még az olaj után, amikor már késő lesz a számotokra.

Azok akik az életükben folyamatosan csak arra törekedtek, hogy az Isteni akarat szerint éljenek és cselekedjenek, azok bizony nagy örömmel fognak bemenni az Isten dicsőségébe. Mert ők egész életüket az Istennek szentelték és vele és általa cselekedtek, hogy az Ő örömeire éljék az életüket. Így ők folyamatosan gondoskodtak arról, hogy az olajuk el ne fogyjon.

Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot sem az órát, hogy mikor fogják tőletek számon kérni a földi életetek eredményeit.

13. A gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszéd

Ez a példabeszéd nagyon fontos része annak a feladatnak, amit most csinálsz, mert ebben is nagyon sok a meghívott testvér, aki ehhez az asztalhoz került meghívásra azért, hogy az előző könyvedben leírtakban mindenki számára fel lett kínálva az a lehetőség, hogy lehet másképpen is élni, lehet rajta változtatni.

De erre sajnos nagyon kevesen reagáltak úgy, hogy az, az ő számukra kedvezővé, vonzóvá lett volna. Így ebben az esetben nagyon szépen megmutatták azok az emberek, hogy nem az a fontos a számukra, amit az Isten akar nekik, hanem a saját akarataik által meghozott döntéseik alapján folytatják tovább az életvitelüket. Mindig lesz a számotokra olyan lehetőség amiben lehet javítani, csak oda kell, hogy figyeljétek, ne engedjétek el azokat a lehetőségeket, amelyekben fejlődni tudtok.

A gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszédben nem kell arra a véres gyilkosságra gondolnotok, csupán abba legyetek nagyon óvatosak, amihez nagyon nehezen akartok hozzáfogni, megkezdeni azt a munkát, mert az a tiétek, csak az ellentét szítsa az embereket, hogy ne ismerjék fel a saját feladataikat sem.

A gyilkosság az már magában hordja az ellentét tulajdonságait. Így könnyen rájöhetek arra, amikor hasonlóval találkoztok, hogy nagyon figyelmesek legyetek és ne dőljétek be olyan tanításoknak, ami később nem a javatokra válna. Vigyázzatok minden olyan esetben, amikor a lelketek erősen tiltakozik valami ellen, akkor ott nagyon körültekintőek legyetek.

Ebben a példabeszédben az a legszebb, hogy az embereknek szól, hogy vegyék észre, hogy az ellentét az folyamatosan eltereli a figyelmüket az igazról, a Jézusi tanításról. Ugyanúgy mint a példabeszédben az emberek felülbírálják egymást, egymás jóságát. Sok esetben bizony, mint a gyilkos szőlőművesek megölik az igaz embert, mert magukat tartják a legnagyobbknak és így lehengerlő módon mindenkit eltipornak, akik az útjukba kerülnek.

A másik nagyon fontos ebben a példabeszédben, hogy nem azokat teszi ki példára, akik nem hisznek a Jézusi tanításban, hanem éppen azokra hívja fel a figyelmet, akik nagyon magabiztosan csak magukat tartják igaznak és ezáltal másokat lenéznek, megszégyenítenek. Lehet, hogy nem a szó szoros értelmében „ölnek” meg, mint a szőlőművesek, de a mások lelkét azt megtörik.

Ezért mondta Jézus, hogy elveszi tőlük az Isten országát, és olyanoknak adja, akik megtermik a gyümölcsét.

14. A két fiúról szóló példabeszéd

A példabeszédek sorozatában, ez az, amire a legtöbb ember nem emlékezik tisztán, mert valami miatt elhomályosult előtte ennek a lényege. Mindig az a fontos ezekben a példabeszédekben, hogy az emberi lélek ezekből mit képes a maga számára megvalósítani. Lehet valamiről nagyon szépen beszélni, de nem biztos, hogy az, az Isteni akarat szerint való, mert nagyon sokszor telve van az emberi akarat erőszakos cselekedeteivel.

Ebben az esetben is amikor azt a két fiút megkérdezték, hogy ki mennek-e dolgozni nem az volt az első szavuk, hogy igen, hanem tologatták maguk előtt a feladatot. Egyikük sem volt biztos önmagában, ezért csak tétován válaszoltak a feltett kérdésre.

Ti földi emberek is hányszor kerültök hasonló helyzetbe, amikor azonnal nem tudtok dönteni bizonyos feladatokban. Ők is elbizonytalanodtak és ennek következtében a válaszuk sem volt egyértelmű.

Bizony a földi élet terhei alatt az emberek nem mindig tudnak olyan válaszokat adni, ami valóban megfelelő lenne az evangélium tanításainak.

Az emberi gyengeség az, ami nem engedi azt az embereknél, hogy tudjanak az Isten akaratával megegyező döntéseket meghozni. Ezért leginkább az a legfontosabb, hogy ne legyenek egymással az emberek ellentétben, hanem inkább békességesek legyenek egymással.

A két fiúról szóló példabeszédben a legfontosabb az, az hogy nem lehet az embereket egymáshoz úgy hasonlítani, hogy ha az egyik képes valamit elvégezni, akkor a másiknak is azt meg kell, hogy tudja csinálni. Nem. A feladat az egyénre szabott, mindenki a saját maga „keresztjét” viszi, vagyis lehet, hogy az egyik ember képes igent mondani, anélkül hogy azt átgondolná, de az is lehet, hogy egyáltalán nem az a feladata, vagy éppen neki nem akkor kell azt elvégeznie.

Ez a példabeszéd vitára adhat okot, azoknál akik csak a szavakat akarják erősíteni és nem a lényegre törekednek.

Mindig próbáljátok a példabeszédeket a lelketekben úgy megélni, hogy azok bennetek csak a jót váltsák ki és ne legyen bennetek ellentétes érzés amiatt, hogy ti ezt másképpen értelmeztetek.

Itt a legfontosabb a döntés meghozatala, hogy valaki eltudja dönteni a hovatartozását, mert az emberek az életük során állandóan döntések sorozata előtt állnak.

15. A királyi menyegzőről szóló példabeszéd

Ez a példabeszéd amely leginkább tartalmazza azokat a tulajdonságokat, amelyek a legfontosabbak az emberek életében. Mindig csak abban legyetek a legbiztosabbak az életek során, hogy mindig csak a legjobb tudásotok által legyetek képesek a döntéseiteket meghozni.

A királyi menyegzőre való meghívás által az emberek meghívásra kerültek az Isten országába. De ennek a meghívásnak bizony az emberek nem tesznek eleget, mert a mai időben is minden egyéb elfoglaltságuk fontosabb az embereknek, minthogy az Isten dolgaival foglalkozzanak.

Ebből adódóan már csak nagyon kevés az, az ember aki igazán törekszik a jóra, mert elvakult benne a jóra való törekvés.

A mai időben is hívja Isten a gyermekeit, hogy igyekezzenek el ne késsenek a „menyegzőről”. Minden földi ember, aki a menyegzőre akar jutni annak előtte el kell, hogy jusson oda, ahová nem szívesen mennek az emberek, a lelkük átvizsgálásához.

Ennek az alapfeltétele az, hogy mindig amikor a lelke az embernek ellentmond az Istennek, vagyis a jóra való törekvésnek, akkor az már nem a lelke által irányított, hanem az ellentét az, aki befolyásolja az emberi tudatot.

Ebben az esetben történik meg az, hogy hiába akar a jóra törekedni, hiába akar jót cselekedni, akkor már nem azt teszi amit valójában a lelke által szeretne, hanem egészen másként él és cselekszik az élete során. Itt szokott bekövetkezni az, az esemény amikor már egészen más irányba halad az ember.

Amikor majd eljön az, az idő mikor mindenkinek el kell számolnia a földi életében elvégzett feladataival, akkor fog majd az emberek többsége meglepődni, amikor az ég angyalai összegyűjtenek mindenkit, hogy elvigyenek a „menyegzőre”.

Akkor fogja majd az Isten meglátni mindenkinek a ruháját, hogy hogyan öltözött fel, hogy felvette-e mindenkinek a menyegzős ruháját vagy sem. És aki nem lesz felöltözve a menyegzői ruhába annak megparancsolja, hogy „dobják ki a külső sötétségre és ott majd lesz sírás és fogcsikorgatás.” „Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.”

AZ ÉLET.

**IGE
A MINDENNAPJAINKBAN**

3.

www.jezusafeny.hu

1. Az Igazi szőlőtő

Minden ígérés az evangéliumban nagyon fontos, de ennek a jelentősége nagyon nagy mélységig hatol az emberi szívekben. Mert nem arról beszél Jézus ebben az ígérésben, hogy mennyire nem lehet az életben megélni a jót a Krisztusi Élet által adott életet, hanem éppen abban mutat példát, hogy az ember szeretet által tudja elérni a legnagyobb sikereket az életében.

Az emberi szív nagyon nagy eseményeket képes létrehozni, még ott is ahol néha lehetetlennek látszik. Az Isten kegyelmével az emberek hegyeket tudnak megmozgatni, azért mert nem lehet egyetlen embernek sem azt tenni, hogy nem foglalkozik az Isten adta lehetőségekkel. Mert abban az esetben elzárja magát attól a kegyelemtől, segítségtől amit az Isten felkínál az embereknek.

A felkínált életben bizony nem mindig azok az események történnek meg az emberekkel, amelyeknek mindig örülni tudnak, mert azok a lehetőségek, feladatok is az ő lelki fejlődését segítik elő, csak éppen nagyon nehezen tudja megélni azokat.

Így történnek meg azok az események, amikor az emberek már nem a legjobbat akarják tenni, mert bennük eltorzult az igazi jóra való törekvés, ahhoz viszonyítva, amiben a kegyelem őket újtukra indította.

Ekkor történnek meg az a bizonyos „metszegetések”, amikor az emberi okoskodás miatt az emberekben eltorzult az, az érzés ami őket a jóra irányította.

Az embereket az Isteni kegyelem úgy próbálja metszegetni, hogy előbb csak figyelmeztetgeti őket a jobb irányba, de ha erről nem vesznek tudomást, mivel akkor a gőgjük már nagyobb az Isteni szeretetnél. Akkor bizony megtörténik az a bizonyos metszés. Lemetszegeti az emberekről azokat a részeket a kegyelem, ami akadályozza őket abban, hogy termést hozzanak. Ezek a metszegetések bizony nagyon fájdalmasok is szoktak lenni az emberek életében.

Jézus így mondta : „Én vagyok a szőlőtő és ti vagytok a szőlővessző.”

A „metszegetések” az egész földi élet során történnek, mert az emberi gyengeség következtében az emberek nagyon nehezen képesek arra, hogy valóban az Isteni akarat szerint tudják élni a földi életüket.

Az embereknél a metszés szó hallatára egyeseknél elindul a gyűlöletig való hajlandóság, hogy mindenkiről letudják metszeni az általuk vélt felesleges tulajdonságokat. Ezek azok az események amikor az Isteni kegyelem segítségére siet az embereknek, hogy valóban megtalálják a helyüket az életük során.

Ebben az esetben segítséget kap a földi ember, ha ő figyelmes arra, akkor fel is tudja ismerni, és ezáltal ő képes a hibáitól megszabadulni. Jézus folyamatosan arra figyelmeztette a tanítványait, és ezáltal minden földi embert, hogy „úgy szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket.”

Ezzel a beszédével elmondta a lényegét az embereknek, hogy mindenki, mindenkit szeressen, és ne legyen ember a másik embertársa ellensége. És ne legyen gyűlölet ellenségeskedés az Ő bárányai között.

A mindennapi élet nehézségei közepette az emberek nem képesek arra, hogy meglátják az életükben az Istent, az Ő általa küldött segítséget. Mindig csak másban látják meg a hibákat, holott a legnagyobb hiba mindig abban az emberben található, aki nem a saját magában található hibáit keresgeti, hanem a testvéreiben.

És ezáltal nem is törekszik annak a kijavítására, mert nem is ismeri fel a saját magában meglelhető torz tulajdonságait.
„Aki bennem marad és Én benne, az bő termést hoz.”

Testvéreim törekedjete arra, hogy az Isteni kegyelem által kapott földi életetekben az legyen a számotokra az elsődleges, hogy a kapcsolatokat az Istennel ne szakítsátok meg, mert akkor nem tud bennetek a lélek olyan formában élni és dolgozni, hogy valóban maradandó gyümölcsöt teremjete.

A lelketekben éljete meg a Jézusi szeretet által felkínált lehetőségeket és szeretetben, békében, és egyetértésben tudjate élni egymás mellett. Jézus azt mondta, hogy azt a parancsot adom nektek, „szeresséte egymást.”

2. A jó pásztor

A jó pásztor az emberek gondolkodásában azt jelenti, hogy ő gondoskodik a reábízott nyájáról. Jézus ebben a példabeszédben egészen másként magyarázta meg az Ő tanítványainak ezt az igerészt.

Nem arról lehet felismerni az Ő juhait, hogy neki mindig jót akarnak és cselekednek, hanem az emberi gondolkodás megváltoztatásával akarja az embereket az üdvösségre vezetni.

Az emberi gondolkodás megváltoztatása szerint az embereknek el kell, hogy jussanak arra a szintre, amikor is már önállóan képesek lesznek felismerni az igazi Krisztusi tanítást.

Nem az a lényege ennek az igerésznek, hogy mennyire egyeztethető össze az emberi gondolkodással, hanem arra kell törekedni az embereknek, hogy valóban megértsék azt, amit Jézus akart az embereknek mondani. Sajnos az emberi gondolkodás egészen más fényben állítja fel az Isteni szeretet alapjait, pontosan azért, hogy az emberek ne az igazságra figyeljenek, hanem a figyelmüket az ellentét állandóan más irányba tereli.

Az ellentét az állandóan résen van azért, hogy bármikor megtéveszthesse az igazságra törekvő embereket. Így amikor már nem az igazságról beszélnek az emberek akkor ő már a célját elérte, eltávolította az embereket az igaz útról, ahol megtalálják az Ő Pásztorukat.

Ebben az igerészben nem egy emberről beszél Jézus hanem az egész emberiséget említi, hogy „egy az akol és egy a nyáj”. Mindig csak az emberek szabják egyre több részre Jézust és ezzel a Jézusi tanítást, mert állandóan valami újat akarnak elérni azáltal, hogy létrehoznak egy új eszmével egy új emberi tömörülést, legyen annak a neve bármi.

Mert nem arra törekednek, hogy saját maguk hibáit kijavítva törekedjenek az életükben a feladataikat megélni, hanem állandóan valami újjal töltik el az idejüket, ami teljesen leköti a figyelmüket.

Az emberi gondolkodás alapját kellene, hogy képezze az, az eszme ami az embereket arra ösztönözné, hogy magukkal foglalkozzanak a legtöbbet, mármint a saját maguk feladataival, melyben benne vannak azok a lehetőségek, amelyek segítik őket a hibáik kijavításában.

Az emberek feladata a földön legfőképpen az, hogy, a leszületésükkel a lehozott feladataikban, a sorsaikban a hibáikat, tévedéseiket feltudják ismerni és azokat kijavítani.

Ez a földi élet értelme és célja. Ehelyett az emberek állandóan csak keresgélnek, nem találják a helyüket. Mindig az Istent próbálják alakítani az ő akaratukhoz és a cselekedeteikhez.

Jézus pedig azt mondta ebben az ígérésben, hogy „Én vagyok a kapu, aki rajtam keresztül megy be az üdvözl.”

Aki nem törekszik arra, hogy valóban komolyan a lelkében élje meg a szeretetet és az szerint is cselekedjen, annak bizony nagyon nehéz lesz megtalálnia azt a „kaput”, amelyen be kellene neki menni abba az „akolba”, melyben Jézus a Jó Pásztor.

Mindig arra gondoljatok kedves földi testvéreim, hogy nem lehet két urat szolgálni, csak az egyiket, mert a másik akkor az ellenséged. Vagy az egyiknek az akaratát cselekeditek meg és boldogok vagytok, vagy csak úgy el éldégetek a földi életeteket és majd csak lesz valahogy.

Mindenkinek a saját belátása és akarata dönti el, hogy hogyan éli az életét, kinek az „akoljába” megy be.

Jézus tanítása szerint csak egy kapuja van az akolnak és az a kapu pedig Jézus és csak rajta keresztül lehet bejutni. Aki máshonnan akar bejutni az akolba azt mondja Jézus, hogy az rabló.

Folyamatosan csak arra kell az emberiségnek gondolnia, hogy Jézus miért pont abban a helyzetben mondta ezt a beszédet. Azért mert ő látta az emberek lelkében azt a szétszórtságot, amelyet az ellentét állandóan az emberek tudatába küldött.

Sohasem az a baj, ha az emberek nem találják meg az Igazi kaput, amelyen be kellene nekik menni, hanem az a legnagyobb baj az emberek körében, hogy nem is akarnak mást, csak azt amit ők látnak jónak. Hiába próbál az égi sereg segíteni az embereknek, figyelembe sem veszik azt a sugallatot, amit az Isten általuk próbál az emberek lelkébe sugározni.

Mindig csak a saját akaratukat szeretik az emberek megcselekedni, hiába kapnak állandóan segítséget, nem veszik figyelembe.

Testvéreim törekedjete arra, hogy képesek legyetek bemenni a „kapun” és sikeres és örömteli legyen a földi életetek.

„Én vagyok a Jó Pásztor ismerem az enyéimet és ők is ismernek Engem és hallgatnak a szavamra.”

3. A sziklára épített házról

Ez az alapja annak az építkezésnek, amelyet az emberek az életükben elvégeznek. Minden ami ennek alapján az emberi szívekbe kerül, annak nagyon fontos része ez az evangéliumi ígerész.

Minden földi ember a leszületésével lehozza azt a feladatsort magával, amit neki az élete során el kell, hogy végezzen az Isten akaratával megegyezően.

Ennek alapján kell neki az építkezését megkezdenie, hogy mindazokat a lehetőségeket megkapja az Istentől, amelyek az ő feladatának az elvégzéséhez szükségesek. Így már a kezdetek kezdetén, amikor az ember elkezd építkezni, nagyon oda kell neki figyelnie, hogy miből és hogyan kezdi el az alapokat lerakni az életében.

Fontos, hogy az emberek ne mással legyenek elfoglalva, hanem a saját lelkük építésével és ennek az alapját úgy válasszák meg, hogy az a későbbiekben is megtartsa azt a feladatsort amit neki az élete során el kell végeznie.

A legfontosabb ebben a helyzetben, hogy az ember találja meg az életében a szeretet útját, ami elvezeti őt a többi feladatához. Az út az nagyon nehéz, ha az ember egyedül akarja azt megtenni, mert az Isteni kegyelem ha lehajol az emberhez, akkor bizony sokkal könnyebben tud az ember haladni az ő útján.

Nagyon fontos, hogy az ember biztos, szilárd alapokat rakjon le az életében abban a tekintetben, hogy az Istennel való szoros kapcsolatában ne legyenek olyan akadályok amelyek elvonnák az ő figyelmét a szeretetről, az Istenről.

Mindig az ember az, aki elveszíti azt az utat, amelyen neki haladnia kellene, hogy a hitében, az Istennel való kapcsolatában szilárdan, megtudjon maradni.

„Aki hallgatja szavaimat és tettekre is váltja az, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát, mert szakadt a zápor ömlött az eső, de nem dőlt össze mert szikla volt az alapja.”

Aki hallgatja tanításomat, de nem váltja valóra hasonlít a balga emberhez, aki a házát a homokra építette. Az összedőlt és romhalmazzá változott.

Testvéreim ti is törekedjete arra, hogy az életetekben megtudjátok valósítani, hogy a lelketekben élő hit sziklára épüljön, és megtartsa azt a terhet, ami a későbbiekben reánehezedik a feladataitokban.

4. Az új parancs

Az emberi lélek számára nem azzal kezdődik el az élete, hogy megszületik, hanem a lélek már előtte felkészül arra a feladatra, amelyet a földi életében szeretne sikeresen elvégezni. Ehhez kapja az ember a leszületésével az Istentől azokat az útravalókat, amelyekkel majd a feladatait akadályok nélkül tudja sikeresen befejezni, és így nem lesz lehetősége arra, hogy a hibáit halmozza egymásra.

Ehelyett a földi ember sorozatosan csak a hibáit halmozza, mivel az életét nem az Isten akaratával megegyezően éli, hanem a saját maga akarata szerint. Ebből adódik a legtöbb hibalehetőség a földön, mert nem az Istenre figyelve élik az életüket, hanem saját akaratból.

Jézus amikor leszületett a földi világba elhozta az embereknek a szeretet parancsát, hogy "úgy szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket." Ezzel Ő megmutatta az embereknek, hogy hogyan kell élni a földön, hogy az Isten akarata teljesüljön be a földi élet során.

Az emberek ezt a szeretet parancsot teljesen elfelejtették, illetve egyáltalán nem foglalkoznak vele, mert elvakult bennük a jóra való törekvés. Mindig a szerint kell megítélnetek a földi életeteket, hogy mennyire tud működni bennetek az Isteni szeretet, hogy mennyire vagytok nyitottak az életetekben.

A nyitottság nem azt jelenti, hogy mindent elfogadni, de sokszor nem árt bizonyos dolgok felett elgondolkodnotok, hogy az valóban mennyire tud a ti lelketekben gyökeret verni úgy, hogy az abban rejlő kincseket magatoknak mennyire vagytok képesek felismerni és magatokévá is tenni. A földi élet tele van buktatókkal és ha az emberek nem figyelmesek, akkor esélyük sincs a feladatuk helyes megoldására. Mindig arról lehet felismernetek, az életetek útját, hogy azon mennyire vagytok képesek úgy élni, és szeretni, hogy az megegyezik-e a fent leírtakkal.

A szeretet parancsát az Isten nem arra adta az embereknek, hogy azzal visszaéljenek, hanem a feladatuk helyes megoldásához. Így ha az ember törekszik a jóra, akkor nem azt teszi ami a saját akarata szerint való, hanem az Istenre figyelve. Hagyja, hogy Ő vezesse az embert.

„Jézus azt mondta új parancsot adok nektek szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket. Arról ismernek fel benneteket, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretitek egymást.”

5. A gazdag ifjú

Minden ígerész abban lesz a legnagyobb segítség az emberek számára, amelyben nem a maguk akaratát helyezik előtérbe, hanem az Isten akarta a döntő az ő életükben. A gazdagság az emberek szemléletében nem azt jelenti, amit annak igazán kellene, hogy jelentsen.

Mert nem az, az igazi gazdag, akinek hatalmas vagyona van, hanem az a leggazdagabb, aki a lelkében éli meg azt a Jézusi szeretetet, amelyet ha nem vesz észre, akkor bizony az élete végén szegényen érkezik meg az égi otthonába az, az emberi lélek.

A gazdagság csak addig számít gazdagságnak, amíg azt az ember fel nem ismeri, hogy neki mi az igazi gazdagság. Ha felismerte, akkor már törekedni fog arra, hogy a lelkében élje meg az igazi gazdagságot, a szeretetet.

Az emberi ésszel alkotott gazdagság csak egy eszköz az emberek kezében, hogy azzal az eszközzel, hogyan tud az ember gazdálkodni az élete során. Hogyan tudja kamatoztatni azt a lelki életet, amely ha ráfigyel akkor már nem is az, aminek ő tartja, hanem a szeretet az ami vezérli őt az életében.

„Add el minden vagyonodat és kövess engem” mondja Jézus ebben az ígerészben a gazdag ifjúnak. Igen a gazdagság a legnagyobb akadálya az emberek életében annak, hogy valóban az Isteni utat tudják járni, mert a figyelmüket a saját életük köti le, nem azzal foglalkoznak legfőképpen, hogy a lelkükben éljék meg a gazdagságot, a lelki gazdagságot.

Mindig segíti a kegyelem az embereket abban, hogy megtalálják az igazi gazdagságot, a lelki békét, az örömet az életükben, ha hagyják magukat az Isten által vezetni.

Nagyon jó lenne, ha az emberek az életükben azt élnék meg igazán, hogy nem a mai napnak élnének, hanem az életüket az Istennek szentelve, cselekedeteiket és mindennapjaikat pedig úgy élnék, hogy az Isten örömét lelné gyermekeiben.

Az Isteni kegyelem mindig lehetőséget ad az emberek számára abban, hogy megtalálják azokat a kincseket az életükben, amelyekben elrejtve, de megtalálható az, az érték ami elvezeti őket az igazi gazdagsághoz, a szeretethez, Jézus Krisztushoz.

A lelki gazdagság megszerzéséhez az embereknek nagyon nagy lemondásra van szükségük ahhoz, hogy valóban elérhessék azt, a küszöböt, mint amikor Jézus mondta, hogy „add el mindenedet és kövess engem „.

Amikor a gazdag ifjú Jézus elé állt, hogy ő követni akarja őt, és hogy mit tegyen ezért. Hiába hivatkozott a gazdag ifjú arra, hogy már mindent megtett azért, hogy alkalmas legyen arra, hogy Jézus követője lehessen.

Mint ember, már azt hitte, hogy az ő cselekedetei elegendőek arra, hogy az Isteni akaratot megcselekedje az ő életében. Valóban minden hibáit igyekezett kijavítani, de egyetlen nem, ami őt legjobban akadályozta abban, hogy valóban Jézust tudja követni. A megkötözöttségét.

Igen, a megkötözöttség a legnagyobb visszatartó erő az emberi fejlődésben. Nem lehet egyetlen embernek sem elmondania magáról, hogy ő bizony már nem gazdag és így méltó, mint tanítvány Jézus követésére.

Az emberek életében nagyon gyakori esemény az, amikor nem azt tartják a legfontosabbnak az életük során, hogy mennyire legyenek a lelkükben tiszták. Vagyis mennyiben legyenek képesek arra, hogy az Isteni szeretet által helyük legyen abban az országban, ahol várja őket az ő Teremtőjük.

Az emberek ugyan úgy, mint a gazdag ifjú nem képes megszabadulni attól a megkötözöttségeitől amik akadályozzák leginkább a lelkük fejlődésében. Igen, a lélek nagyon várja azt az időt, amikor igazán tud jól cselekedni, mert számára az jelenti az igazi fejlődést, mert egyébként csak vegetál addig, amíg nincsenek meg a feladatához szükséges lehetőségek és feltételek.

Testvéreim ahogyan Jézus mondta ebben az ígérésben a gazdag ifjúnak, hogy menjen el adjon el mindenét és ossza szét a szegények között és kövesse őt, így kincse lesz a mennyben.

Ebben az ígérésben Jézus nem igazi szegénységre buzdította az embereket, hogy valóban minden vagyonuktól szabaduljanak meg, hanem az emberi megkötözöttségeiktől, a világi dolgokhoz való ragaszkodásukra hívta fel az emberek figyelmét.

Ez a legnagyobb akadálya az emberi lelkeknek az igazi Krisztusi út követésében, mert a földi élet szépségei, praktikái rabságban tartják az emberi lelkeket.

6. Az éberség

Az emberek legnagyobb kincse a földön az, amikor neki a lelke nem kerül olyan helyzetbe, ahonnan csak nagyon nehezen tud újra talpra állni.

Az emberi éberség a legnagyobb kincs, mert egyedül csak az ember képes arra, hogy erre ő vigyázzon leginkább. Hiába minden óvintézkedés, ha az emberi lélek nem az Isten irányítása alatt tevékenykedik, hamar bekövetkezik az, amikor észre sem veszi és már nem is a helyes utat járja.

Nagyon sok esetben, amikor az ember elkezd azon gondolkodni, hogy valóban az Isteni utat járja –e, vagy sem, akkor a lélek valóban abba a helyzetbe kerül, hogy megméri önmagát az Isten mérlegén, hogy valóban az eddigi életében meg tett-e mindent annak az érdekében, hogy az Istennel a kapcsolata szikla szilárd legyen. Megnézi, hogy vannak-e az életében olyan események, amikor bizony nem örül annak, amikor azt megcselekedte.

Ilyen és ehhez hasonló lelki szemlélődések szükségesek ahhoz, hogy az ember a hétköznapi élet nehézségei közben valóban ne tévessze szem elől az igazi utat, amelyen Jézus az, aki vezeti az embert.

Nagyon szükségesek ezek a szemlélődések, hogy az ember valóban éber legyen tudja tartani a lelkében a szeretet megnyilvánulásait.

Az éber ember még ha "alszik is" arra gondol, hogy valóban ma a helyes utat jártam végig? A lélek állandóan mérlegel, ha a figyelmünket nem helyezzük más irányba.

A lelki éberségen kívül nagyon fontos az is, hogy az emberek ne legyenek nagyon elégedettek önmagukkal, vagyis az ő cselekedeteikkel, mert akkor bizony nagyon nehezen veszik észre önmagukban azokat a hibás részeket, amelyek elhomályosították a gondolkodásában.

Jézus mondja ebben az igerészben hogy „boldogok azok a szolgák, akiket Uruk megérkezésekor éberem talál.”

Testvéreim törekedjete arra, hogy ha megérkezik a ti Uratok, titeket is éberem találjon.

Legyetek ti is készen, nem tudjátok az órát a percet, hogy mikor érkezik meg a ház Ura.

7. Az élő víz ígérete

Az emberi lelkekben ez az érzés az, amely előidézti azt a vágyat, hogy a lelkükben elkezdjenek gondolkozni, hogy hol találják meg az igazi forrást, ahol az igazi Élő víz található.

Minden földi ember egyszer eljut odáig, hogy elkezdje keresni azt, ami az ő számára hiányzik az éltető vizet. Ez a víz nem olyan, hogy ezt bárhol meg lehetne találni, vagy pótolni valami mással, mert ez egyetlen, ez az Isten.

Mindig arra gondoljatok, hogy nem lehet az embereknek másként élni a földi világban, hogy ne lenne bennük az a vágy, hogy hol találják meg az Élő vizet, az igazi tanítást.

Jézus azt mondta, hogy „aki szomjazik, az jöjjön hozzám és igyék.”

Aki nem ez szerint akarja élni a földi életét, az sohasem jut el az élő vízhez, az igazi tiszta Isteni tanításhoz, amit csak Jézus tud adni az embereknek. Minden más pótolható a földi életben, valami mással, csak éppen az Isteni tanítás az egyetlen, ami sehonnan sem pótolható.

Vannak akik úgy gondolják, hogy lehet azt pótolni egyéb más tanítással is de az nem az Élő igaz forrásból táplálkozik. Mindig arra gondoljatok amikor valamilyen új tanítással találkoztok, hogy annak a forrása megegyezik-e azzal, amit Jézus tanított. Van –e benne ferdeség, vagy valami olyan, ami nem egyeztethető össze az Igaz forrással.

Ha a lelketeket az Istenre bízátok mindig fel fogjátok ismerni azt, ami a ti számotokra szükséges, ami az Igaz tiszta forrásból ered. Sohasem az a fontos, hogy ti mennyire akarjátok magatokba az Istentől származó tanításokat befogadni, hanem az a legfontosabb, hogy ne legyetek megkötözöttek a saját magatok által felépített gondolatsorral, ami megakadályozza bennetek az „Igaz Élő víz áramlását.”

Senki sem mondhatja el magáról a földi életében, hogy ő mennyire tiszta tanítást tud mások számára adni, mert ebben senki sem lehet olyan biztos, hogy az a tanítás az Isten mérlegére téve is ugyan olyan, ahogyan azt ő elgondolja.

Testvéreim törekedjétek arra, hogy mielőbb megtaláljátok az „Élő vizet” a forrást.

8. Az alázatosságról

Az emberi lelkek legnagyobb ajándéka a földön az, hogy van lehetőségük arra, hogy minden hibáikat kitudják javítani, ha azt ők hajlandók elismerni, és felvállalni a bűnbánatot, hogy képesek legyenek arra, hogy az Isten az ő segítségükre tudjon sietni, elesett gyermekeit felemelni.

Mindig az a legnagyobb tévedés a földön, hogy az emberek, nem hajlandók elismerni és ezáltal fel is vállalni azt a lehetőséget, hogy megbánják az ő bűneiket. Ehhez nagyon fontos, hogy az emberi lélek legyen elég alázatos, mert ha ez hiányzik az emberi lélekből, akkor nagyon nehezen tudja ezeket a feladatait megoldani.

Az alázat testvéreim nem egyenlő azzal, amit ti annak gondoltok, hogy te mindent megteszel az Istenért, de a lelked legbensőjében ott lakozik az a nem nagyon kellemes tulajdonság, amit úgy neveznek, hogy erőszakosság. Ez az emberi tulajdonság az, amely leginkább megakadályozza az embereket az igazi bűnbánatban.

Nem engedi az embereket, hogy magukat megkérdőjelezzék, a maguk életét, vagyis a mindennapi élet cselekedeteit. Mert akkor nagyon sok olyan rossz tulajdonsága napvilágra kerülne, ami nem engedné meg a számára a további előnyöket. Ezért az ilyen emberek nem az alázatosságra törekednek, hanem a saját lelküket dagasszák a jóval, míg a lelkük legbelül szenved az erőszakosságtól.

Vannak esetek, amikor a lélek képes arra, hogy az emberekben lévő rosszat előtérbe helyezze azért, hogy ő azokat felismerje és ki tudja javítani. De itt is csak akkor lehetséges, ha az, az ember igaz, megbánó lelkülettel fordul az Isten felé. Ellenkező esetben, nincs alázat az emberben, mert nem képes felülbírálni önmagát, ha hibásan cselekedett. Sőt még erősíti is önmagában a saját maga által vélt „igazságot”.

Testvéreim ne legyen bennetek, olyan lelkület, amely arra inspirál benneteket, hogy versengés támadjon közöttetek, hogy ki a nagyobb a másiknál. Ez a gondolkodás vezette az embereket a bűnbe, mert mindenki a másikat akarta megelőzni, úgy tudásban, mint egyéb tulajdonságokban. Ti maradjatok meg alázatosak és szeretetteljesek és helyetek lesz az Isten országában.

9. A kincsgyűjtés

Az emberi gondolkodás szerint a kincsgyűjtés egyenlőnek számít a gazdagsággal, mármint a földi gazdagság összes előnyével. Ezért nagyon fontos az, hogy az emberek különtudják választani a kétféle gazdagságot. Az igazi gazdagság a lelki gazdagság, ami örökérvényű és nem veszíti értékét, "nem rágja moly és a rozsdá sem eszi meg."

Az emberi lelkekben lévő jó tulajdonságok természetesen nem vesznek el, csak nem mindig időben ébred fel az emberi lélek abból az álomból, amiben él, és eddig is élte boldog földi életét a vagyonában.

Az emberi gyengeség következtében nagyon nehezen képes az ember idejében felismerni a lelki kincseket, amelyeket törekednie kell mielőbb gyűjteni. A lélek az folyamatosan vezeti az embert abba az irányba, ahol ezeket megtalálja, de az emberi gyengeség következtében nagyon nehezen ismeri fel ennek a fontosságát és az előnyét.

Nem kell senkinek sem arra gondolnia, hogy mindig csak a kincsek gyűjtésével kell neki foglalkoznia, hanem a lelkében kell azt mindenkinek megéreznie, hogy mi a jó az ő számára. Mindig küld az Isten segítséget az embereknek, hogy felismerjék az igazságot, de néha nagyon nehezen sikerül ezt a földi emberekkel megértetni, hogy a lelki kincsei azok, amelyek őt elvezetik az Isten országába.

Mint ahogyan Jézus mondta, hogy „ ahol a kincsed, ott a szíved is.”

Minden embernek el kellene azon gondolkoznia, hogy a földi életének a végével, minden megszűnik, semmit sem vihet magával az ember, csak a lelkében lévő jó tulajdonságok azok, amelyeket mint kincseket viheti magával a lélek az ő otthonába. Ezen a szemüvegen keresztül kellene nézni az embereknek a „kincseik gyűjtését.”

Mindig gondoljatok arra, amikor az ember nem tesz egyebet, csak keres és keres. Ebben az állapotában nem találja meg azt, amire neki nagyon nagy szüksége van. A szeretet az, amely segíti az embereket a lelki kincseik gyűjtésében, mert anélkül nem tehet semmit az ember, mert nem látja meg őket. Csak szeretet szemüvegén keresztül láthatóak a lelki kincsek az emberek számára.

Testvéreim törekedjétek arra, hogy minél több kincssel érkezzetek meg a égi otthonotokba.

10. Az ítélkezés

Minden emberi gondolkodás abban merül ki leginkább, hogy egymástól az emberek igyekeznek mindenképpen olyan területet kivívni, hogy nekik ne kelljen a másik emberrel olyan kapcsolatba kerülni, hogy az, az ő számukra valamilyen lemondással járna. Ezzel szemben pedig elvárják az emberek egymástól, hogy nekik nagyobb tiszteletet adjanak, mint másoknak.

Mindig az, az oka ezeknek a jelenségeknek, hogy az emberi lelkek telve vannak göggel és nagyot akarással. Ennek következtében az emberi szívekben elindul az a gondolat, hogy a másik embert mindenképpen olyan színben akarja feltüntetni, mintha ő más lenne, mint az aki ebben ítéletet mond fölötte. Ez azért történik így, mert nem lehetséges az ő lelkükben az olyan érzésnek megerősödni, ami az embereket egyforma színben tüntetné fel.

Sőt nagyon sok esetben amikor már az emberi lelkek nagyon eltávolodtak az Istentől, akkor már észre sem veszik azt, ha ők ítélkeznek embertársaik felett. Pedig az ítélkezés mindenkor az Isten kezében van. Ember embert nem ítélhet el, mert minden földi ember bűnben szenved, csak egyesek ezt nem veszik tudomásul, hogy ők is ugyanolyan tévedésben élő emberek, mint azok, akiket elítéltek.

Ahogy Jézus mondta, „ hogy ne ítélkezzetek senki fölött, hogy fölöttetek se ítélkezzenek.

Amilyen mértékkel mérték másoknak, nektek is olyan mértékkel fognak mérni.”

Testvéreim az emberek hajlamosak arra, hogy a mások szemében a szálkát is észrevegyék és a sajátjukban még a gerendát sem. Vagyis az emberek a saját hibáikat azt nem veszik észre, de embertársaikban rendszerint felnagyítva hivatkoznak a felfedezett hibákra.

Ezért mondta Jézus, „hogy mondhatod embertársadnak, hogy hadd vegyem ki a szemedből a szálkát, amikor a magad szemében gerenda van.”

Előbb a magad szeméből vedd ki a gerendát, vagyis először a saját hibáidat javítsd ki és azután láss hozzá embertársad szeméből kivenni a szálkát. Ha ugyanis a magad hibáidat már kijavítottad, akkor már nem is látod meg testvéred szemében a szálkát sem.

11. „A lábmosásról”

Az emberi gondolkodás szerint ez az igerész nem érthető, mert az emberek nem szokták egymás lábát megmosni. Ebből adódóan egyáltalán nem foglalkoznak azzal, hogy ez egyáltalán mit is jelent, mert az emberek amit nem értenek meg azzal nem is foglalkoznak. Mindig csak addig tart az emberi gondolkodás, ameddig abból valamit a saját részére ki tud hámozni az ember.

Ebből adódóan csak nagyon kevés az, az ember aki folyamatosan éli is az életében ezt az igerészt. Nemcsak aszerint kell érteni, hogy mit mond szó szerint, hanem abban az értelemben leginkább, hogy miért mondta Jézus ezt az igerészt. A legfontosabb ebben az igében, hogy egyetlen ember sem azért született a földre, hogy a másik embert ő irányítsa, hanem alázatosan élje az életét.

Az alázatban élő ember nem csak a másik embertársában látja meg a jót, hanem törekszik is arra, hogy neki tudjon is segítségére lenni, ha neki arra szüksége van.

Ebben az igerészben Jézus tisztán a tanítványok tudomására hozza a lábmosás lényegét, hogy egyetlen ember sem tiszta, ha ő nem mossa meg az Ő tanításával.

Az emberi okoskodás az nagyon sokszor akadályozza az Isteni szeretet működését, mert nem hisznek az emberek abban, hogy az Isten tanítása által valóban tisztává tudnak válni a lelkükben.

Amikor Jézus a tanítványok lábait megmosta, akkor azt mondta nekik, „hogy Én megmostam a ti lábaitokat, de nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam, hogy amit Én tettem, ti is azt tegyétek.”

Ebben a helyzetben a tanítványok nem arról tettek tanúbizonyságot, hogy mennyire alázatosak mert akkor ezeket a példákat nem tette volna Jézus abban az időben.

Minden esetben arra gondoljatok, ha a lelketek elszomorodik, hogy mi az ami akadályoz benneteket abban, hogy ezeket a példákat az életetekben megtudjátok élni.

Törekedjétek arra, hogy az embertársaitokban a jó tulajdonságaikat lássátok meg és inkább „ egymás lábát mossátok meg, mint egymás fejét.”

12. Az elveszett bárány

Ez az ígerész abban különbözik az összes többitől, hogy ebben Jézus arra hívja fel az emberek figyelmét, hogy mennyire el vannak tévedve, ha csak arra gondolnak, hogy mindent szó szerint értsenek. Az elveszett bárányról szóló ígerész az csak abban mutatkozik meg igazán, aki a lelkében az Isteni szeretet által él és cselekszik.

A szeretet által képes az ember felismerni önmagát, és az abban rejlő kincsekhez ezáltal képes hozzájutni. Minden földi ember, aki csak abban éli ki a fizikai világ adta lehetőségeit, hogy elvégezze azt, amit mások mondanak neki, de a lelkében nem képes az Isteni akarat szerint cselekedni, mert mindig hagyja, hogy mások legyenek azok, akik döntenek helyette.

Jézus ebben az ígerészben arra hívta fel az emberek figyelmét, hogy legyenek nagyon éberek és figyeljenek egymásra és ezáltal pedig az Istenre, mert csak általa képesek felismerni az Igazságot.

Jézus minden példabeszédében utalt eddig is arra, hogy mennyire fontos, hogy az emberek ne legyenek egymásnak az ellenségei, hanem inkább szeretettel legyenek egymás iránt.

Jézus e szavakkal mondta az embereknek, hogy ha „valakinek van száz juha és egy elvesz, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet, hogy azt az egyet megkeresse? „

Testvéreim Jézus titeket is ugyan olyan lelkülettel keres, mint azt az „elveszett bárányt”, aki miatt a farizeusok megrótták őt, hogy bűnösökkel áll szóba. Számára a farizeusok által bűnösnek tartott ember is az Ő gyermeke, akit vár haza.

Jézus számára minden gyermeke egyforma, mind keresi és várja őket, hogy meghallják az Ő hívó szavát. Az emberek csak nagyon nehezen figyelnek fel a hívó szóra. Sőt nagyon sokszor észre sem veszik, el mennek mellette mert, Jézus az emberi szíveket szólítja meg, és aki nem figyel a lelkében megszólaló belső halk szóra, az bizony nem veszi észre a hívó szavát Jézusnak.

„Mondom nektek örüljtek ti is, megtaláltam elveszett bárányomat! Nagyobb öröm lesz a mennyek országában egy megtérő bűnösön, mint a kilencvenkilenc igazon, akinek nincs szüksége, hogy megtérjen.”

13. A terméketlen fügefa

A terméketlen fügefa valójában az Isteni kegyelem által adott életben azt mutatja be, hogy mennyire másképp élnek az emberek a földi életükben, mint azt egyébként kellene. Az élet legnagyobb buktatója a földi életben az, hogy semmi sem fontosabb az embereknek annál, hogy az életükben mennyire tudnak jól élni, mármint a fizikai valóságban.

A földi élet terhei alatt nagyon sokszor az emberek el sem jutnak odáig, hogy egyáltalán elgondolkozzanak arról, hogy miért is élnek itt a földi világban. Sokan csak úgy kíváncsiságból érdeklődnek emiatt, de nagyon sokan észre sem veszik, hogy a földi életüknek egészen más a célja, mint azt ők gondolják.

A fizikai világ adta lehetőségekben az emberek elfelejtkeznek arról, hogy az Isten őket miért küldte ebbe a világba. Azért, hogy tanuljanak. Tanuljanak azokból a lehetőségekből, amelyekbe a sors keze őket behelyezte. Ehelyett az emberek állandóan mást cselekednek, más sorsokat választanak maguknak, törtető módon csak a saját maguk által vélt igazságokat teszik előtérbe.

Ebből adódóan csak nagyon kevesen teszik azt, amit az Isteni kegyelem az ő számukra felkínál, mert az mindig sokkal nehezebbnek tűnik, mint amit az emberek maguknak fabrikálnak. Ebből adódóan csak nagyon kevesen vannak azok, akik az igazi fügefa szerepét betöltik a földi életükben.

Mindig az emberek, akik ebben a legtöbbet hibáznak, mert nem hajlandóak az Isteni akarat szerint cselekedni és élni a földi életüket. Ebben a helyzetben nem lehet az embereket rávenni arra, hogy gondolkozzanak el az életükön, mert a terméketlen fügefa sorsára fognak jutni, ha annak eljön az ideje.

Isten türelmes, vár, Várja a gyermekeit, ugyanúgy ahogyan ebben az igerészen mindennap várja Jézus a hozzá megtérő embereket, mindig ad a számukra újabb és újabb lehetőségeket. Ugyanúgy mint a terméketlen fügefa esetében.

„Három év óta mindig kijövök, hogy gyümölcsöt keressek a fügefán, de nem találok. Vágd ki mondja vincellérjének. Uram hagyd még egy évig! Körülásom, megöntözöm, és ha még sem terem jövőre, akkor majd kivágod.”

14. Az ellenség szeretete

Az emberek csak nagyon nehezen tudják magukban ezt az ígerészt helyesen értelmezni, mert nincs meg bennük a jóra való törekvés érzése. Az aki csak éli az életét és nem törődik azzal, hogy van-e neki Istene vagy sem, azokat bizony nehezen lehet meggyőzni arról, hogy ez a helyes út.

Mindig csak addig fontos az emberek számára, hogy legyen nekik valami láthatatlan támaszuk, hogy tudjanak, ha bajban vannak kihez fohászkodni. De ha már arról esik szó, hogy az embereknek az ellenségüket is ugyan úgy kell szeretni, mint bárki mást, akkor már nem is veszik komolyan azt az Istent, akihez imádkozni szoktak.

Ez mindazért van így, mert az emberek nem hajlandóak az embertársaiknak megbocsátani ha egymással vitába keverednek és meggyalázzák egymást. Mindig az a fontos ebben az esetben, hogy nekik mi a jó, mi az ami a számukra kedvező ebben az esetben. Ezért mindent megtesznek, ha kell még egymás számára olyan lehetőségeket is teremtenek, amelyben egyáltalán nem az Isten akarata érvényesül.

Minden alkalommal, amikor az emberek elkezdik egymást becsmérelni és akkor már nem a szeretet az, ami összeköti az embereket. Akkor bizony hamar bekövetkezik az, amikor egymással ellentétbe kerülnek és ilyenkor már nem a megbocsátás az, ami vezérli őket, hanem a harag és a gyűlölet. Mindent megtesznek azért, hogy az ellenségüket rossz színben tüntessék fel mások előtt, magukat pedig ártatlannak tartják.

Ilyenkor kell az embereknek elgondolkozni azon, hogy valóban helyesen cselekedett-e, vagy éppen a kísértő sugallatára cselekedett. Mert bizony még azok között is nagyon sokszor előfordul hasonló eset, akik Jézusról hasonlóan gondolkoznak, de valamiben nem tudnak egységre jutni. Ilyenkor használja ki az ellentét a helyzetet, mert ekkor általában sikere szokott lenni, mert az alázat hiánya miatt bekövetkezett vita miatt, még a testvérek is ellentétbe szoktak kerülni egymással.

Jézus mondja ebben az ígerészen, hogy „ szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért. Ha csupán azokat szeretitek akik benneteket is szeretnek mi lesz a jutalmatok ? Nem így tesznek a vámosok is ? ”

Testvéreim legyetek nagyon jó barátai és testvérei egymásnak, hogy amikor megérkeztek égi otthonotokba ne kelljen ezek miatt keseregnetek.

15. A tanítványok feladata

Ez leginkább abban mérhető, hogy ki milyen tanítványa az Istennek, hogy a lelkében hogyan él az Isten. Ő által él, vagy csak az emberek maguk akarják azt, hogy tanítványai legyenek az Istennek. Erről lehet felismerni azokat a tanításokat, amiket az emberek maguk fabrikálnak maguknak, mert abban az Istenre hivatkoznak, csak a cselekedeteikben nem nyilvánul meg az a tanítás, amit az Istennel igazolnak.

Mindig az legyen a számotokra a döntő minden esetben, amikor a tanítványság kérdéséről hallotok, hogy az a ti lelketekben milyen érzéseket vált ki. Ha nem örömmel és kitartással vagytok ebben a tanításban, akkor az a ti számotokra nem szükséges. Vagyis nem a ti számotokra készült. Mindig legyetek nagyon éberek, hogy észrevegyétek azt, hogy a lelketek miben akar benneteket szolgálatra hívni, hogy ne kerüljétek el azt a lehetőséget, amit az Isten a ti számotokra felkínál.

Jézus mondja „ti vagytok a föld sója, ha ízét veszíti semmire sem való, akkor azt kidobják”. Ebben az esetben Jézus arra hívja fel a figyelmet, hogy mennyire fontos, hogy az emberek az Igaz tiszta Jézusi tanítást tudják magukba szívni és azt továbbadni, mert ha az fertőzött, „ízét elveszítette” akkor az már nem használható.

Arra is felhívja a tanítványai figyelmét, hogy „ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni.”

Jézus azt szeretné, ha minden gyermeke a világosság hordozója lenne, és abban a lelkületben élni a földi életét. Akkor nem lenne az emberi lelkekben ennyi szomorúság és békétlenség, ami megkeseríti az emberek életét.

Jézus ahogyan mondta a tanítványainak, hogy a hegyen épült várost nem lehet elrejtteni, ugyanúgy az emberi szívekben lévő jó tulajdonságokat sem lehet elrejtteni, mert azok a maguk természetéből adódóan végzik a földön a szeretetteljes munkájukat, anélkül hogy ezekről ők tudomást szereznének, mert ez nekik természetes.(megj. mint pl. Teréz anya).

„ És ha világosságot gyújtanak nem rejtik véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenki lássa.”

Testvéreim ti is tegyétek a tartóra a ti szíveitekben lévő jó tulajdonságaitokat, hogy meglássák az emberek, hogy ti Jézus tanítványai vagytok. Ne ti mondjátok magatokról, hogy tanítványok vagytok, hanem a környezetetek vegye észre rajtatok.

16. A hamis próféták

Az emberi lelkek a földön nem azzal vannak elfoglalva leginkább, hogy a lelküket igaz tanítással töltsék meg, hanem mindenféle tanításnak mondott eszközt felhasználnak arra, hogy a lelküket dagasszák. Ebben rejlik a legnagyobb tévedési lehetőség a földön, hogy emberek egymásnak adják azokat a maguk által jónak ítélt tanításokat, amelyek az emberi lelkekben elkezdik a ferdeséget.

Jézus azt mondja, hogy „óvakodjatok a hamis prófétáktól, báránybőrben jönnek hozzátok de legbelül ragadozó farkasok. Gyümölcseiről ismeritek fel őket. A jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa rossz gyümölcsöt terem.”

Minden földi ember azt teszi, ami a lelkében él. Ezért lehet felismerni azokat, akik nem az igazi Isteni tanítást tanítják, mert külsőjükben lehet, hogy nagyon szép és kedves is az, amit elmond, de legbelül a lelkében nem azt éli meg, csak beszél róla.

Ebben az esetben mindenki képes arra, hogy tudjon mondani az embereknek szépet és jót, de a gyümölcseiről lehet felismerni, hogy az a tanítás valóban összeegyeztethető Jézussal, vagy csak beszél róla valaki. Mindenki, aki Jézus tanítását hirdeti, az legalább annyira kell, hogy tisztában legyen azzal, hogy ő hol tart a lelki fejlődésében, mert saját magán is lemérheti az ember, ha ő valóban alázatos, hogy csak beszél Jézusról, vagy meg is cselekszi azokat a jó cselekedeteket, amire a lelke által képes lehetne.

„Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem, hogy Uram, Uram! Csak az, aki teljesíti a mennyei Atyám akaratát.”

Szavaiban általában mindenki törekszik arra, hogy az Isten akaratát teljesítse, de a valóságban nem mindenki törekszik arra, hogy azt meg is valósítsa az életében. Sokan csak szavakban értelmezik Jézusnak ezt a mondását, mert nem érzik a súlyát annak, hogy változtassanak is magukon. Ezért történnek azok az események az emberek között, hogy mindenki, mindenki ellenségévé válik a földi életében. Még azok is akik Jézusban egyek.

Ezért mondta Jézus abban az időben is, ami a jelen időre is érvényes, hogy nem fog mindenki bejutni a mennyek országába, akik magukról azt feltételezik, hogy mennyire Istennek tetszően élnek.

Ebből látszik a földi életben az, hogy csak beszélnek az emberek a lényegről, de már a megcselekedés az bizony nagyon nehéz a számukra, mert az nagyon sok lemondással járna, ami nekik bizony nem kedvező. Elveszítenék a méltóságukat és a tekintélyüket az emberi tömegek között.

Sajnos a mai világban nagyon sok a „hamis próféta”, mivel az emberek nem egymásnak akarnak segíteni a földön, hogy előbbre jussanak az élet lépcsőjén, hanem csak saját magukat akarják előtérbe helyezni, hogy minél többen figyeljenek rájuk, tömegeket képesek befolyásolni a hamis szavaikkal, mert csak szavak, nincsenek mögöttük szeretetteljes cselekedetek egymás irányába.

Testvéreim legyetek nagyon éberek, mert az Isten nem arra adta az embereknek ezt a kegyelmi életet, hogy elfecséreljék olyan üres tanításokra, amiben az Isten csak, mint szó létezik.

Gondolkodjatok el, hogy mennyi ilyen és ehhez hasonló tanítással találkoztatok már, amiben nem az Isten és az Ő általa megcselekedett események voltak a fontosak, hanem azok, amiket azok a „tanítók” tartottak fontosnak.

Testvéreim figyeljetek nagyon magatokra, mert a hamis prófécia ma nagyon nagy teret kapott a földön. Nagyon sokan behódolnak neki, mert nagyon meggyőzően tudnak beszélni. Tömegeket ejtenek rabságba, aminek következtében már nem is látják az emberek az igazi Istent. Ha mégis megpróbálnak kiszabadulni, nem találják meg a kivezető utat abból a közezből.

„Sokan mondják majd nekem azon a napon, hogy Uram nem a te nevedben tanítottunk, gyógyítottunk, nem a te nevedben tettünk annyi csodát. Akkor kijelentem nekik, hogy nem ismerlek benneteket. Távozzatok tőlem ti gonosztevők! „

Testvéreim legyetek nagyon boldogok a ti földi életetekben és találjátok meg azokat a lehetőségeket, amiket Jézus Krisztus küld a ti számotokra. Ha mindig csak rá figyeltek akkor helyetek lesz az Ő országában, mert minden gyermekét várja, de hozzá eljutni csak az Igazságon keresztül lehet. Megkerülésével csak a kárhozatra.

17. A tékozló fiú

Az emberi gondolkodás szerint ez az igerész egyáltalán nem érthető az emberek között. Még azok is kételkedve fogadják, akik Jézusról beszélnek, mert teljesen össze egyeztetetetlen az emberi ész által tartott igazsággal.

Az emberek egyáltalán nem arra összpontosítanak az életükben, hogy ezzel foglalkozzanak, mert számukra ez teljesen egyértelmű, hogy aki elfecséreli a vagyonát és hazatér, azt már nem szabad jutalmazni, sőt gyűlölni és kutasztítani illik.

Ebben az igerészben ahogyan az egyik fiú az apjától kikéri a vagyonát és elmegy, mindazt a vagyont eltékozza, sanyarú sorsra jut emiatt, de időközben rájön arra, hogy ő nagyot hibázott. Akkor megbánja az elrontott cselekedeteit és visszamegy az apai házhoz, ahol az apja nagyon nagy örömmel fogadja és vendégül látja, a legdrágább ruhába öltözteti.

Mindez azért történt így, mert az a fiú, aki először rossz döntést hozott, hogy elhagyja az apai házat a vagyonával együtt és azt elherdálja. De sanyarú sorsa közben rájött arra, hogy nagyot hibázott, hogy így cselekedett, mert még rosszabb lett a helyzete, mint előtte volt, éhezett, ruhátlan volt. Mégis akkor hozta a legjobb döntést, amikor úgy döntött, hogy visszamegy az apai házba. Igaz mindent eltékozott, de alázattal elfogadta azt a helyzetét, megbánva rossz döntését.

Mi emberek mi is mennyi alkalommal kerülünk hasonló helyzetbe, amikor rossz döntéseket hozunk, és nagyon nehezen tudjuk megtenni az első lépéseket abba az irányba, hogy beismerjük helytelen cselekedeteinket, és elinduljunk vissza a helyes útra, vissza az „atyai házhoz,” az igaz Jézusi tanításhoz.

Testvéreim próbáljuk megérteni ennek az igerésznek a lényegét, hogy az emberek bármennyire is hibáznak, ha igaz megbánó lelkülettel fordulnak az Isten felé, akkor Ő segítségükre siet és felemeli őket, ugyanúgy ahogyan a tékozló fiút az apja nagyon nagy örömmel fogadta, és ünnepet rendezett a számára.

Ugyanolyan ünnepet rendez Jézus Krisztus is a megtérő bűnösök számára, mert Ő mindenkit hazavár.

Az emberi gondolkodás ezt az ígérést teljesen elítéli, sőt nagyon fordítva értelmezi, mert a földi életben az a természetes, ha mindenki, aki hasonlóan él és cselekszik, azt kítaszítják, elítélik.

Az emberek általában nem abban gondolkodnak helyesen, ami az ő igazi javukat szolgálja, hanem a fizikai élet valóságában élve keresik a maguk javát.

Mindig arra gondoljatok, amikor hasonló helyzetbe kerültök, hogy ebben ti mennyire vagytok képesek helyesen értelmezni és alkalmazni a mindennapi életetekben.

Az amikor a fiú megbánóan az apja elé állt és azt mondja, hogy „apám vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak a béreseid közé fogadj be.”

Ezzel a megbánással a fiú elnyerte apja igazi megbocsátását, mivel őszinte, és igaz volt a fiú részéről.

Az apja ezért azt mondta, hogy „együnk és vigadjunk, mert hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. „

Az emberi megbánás ha igaz és őszinte, akkor nem történik az emberi lelkekben más mint az, ami a tékozló fiú esetében történt.

Ugyanakkor a másik testvér, aki otthon maradt az apai háznál felháborodását fejezi ki, hogy ő végig az apjával volt, dolgozott és neki nem adott semmit, hogy ő is szórakozzon.

Az apja őt arra kéri, hogy örüljön ő is, hogy megkerült az elveszett, „eltévedt” testvére.

Ugyanúgy a mi földi életünkben is ugyan olyan öröm Jézus számára, amikor mi a helyes utat járjuk és nem tévelyedünk el. Vagy ha eltévelyedtünk de törekedünk arra, hogy visszataláljunk az igaz útra, ahol Jézus vár bennünket.

Minden földi ember egyszer eljut oda, hogy neki is el kell „játszania „ a tékozló fiút, mert egykor mi földi emberek is eltávolodtunk az Istentől, mi is ellentmondtunk az igazságnak, így mi is a földi élet nehézségeiben éljük meg a tékozló fiút esetét.

A mi számunkra is nagyon fontos, hogy egykor visszajussunk az atyai házba, ahonnan eltávolodtunk.

18. A betegek gyógyítása

Az emberiség életében a gyógyítás szó hallatára nem az Isten jut az eszükbe, hanem a földi ember, aki végzi a gyógyítást. Minden egyéb ami ezzel kapcsolatos azt az emberek messziről elkerülik, mert nem hisznek abban, amiben igazán hinniük kellene, hogy az emberek lelkének a gyógyulásával következik be a testük gyógyulása is.

Minden ember, amikor hasonló helyzetbe kerül megkérdezhetné önmagától, hogy valóban ez lenne az igazi gyógymód az emberiség életében, a betegségekből való gyógyulásában. Ezekon bizony nagyon kevés ember gondolkozik el úgy, hogy az valóban a javára is válna.

Az emberiség az elmúlt időkben egyre kevésbé ismeri azt, ami a régebbi időkben természetes volt. Nem akarnak az emberek egyáltalán azzal foglalkozni, hogy a maguk akarata által jussanak el oda, hogy a testükben is egészséges állapot álljon be.

A legtermészetesebb a számukra, hogy mindig mástól várják a segítséget. Holott a segítség az, az emberekben benne van, csak nem ismerik fel önmagukban, hogy az Isten ma is ugyanaz, mint kétezer évvel ezelőtt, amikor az embereket meggyógyította.

Ezért történnek még ma is olyan események a földi világban, hogy megbélyegzik azt az embert, aki a saját maga hitén keresztül képes eljutni oda, hogy hisz abban aki őt teremtette, hisz az Istenben és mindabban, amit Ő a földi életében megcselekedett.

Ebből adódóan az emberek eljutottak odáig, hogy egyáltalán észre sem veszik az ilyen eseményeket a környezetükben, mert az a számukra értéktelen és lehetetlen. Csalással és egyéb jelzőkkel illetik azokat az embereket, akik az Istenbe vetett hitük által akarnak meggyógyulni, és legfőképpen azokat, akik segíteni akarnak azoknak, akik hisznek ezekben a gyógyításokban.

Minden korban nagyon nehezen viselték az emberek az Isten által végzett gyógyulásokat, úgy a templomokban és egyéb zarándok helyeken, ahol ezek az események természetesek és mindennaposak voltak.

A mai időkben sem más a helyzet, csak éppen az emberek még nyíltabban kezdik ki azokat az embertársaikat, akik ezekben fejtik azt a szolgálatukat, amellyel az Isten megbízta őket leszületésük előtt.

Minden földi ember csak azért nem hajlandó ezeket az eseményeket elfogadni és elgondolkozni rajta, hogy akkor neki is vissza kellene a lelkében térni oda, ahová ezeket a jelenségeket a természet adta a számára. De ez már nem lehetséges, mert az emberek az alázat hiányában nem képesek arra, hogy elgondolkozzanak azon, ami rajtuk kívül történik, az nem más, mint ami a lelkükben van. Az Élő Isten az, aki várja a gyermekeit, hogy ráfigyeljenek és tudjon nekik segíteni a nehéz földi élet során.

Abban az időben, amikor Jézus élt a földi életben, akkor sem mindenki volt az, aki elhitte az Ő csodálatos gyógyításait. Nem hittek neki, pedig a saját szemükkel látták az emberek amikor meggyógyította azokat az embereket, akik gyógyíthatatlanok voltak abban az időben is.

A mai világban, amikor az orvostudomány különböző praktikákkal súlyos pénzekért gyógyítják a földi embereket, és a gyógyulás sem mindig válik tökéletessé, mert az embereknek a lelküket kell először meggyógyítani, hogy a testük is meggyógyuljon.

Ezért mondta Jézus hogy „alakítsátok át a gondolkodásotokat”, mert akkor felfigyelnek az Isteni segítségre.

Amikor az emberek nem arra figyelnek, ami a lelküket építi, akkor nem lehet velük a gyógyulásukról beszélni, mert nem akarnak mást, csak azt, amit ők látnak jónak. Hiába a segítség nem vesznek róla tudomást sem, mert elvakult bennük az Igazság iránti vágyuk, hogy megtalálják a saját lelkükben élő Istent, aki arra vár, hogy meggyógyíthassa a beteg gyermekeit.

Jézus amikor meggyógyította azt a sok embert mindenféle betegségükből, akkor abban az időben is voltak olyanok, de kevesen, akik igazán hittek benne és az Ő gyógyításaiban. Azok az emberek követték Őt és vitték hozzá a „sántákat, némákat, bénákat”, hogy gyógyítsa meg őket.

„Mind meggyógyította őket, és amikor a nép ezt látta, hogy a némák beszélnek, a sánták járnak, a vakok látnak elámultak és dicsőítették az Istent.”

A mai időkben is megtörténe ezek a „csodák”, csak kevesen veszik ezt komolyan. Az Isten minden időben küld a földre olyan segítőket, szolgálkat, akiknek az a feladatuk, hogy segítsenek azokon, akik erre rászorulnak.

19., „A tíz leprás”

Az emberei gondolkodás e betegséget teljesen száműzte a gondolkodásából. Ez amiatt történhetett meg, mert az Isteni kegyelem nem akarja a tömeges betegségeket olyan formában, hogy az, az embereket teljesen elzárja egymástól, a fejlődéstől.

Ez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem létezik a földön ez a betegség, csak nagyon elenyésző a mennyisége, éppen azért, hogy az emberek minél közelebb tudjanak kerülni egymáshoz, hogy ne zavarják meg egymás külsejében megjelenő elváltozások az embereket abban, hogy szeretettel tudjanak lenni egymáshoz.

Az emberiség ezt a betegséget az egyik legrosszabbnak tartják, mert az embereket a külsőjükben akadályozza meg, mert ezeket egyáltalán nem tudják elrejteni. Ha elrejtik is csak ideig – óráig lehetséges. Az orvostudomány sem tud velük mit kezdeni, csupán létben tartják az embereket, de látványos gyógyítást nem tudnak rajtuk elvégezni. Számukra nincs megoldás ebben az esetben.

Jézus pontosan azért ebben adta a legnagyobb tanítást az emberek számára ebben a gyógyításában, hogy az emberek felismerjék, hogy van kiút. Minden lehetséges, ha az emberek hisznek az Istenben.

Amikor ez a tíz leprás beteg kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg őket, akkor Ő reájuk tekintett és azt mondta nekik: „menjtek és mutassátok meg magatokat a papoknak.”

Útközben megtisztultak ettől a betegségtől. Az egyik, aki útközben észrevette, hogy megtisztult visszament Jézushoz és hálát adva, arcra borult előtte és úgy dicsőítette az Istent. Jézus megkérdezte tőle, hogy ”nem tízen voltatok akik megtisztultatok ? Hát a kilenc hol maradt ? ” Nem akadt más aki dicsőítette volna az Istent ?

„Azt mondta a meggyógyult betegnek, hogy állj fel menj a hited meggyógyított.”

Ebben az igerészen Jézus tisztán az emberek tudomására hozza az ő tanítását, és a gyógyítását, mert azt mondja azoknak a leprás betegeknek akiket meggyógyított, és ezáltal megtisztultak, hogy „menjtek és mutassátok meg magatokat a papoknak .” Míg eddig amikor gyógyított mindig azt mondta, hogy „menj és ne vétkezz többé ”, vagy pedig , hogy ne mondják el senkinek.

A hit az, ami az embereket kihozza, abból a világból amiben éppen élnek.

20. A kitartó ima

Jézus azt mondja : „ Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki aki kér kap, aki keres talál és aki zörget annak ajtót nyitnak. „

Ebben az ígérésben Jézus teljesen arra utal, hogy az emberek találják meg az ő helyüket a földi életük során. Ne legyen senki, aki nem találja meg azt a lehetőséget, ami az ő számára van fenntartva. Mindenki, aki a lelkében éli a szeretetet, az nem képes mást cselekedni, csak azt, amit a szíve diktál neki. Így mindenki megtalálja a feladatát a földi élete során.

Az ígérésben Jézus a zörgetéssel arra akarja az emberek figyelmét felhívni, hogy ne legyenek egymásnak az ellenségei és vegyék észre egymásban azt a jó tulajdonságokat, ami őket segíti ebben a feladatában.

A lelki életet élő ember az minden percében arra gondol, hogy mi az, amiben a másik ember javára, segítségére tudna lenni. Mindig a szeretet az, ami vezéri az élete során. Nem azért szeret, mert neki az fontos, hanem a lelke inspirálja őt erre, mert a szeretet által képes arra, amit neki az Isten adott feladatot, hogy ő azt el tudja végezni.

„Kérjétek és adatik nektek” ebben Jézus arra szeretné az emberek figyelmét felhívni, hogy mennyire fontos, hogy kérjenek az emberek, akarjanak az Istennel együtt élni és együtt dolgozni.

A földi emberek életében ez az ígérés nagyon nehezen érthető és megvalósítható, mert nem mindenki alkalmas arra, hogy tudjon kérni, mert az, az ő számára lekicsinylést is jelent. Ha az emberekben nincs kellő alázat akkor nagyon nehezen lehet ebben az ígérésben megélni a szeretetet.

Testvéreim törekedjétek arra, hogy a lelketekben tudjátok megélni ezeket az ígéréseket, hogy az a ti szíveteket és lelketeket építeni és vigasztalni tudja.

Mindig küld az Isten a ti számotokra kellő olyan feladatot, amiben ha felismeritek, akkor a lelketekben mindig béke és boldogság fog uralkodni.

ÁMEN.

Tartalomjegyzék

Az Út

Bevezetés	5
Égi kezek útmutatója az olvasóhoz	9
1. Útjelző karók felszedése	12
2. Út, amely két oldalán a jelző oszlopok gumiból voltak	14
3. A tisztás – útkeresés	17
4. Építkezés a romokból	20
5. Béke jobbot nyújtottam	23
6. Út a „csinos farm”-ig	26
7. „Na nehogy már....”	31
8. Az út építésének folytatása	32
9. Fonal és a két vége	37
10. Segítségnyújtás	41
11. Elutasítás	43
12. Álom és valóság egyben	44
13. A csupasz valóság	46
14. Aggódás egy régi közösségi tagért	48
15. Letekintés az emeletről	49
16. A szemölcs	50
17. Telefon – beszélgetés	52
18. Békülés – lélekben	54

Az Igazság

1. A magvetőről szóló példabeszéd	59
2. A konkolyról szóló példabeszéd	61
3. A kovászról szóló példabeszéd	64
4. A mustármagról szóló beszéd	67
5. A mértékről szóló példabeszéd	68
6. A gyertyáról szóló példabeszéd	70
7. A növekvő vetésről szóló példabeszéd	71
8. Az elrejtett kincsről szóló példabeszéd	72
9. A szőlőmunkásokról szóló példabeszéd	73
10. A szívtelen szolgálókról szóló példabeszéd	74
11. A talentumokról szóló példabeszéd	75
12. A tíz szűzről szóló példabeszéd	77
13. A gyilkos szőlőmunkásokról szóló példabeszéd	78
14. A két fiúról szóló példabeszéd	79
15. A királyi menyegzőről szóló példabeszéd	80

Tartalomjegyzék**Az Élet**

1. Az igazi szőlőtő	83
2. A jó pásztor	85
3. A sziklára épített házról	87
4. Az új parancs	88
5. A gazdag ifjú	89
6. Az éberség	91
7. Az élő víz ígérete	92
8. Az alázatosságról	93
9. A kincsgyűjtés	94
10. Az ítélkezés	95
11. „A lábmosásról”	96
12. Az elveszett bárány	97
13. A terméketlen fügefafa	98
14. Az ellenség szeretete	99
15. A tanítványok feladata	100
16. A hamis próféták	101
17. A tékozló fiú	103
18. A betegek gyógyítása	105
19. „A tíz leprás”	107
20. A kitartó ima	108